

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Suenssen, Fanny.; Af Forf. til "Amalie Wardum", "Tekla Eichel" osv. [i.e.: Fanny Suensson].

Titel | Title:

Aldrig

Udgivet år og sted | Publication time and place: København : Th. Gandrup 1871

Fysiske størrelse | Physical extent:

483 s.

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

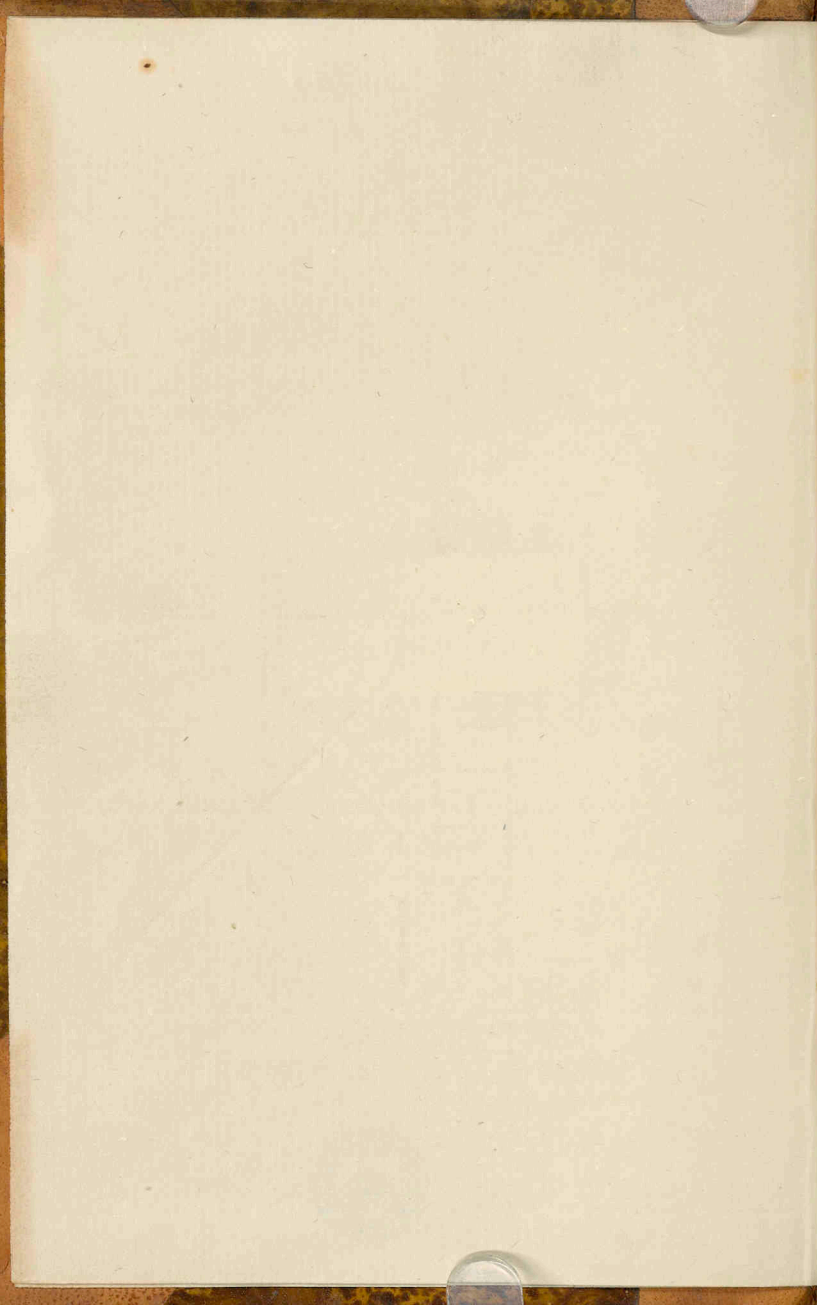
57. - 335.

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130009865811

Aldrig.

Af

Forfatteren til

„Amalie Vardum“, „Tekla Eichel“ o. s. v.

Kjøbenhavn.

Forlagt af Boghandler Th. Sandrup.

Hjeldsøe & Sandrups Bogtrykkeri.

1871.

Forste Kapitel.

Jeg kom forældreløs til Verden.

Min Fader var Somand, min Moder levede af at sye; deres Vilkaar vare eens, ligesom deres Alder, Opdragelse og Familieforhold. Begge vare unge, gode, fattige, flittige og forhaabningsfulde. Beskrivelsen vidner ikke om noget Stort hos nogen af dem; men den er sand, og gid alle Mennesker kunde give deres Forældre samme Vidnesbyrd, da var der flere gode og retskafne Sønner og Døttre, end man nu støder paa.

Smidlertid Ungdom og Viisdom følges sjældent ad, og derfor holdt mine Forældre Bryllup uden at eie mere end Dagen og Veien.

„Skulle vi vente, til vi blive rige, faae vi nok aldrig hinanden,“ sagde min Fader; og Moder svarede: „Du har Ret, Albert, ellers maatte den Fattige altid forsfage sin Kjærlighed og leve og døe ene.

Thi hvor Saa iblandt os blive nogensinde rige, eller faae blot Saameget, at de have Raad til at gifte sig. Nei, Kjerlighed og Fattigdom ere saa vante til at gaae Haand i Haand igjennem Verden, at de ikke frygte hinanden, naar de blot tage Liden og Flid med paa Vandringen. Saa maa Vorherre om Resten."

„Altfaa paa Søndag."

„Ja, i Guds Navn da, paa Søndag."

Og derved blev det. Brylluppet stod i Runderkirke, ingen Vogn holdt udenfor, men to varme Hjerter lovede hinanden Trost og Kjerlighed ved Alterets Fod, to varme og trofaste Hænder bleve lagte i hinanden, og saaledes forlode de Haand i Haand det hellige Huus. Foden var let som Pungen; men Hjertet, denne lille Tue, hvorpaa vor hele moralske Bygning hviler, Hjertet glødede af Haab, Tillid, Mod og Kjerlighed.

Idet de traadte ud af Kirken, slog den unge Sømand sin kraftige Arm om sin Bruds smækkre Liv, og saa gik Veien ud paa Frederiksberg og ind til Lars Mathiesen. Der skulde Bryllupsdagen holdes ved en Kop Kaffe med Kryderboller.

Enhver, som mødte deres glade Dine, følte, at de vare lykkelige, men Ingen, slet Ingen kunde gætte, at hun i sin sorte Merinos Kjole, med det lille fat-

tige Shawl, var en Brud, at han, den unge Sømand med den tykke Pijeffert, — var Brudgommen.

Deres Stamtræ er snart givet, naar jeg tilføier, at de Begge vare forældreløse, og af Sødsfende havde de ingen. Deri deelte de Skjæbne med deres Forældre; jeg troer, det hører til Familien.

En Uge efter Brylluppet reiste min Fader som Styrmand til Vestindien med Skibet „Helene“, medens min Moder ufortrødent sad ved sit Sytøi — spiste lidt og sov endnu mindre, da hun om Natten fuldendte, hvad hun om Dagen havde paabegyndt; men hun lo og sang saa lykkelig som Noget. Stundom græd hun vel ogsaa; dog det var kun Vængjens Taarer, ikke bittre Taarer, der blive fremkaldte ved Vængjel, som aldrig kan tilfredsstilles, fordi Døden har sat Sranken, men Haabets veemodige Taarer, som hige efter at dræbe Tiden, der forlænger det velsignede Gjensyn. Ja, Haabet havde slaaet dybe Rodder i dette ungdomsfriske Hjerte, og hvergang Sparebøssen blev taget frem af Kommodekuffen, og en Stol, et Bord eller noget Kjøkkentoi forøgede det fattige Indbo, saa straaede hendes Ansigt af Glæde og Henrykkelse ved Tanken om,

hvad hendes Elskede vilde sige, naar han vendte hjem.

Kjender ogsaa den Rige, den af Alle misundte Stakkel, en saadan reen og ublandet Glæde?

Man vil maaskee indvende, at den Glæde, min Moder folte, ikke kan kaldes ublandet, da dens Forløbere vare Savn og Nattevaagen; men jeg drifter mig til at svare jo; thi den Tanke faldt hende aldrig ind; hun glædede sig ved Indkjøbet uden at see tilbage, uden at maale Tiden, Anstrengelsen og Savnene, som havde født hendes Glæde.

Det er den skjønneste Gave, Gud har skjænket sine fattige Børn, en Gave, som rigelig opveier Rigmandens Skatte, at han lader dem glemme Kampen, der er gaaet forud for Seiren; ellers kunde de aldrig nyde en ublandet Glæde. Det gaaer dem som Moderen, naar hun bugger sin Lille paa Armen, og med Omhed og Glæde opdager det første Smil, den første Taare i Barnets Øie. Da er Lykken saa reen, saa ublandet i hendes Hjerte, at Smerten som skjæfede Barnet Livet, er glemt; hun seer kun Barnet, hun føler kun Glæden og Haabet.

Er det ikke mærkelig! Naar Barnet er født, eier det hverken Taarer eller Smil; det græder med tørre Øine, derfor er den første Barnegraad saa smertelig. Senere hen komme Taarer og Smil. Men her, som

i hele Livet, gjør Taaren sig først gjældende; Taaren glindsjer først i Barnets Dø, før Smilet naaer Livet. Det er, ligesom de første Taarer bebude Barnet, at Sorg og Smerte indtage den første Plads i Livet. Den første Taare i Barnets Dø hvisker: „Gjennem Taarer, gennem Sorg skal Du lære Glæden og Livet efter Døden at kjende.“

Og derfor er det, at vi hilse Sorgen som en Ven, der vil bringe os Smerte, men tillige et glad Budskab om kommende Glæde, naar først den tunge Bei er fejrrigt tilbagelagt.

Jeg vender tilbage til min Moder.

Det var en Søndag. Min Moder stod op med Fuglene og sang med disse af glad Hjerte. De lyttede til hendes klare, ungdomsfriske Stemme; thi Sang er et Sprog, som Smaafuglene forstaae. Ligesom disse anede hun intet Ondt.

Idag en Kjøle, imorgen et Forklæde — idag en Daler, imorgen en Mark — saaledes hengik Tiden; kun Uhret gik jævnt sin rolige, eensformige Gang, „uden“, som Gaaden siger, „at naae Stuedøren“.

Mine Forældre havde leiet en lille Kvist udenfor Vesterport; den bestod af et rummeligt Bærelse, der paa eengang udgjorde Dagligstue, Sovestue og Kjøkken.

Og dog var det rummeligt, som jeg før sagde;

thi Indboet var saa ubetydeligt, at selv den mindste Stue vilde have seet tom ud.

En Seng, to Stole, et rødmalet Bord, en Kuffert og en Kommode udgjorde Indboet; nogle Talerkener, en Kaffekande, der om Aftenen gav Gæstrolle som Theepotte, nogle Kopper, der baade bleve brugte til Flødekande og Sukkerskaal, samt to Par Knive og Gasler med Tilbehør af Træskeer, udgjorde Huusgeraadet; og naar jeg dertil føier et lille forgyldt Speil, som skrev sig fra min Moders Bomsfrustand, er Alt sagt om mine Forældres Eiendele. Det var Fattigdom, og Lykke. —

Og dog var der Rigdom i al denne Fattigdom, thi hvert Stykke var samlet ved Flid og uden Gjæld.

„Gjæld er Bedrag,“ sagde min Fader, „naar man veed, at man ikke kan betale den.“

Og Moder nikkede og svarede: „Vi behøve ikke Mere for at være glade; lidt efter lidt faae vi et Stykke til; tilsidst bliver her dog hyggeligt.“

Og hun faae sig om med sit glade, lykkelige Smil.

Fader greb hende i sine kraftige Arme, trykked et Kys paa de friske Læber og tilføiede: „Her er kostbarere end i mangt et Palais, thi Alt er erhvervet ved Flid og Redelighed, og vor Eiendom er det — ngen Rykker banker paa vor Dør; vi have Ro for-

uden som forinden. Seer Du, min Pige, det er kostbart at have det saaledes, thi det koster vor Forfængelighed og vor Befvemmelighed et stort Offer."

Men nu vare alt tre Maaneder gaaede efter Bryllupsdagen, Stuen var ikke mere saa rummelig som før, en og anden tom Plads var udfyldt, Hyggeligheden større og Befvemmeligheden bedre.

Moder lo og tænkte: „Hvad mon Albert vil sige, naar han kommer hjem?"

Men Albert kom aldrig tilbage.

Storm, Regn, Solskin, Glæde og Sorg veglede som Dag og Nat.

Saa var det en Søndagmorgen, at Moders Blik faldt paa en Avis, hvori hendes Sytøi var indpaffet; der var nogle Typer, som var større end den øvrige Tryk. Hun boiede sig ned for at see, hvad de indeholdt, det lod saaledes:

„Fra paalidelig Kilde erfares, at Skibet „Helene“, som farer imellem Kjøbenhavn og Vestindien, i forrige Maaned under den stærke Storm er gaaet under med Alt, Mandskabet iberegnet. Ingen er frelst. Rhederiet lider et betydeligt Tab, da det var ladet med kostbare Varer, der ikke vare asfurerede“.

Men min Moder da?

Nu, det var kun et Mennekeliv, et af de mange Liv, som den Nat kæmpede med Døden og endelig

fandt Hvile paa Havsensbund, hvor saa mangt et Haab og mangel en Fremtid, saa mangt et brustent Dø og Hjerte fandt sin sporløse Grav.

En Stund sad min Moder taus og taareløs; den uventede Smerte havde forstenet hende. Alt, hvad hun elskede og levede for, var ikke mere, hun stod ene, ganske allene i den store, tætbefolkede Verden. Ingen at elske, Ingen at arbejde for, Intet at haabe paa — hvad var den kommende Dag nu for hende, hvad var hele Livet, naar han aldrig, aldrig mere skulde vende tilbage? Hun var jo ene! —

Men selv den mørkeste Nat har en Stjerne. Da Smerten havde naaet sit Høidepunkt, og Fortvivlelsen var nær, sænkede Gud en Solstraale i hendes Sjæl; hun reiste sig pludseligt, foldede sine skjælvende Hænder og faldt paa Knæ; Taarerne, baade Smertens og Glædens velsignede Taarer strømmede ubundne over de blege Kinder; Haab og Liv strømmede paany igjennem Hjertet, og en varm og taknemmelig Bøn steg mod Himlen til Sorgens og Glædens kjærlige Giver.

Sex Maanedes efter denne Begivenhed aabnede jeg for første Gang mine Dine — i samme Minut som min Moder for sidste Gang lukkede sine. Saaledes mødes Liv og Død i samme Aandedræt og under samme Hjerte. Mit Liv blev hendes Død.

Som en forældreløs lille Stakkel hilste jeg Livet ; dog Gud antager sig de Forældreløses Sag, og hans Faderhaand har ledet alle mine Veie.

Ja, det gaaer forunderligt til i den store brogede Verden. Hvem skulde have troet, da den unge kjække Sømand og den livsglade unge Pige for ni Maaneder tilbage stode glade og forhaabningsfulde for Alteret, at de, inden Aaret var udrundet, Begge skulde hvile i deres Grav saa langt fra hinanden, efterladende en lille forældreløs Dreng.

Min Moder boede tilleie hos tre gamle Damer, der vare ugifte og levede af deres saa Rentepenge i Forening med en sparsom Veie, som de fik ud af Huset, der var deres Eiendom.

Den ældste af disse tre Søstre var tilstede ved min Fødsel og min stakkels Moders Død.

Jeg siger „Stakkel“, som om den var at beklage, der fra Kampen gaaer igjennem Døden ind i det virkelige Liv, der siger Farvel til Jorden og dens tunge Vænker for at favne det Maal, hvortil vi Alle mere eller mindre stræbe hen. — Naar jeg siger „stakkels Moder,“ saa er det ikke af Beklagelse over, at hun maatte døe i sin Livsbaar og altsaa blev skaanet for de øvrige Aar af sin Prøvetid, men fordi hun maatte efterlade et lille levende Bæsen uden Familie, Slægt eller Venner, uden saameget som en

Hvid, der kunde betrygge dets første svage Tilværelse; Fattigvæsnet var Alt, hvad hun efterlod sit Barns Fremtid — det Barn, som hun elskede uden at kjende — til Fattigvæsnets kolde, flamme Favn satte hun ham ind i Livet, derfor havde hun stridt, virket og lidet, derfor var hun gaaet i Døden.

Somfru Sofie luskede min Moders trøtte Dine, som endnu stirrede hen imod den Side, hvor man havde lagt mig, men hendes Blik var brustent, for det naaede mig; det har aldrig hvilet velsignende paa mig, hendes Arme have aldrig omsluttet mig kjærtegnende, mit Hoved har aldrig hvilet ved en Moders Bryst, en Faders Velsignelse er aldrig stegen til Himlen for mig. Blomsten kan ogsaa trives uden Solskin.

„Hvad skulle vi gjøre med den Lille?“ spurgte Somfru Sofie.

Madame Rast svarede forundret:

„Hvad vi skulle gjøre med ham? Oh, hvad andet end bringe ham til Fattigvæsnet, det maa sørge for ham.“

„Fattigvæsnet!“ gjentog Somfru Sofie langsomt og stirrede paa mig med taarefyldte Dine, og som om jeg forstod hendes Klage, begyndte jeg at græde, vilde jeg bønfalde om Naade? Hun greb mig i sine Arme og trykkede mig fast op til sit Bryst.

„Fattigvæsnet!“ gjentog hun atter og atter, og hendes Dine hvilede medlidende paa den hjælpeløse Forladte.

Madame Rast vilde „strax expedere mig ind i Ribet“, som hun kaldte det; men Jomfru Sofie tog et Shawl, min Moder havde baaret, svøbte det om den lille grædende Dreng, lagde ham i sine trofaste Arme og forlod derpaa Stuen, endnu engang hvi-
stende „Fattigvæsnet“! Og som om jeg forstod hendes Kjærlighed, tav jeg strax stille.

Min Skjæbne var afgjort. Gud velsigne den eiegode Sjæl.

Ubemærket traadte Jomfru Sofie ind til sine Søstre, som sad ved et stort rundt Bord og spode. Hun sagde Intet, men hendes Hjerte bankede hørligt.

Thora og Mille saae op.

„Hvorledes gik det med den Stakkel? Men hvad er det, hvad er der hændet?“

De studsfede ved at see Søsterens blege, alborsfulde Træk, og deres Dine faldt paa Bassen, hun bar i Armen.

Jomfru Sofie svarede ikke; taus lagde hun mig paa Bordet, indsvøbt i Shawlet.

„Hvad er det, Sofie? Det rører sig, det er levende!“

I det samme lød en spæd Barnegraad. Thora

reiste sig, trak forsigtigt Shawlet tilside, og to store blaae Dine mødte hendes.

„Et Barn — et lille Barn, og det her i vor Stue!“

Og et mildt og veemodigt Smil oplivede de gamle Pigers Træk; de stirrede paa Barnet, de foldede deres Hænder, og Taarer duggede Dinene. Saaledes stode de en Stund, en liden Stund, og dog lang nok til, at Fortiden med sine Glæder og Sorger, sine Haab og Skuffelser fremtraadte af dens letbevægede Grav for at føde Smerte, Taarer og endelig Resignation. En Kamp stod der inde — en Kamp imellem Fortid og Nutid.

Synet af Barnet i de gamle Pigers Hjem vakte veemodig Glæde; det var som om Liv og Haab var traadt ind i deres før saa tomme Hjem. Deres Dine mødtes. Saa faldt de i hverandres Arme, og Sofie sagde:

„Gud velsigne den Lilles Ankomst til vor Arne. Han er kommen forældreløs til Verden; men vi tre gamle Piger have nu faaet en Søn at leve for, og vort Liv er ikke mere saa bethydningsløs som forhen.“

„Ja, Gud velsigne ham!“ gjentog de Andre.

Saa tog Sofie mig, trykkede mig varmt mod sit Bryst og lagde mig derpaa i hver af de

Andres Arme. De vovede neppe at røre mig af Angst for at knuse den Lille, saa spæd og skrøbelig saa jeg ud, saa fremmede vare deres Hænder for at berøre smaae Børn.

Saaledes tabte og vandt jeg, før Timeglasset endnu var udrundet. Min egen kjære Moders Død skaffede mig tre Plejemødre, som i Sandhed fortjente dette Navn. De pleiede og opdroge mig i Kjærlighed og Opoffrelse, uden at have baaret mig under Hjertet og født mig med Smerte; dem skylder jeg dobbelt Taknemmelighed og Kjærlighed, og derfor bærer jeg dyb Agtelse og Beundring for deres Kjøn; thi jeg har seet deres Vandel, og jeg har følt deres Kjærlighed, fra jeg blev født til jeg blev Mand. Kvinden vil i mig altid finde en varm Forsvarer, hende skylder jeg mit Liv, hende skylder jeg, at den lille, svage Dreng blev stor og stærk, at jeg lærte at elske Gud og at tilgive Menneffene.

Andet Kapitel.

Den jævne Stilhed i de gamle Søstres Hjem havde min ringe Ankomst forjaget. Sytøiet blev lagt tilside, og Raadslagningen tog sin Begyndelse, ledsaget af mit svage Skrig, der gjorde sig mere og mere gjældende. Jeg græd saa smerteligt; var det, fordi jeg havde kostet min Moder Livet? var det, fordi jeg savnede hendes naturlige Varme, hendes Bøn til Himlen for min Fremtid?

Og alt, som jeg græd, smilede de gamle Piger og vuggede mig paa deres Arme. En af dem gav mig Sukkervand — men det var ikke min Moders Bryst. Jeg græd og græd, ret som om jeg kunde ane, hvad jeg havde tabt.

Der var talt op og ned uden Resultat. Da tog Somfru Sofie Ordet.

„Først maa der sørges for en Vugge til den lille Staffel, for at vi kunne faae ham til Ro, og send saa Madame Rast herind, forat vi kunne faae

Underretning om Barnets Pleie. Saaledes kunne vi ikke lade den Lille skrige; han er istand til at forskrige sig af Mangel paa rigtig Behandling."

Caroline traadte ind for at modtage Ordre. Caroline var Tjenestethendet, den fjerde gamle Pige i mit nye Hjem og den ældste af dem alle.

„Vorherre bevare os, Jomfru Sofie, hvilken Ulykke har De ikke paaført os ved at tage et saadant Væsen i Huset. Der er jo ingen af os Alle, der forstaaer at svøbe eller made saadan en Unge. Er det en Pige eller en Dreng?"

„En Dreng!" lod Svaret.

„En Dreng!" gjentog Caroline forfærdet. „Du forbarmende Gud, en Dreng! Med andre Ord et vordende Mandfolk. Men Jomfru Sofie, har De ogsaa rigtig betænkt, hvad De har gjort, De, som er en ærbar Jomfru? Skal han voxe op iblandt os gamle Piger, for senere, naar han bliver stor, at gjøre Nar af os. Hør, hvor han skriger og tager paaveie. Det bliver Vorherre og Død ikke til at holde ud, jeg bliver ganske ør i Hovedet."

Jomfru Sofie smilte først over Carolines Ordstrøm, men snart blev hendes Ansigt alvorligere og hun befalede hende at hente Madame Rask og Buggen.

Wille var gaaet ud i Rjølkenet for at tilberede

Tvebak, Sukker og Fløde til den nyfødte lille Gæst, og Thora fulgte med Pigen ind i min Moders Stue.

Min Moders Stue! — Hvor bliver mit Hjerte blødt og veemodigt, naar jeg tænker paa min Moder, naar jeg nævner hendes Navn! Det er saa fast, saa ubristeligt det Baand, som Gud har knyttet imellem Moderen og Barnet, at, skjøndt adskilte fra Livets første Dieblif, uden at Vinene have mødt og forstaaet hinanden, udspringer dog Kjærlighen i fuld Blomst, og aldrig, selv ikke naar Haaret bliver hvidt og Gangen tung, taber den sin Varme og Kraft.

I min sidste Time, vil min bortflygtende Sjæl glæde sig til at favne min Moder, og mine stivnende Læber ville hviffe hendes velsignede Navn.

Først traadte Jomfru Thora og Caroline ind, bærende paa Buggen, og derefter fulgte Madame Rast med sit blege, haarde Ansigt, der vidnede om et Hjerte, som var uimodtageligt for alle blidere Indtryk. Hun holdt en lang Forelæsning om spæde Børns Forpleining for de lyttende Søstre, og snart laa jeg i min bløde Bugge, som min egen kjære Moders Hænder havde redet til mig, og sov ind. Det var min første Sovn i denne

Verden; kun to Børelser fra mig sov min Moder sin sidste.

Madame Rast var gaaet, og mine Tanter — saaledes lærte de mig senere at kalde dem — fæde omkring det runde Bord for at raadslaae om deres fremtidige Levemaade, og hvilke Skridt der burde gjøres med Hensyn til mig.

Min Moder havde kun havt Raad til at sige mig faa Klæder; der maatte altsaa først og fremmest tænkes paa at udvide min Garderobe, og i den Anledning skaffede de tre Søstre alt deres gamle Tøi frem for Dagens Lys, for nærmere at undersøge, hvortil det kunde bruges.

Alt Damer tale meget, det er vel bekjendt, og derfor varede det en god Stund, inden Discussionen blev endt. Det var altid Tante Sofie, der maatte sige det sidste og afgjørende Ord. Hun var som sagt den Ældste og tillige den Fornuftigste; hun handlede, hvor de Andre talte. Hun var Styrmænden i Huset, og hun styrede godt.

Hun var kun sexten Aar gammel og lige confirmeret, da hendes Moder døde. Fra den Tid af havde hun været sine yngre Søstre i Moders Sted. Da Faderen døde, var hun to og tyve Aar gammel, og ved hans Bortgang overtog hun ene hele Huusholdningen

og Ansvar. Det lille Sted, som de endnu eiede, var saa at sige det Eneste, Forældrene efterlod dem foruden nogle faa Rentepenge, og de maatte arbeide tidligt og sildigt for ikke at miste Huset.

Og Sofie arbejdede ikke mindst; hun var den Første oppe, den Sidste til at gaae til Hvile; men altid var hun venlig og mild, aldrig hørte man hende klage, og aldrig blev hun træt. Saaledes findes der mange stærke Sjæle iblandt det „svage Køn“, som vi kalde det.

Jeg har omgaaedes dem fra min tidligste Barn-dom, jeg er opvoxt iblandt dem og har daglig seet deres travle Virksomhed, og Ingen kan være mere skikket til at udtale en Dom over dem, end jeg.

Tænk Dig, kjære Læser, opfostret midt iblandt fire gamle Somfruer! Du gysar af Forsærdelse, men jeg — vil Du troe det? — jeg velsigner den Time, da jeg blev bragt ind under deres gjæstfrie Tag, ligesom jeg dybt vil savne dem, naaar Døden engang, tidligt eller seent, berøver mig disse trofaste Sjæle og kjærlige Veninder.

Min Bugge stod i Søstrenes Soveværelse imellem to Senge. I den ene laa Tante Sofie, i den anden Tante Thora og Tante Wille.

„Godnat!“ hvissede de alle Tre ned til den lille Forældreløse. „Godnat, og Gud bevare Dig!“

Saa slukkede Sofie Lyset, men det svage Skjær af Natlampen udbredte et Halvmørke over det lille Kammer.

Tante Sofie lukkede sine Dine, hun forsøgte at sove; men Sønnen slhede hende, saamange Tanker vare paany fremdukkede i hendes Sjæl, Tanker, som Synet af mig havde kaldt tillive, og bittre Taarer banede sig Vei over hendes Kinder. Men de skjultes i Mørket, hendes Taarer vare kun Nattens Eiendom, hendes Smil tilhørte Dagen.

Stueuhret slog tolv, og Vægteren brummede sin Sang; men Tante Sofie reiste sig lydløst og, som hun troede, ubemærket, hun bøiede sig over Buggen og bad et Fadervor for den Lille, som laae skjult imellem Puderne.

Det var den tredie Bøn, der denne Aften var opstegen til Himlen for mig, og Sønnen lagde sig over hendes Dine og lullede de gamle Minder til Hvile. Men Natlampen brændte svagt og stille, som om den vilde sige: „Livet føder Sorg og Glæde — Døden, kun Døden finder Fred.“

Tredie Kapitel.

Næste Morgen indfandt Madame Rast sig for at see til mig. Hun paastod, jeg var voxet, til stor Glæde for de gamle Piger, der toge hendes Ord for Alvor.

Nu var der Liv i det for saa stille Huns, Sang og Barnefrig afløste hinanden, og Caroline puttede Fingrene i Ørene, hvergang hun traadte ind i Stuen, af Rædsel for Duetten. „Det er forfærdeligt at høre paa,“ sagde hun gjerne og rystede fortørnet paa Hovedet, „det holder jeg ikke ud; nei, ved den levende Gud, det holder jeg ikke ud!“

Min Moders Begravelsesdag skulde være min Daabsdag.

Søstrene vare flittige og sparsommelige, det for- drede deres smaa Indtægter. De meente, hvad de selv kunde udrette, burde der ikke betales for, og derfor gik Synaalen ud og ind, snart paa min Moders Ligdragt, snart paa hendes Varns Daabstøi — Alt

imellem hinanden. Ja, det gaaer forunderligt til her i Verden.

Den femtende Mai var sin Slutning nær, Pysene brændte klart og kastede et rødtligt Skin over den sorte Kiste, der stod midt paa Gulvet i den Stue, der kun for kort Tid tilbage blev betraadt af et lykkeligt Brudepar.

Tante Sofie havde selv ydet min Moder den sidste Kjærlighedstjeneste; hendes Haand havde redet hendes sidste Leie og pyntet det med Grønt og Blomster.

Kloffen ellers skulde Rustvognen afhente Kisten for at kjøre den til Kirken, hvor Moder for Alterets God skulde tilbringe sin sidste Nat over Jorden, det samme Alter, hvor hun for saa kort Tid siden knælede som Brud.

Beg laa og græd i min Bugge; men Sofie tog mig paa sine Arme og bragte mig ind til den Heden-gangne, der laa bleg, med slukkede Dine og brustne Hjerte.

Hvad enten det nu var Instinkt eller Tilfælde, da Sofie holdt mig hen over min Moder, standsede mine Taarer. Og hun tænkte: „Han skal dog hvile eengang i Livet ved sin Moders Bryst, skjøndt Døden har stivnet det. Engang bankede Hjertet varmt og kjærligt derinde; hendes Haand skal hvile velsignende

paa hans Hoved, skjøndt den er kold og tung, vil den dog varme ham."

Men Klokken slog elleve, de andre Søstre traadte ind, og Vognen rullede tungt igjennem de folketomme Gader.

Et helligt Løfte blev afslagt ved Kisten, et Løfte, som Englene bare til mine Forældre, og som troligt blev holdt.

Snedkeren luffede det tunge Kistelaag over det stakkels Hjerte, der skulde sove blandt fire sorte Sjæle — Sjælen svang sig glad og fri gjennem det store Rum, som Puppen, der har afkastet sin Farve og henrykt spreder sine Vinger til Flugt.

Næste Morgen lod Vigklokkens dumpe Toner gjennem den taagede Luft, Præsten stod med foldede Hænder foran Alteret; snart hvilte hans Blik paa Kisten, snart paa mig, der laa i Tante Sofies Arme, iført en hvid Døbefjole med sorte Sløiser.

Thora holdt Døbe- og Sørgehuen over mit Hoved. Af mandlige Faddere havde jeg to, en gammel Lieutenant og en gammel Koffardikapitain, Husets eneste Venner, der havde kjendt Søstrenes Vaar, Sommer og Høst. De vare som prøvet Guld.

Disse Fem vare de Eneste, som fulgte min Moder til det sidste, fredelige Hvilested. Tante

Sofie holdt mig over Graven, for at mit Die kunde see, hvad min Sjæl endnu ikke fattede.

Men Solen steg frem af Taagen, og da Præsten havde sluttet sin Tale, og Graven var lukket, stod den frem i hele sin Majestæt og kastede sine mildt varmende Straaler hen over den kolde, sorte Jord og faldt derpaa paa mit Hoved. Var det min Moders sidste Farvel?

Saa forlode de Graven, og jeg, Carl Tulinus, laae snart sødt sovende i min bløde Bugge, medens Ormene gnavede paa min Moders Kiste.

Fjerde Kapitel.

Carl Otto Emil, disse Navne fik jeg i Daaben. Hvorledes det gik til, skal jeg fortælle.

Aftenen før min Daab blev der holdt Raadsflaging om, hvad jeg skulde hedde. Meningerne vare naturligviis deelte; enhver af dem havde et Navn, som de især ønskede, jeg skulde bære og kaldes, et Navn, som var dem kjærest, fordi det talte om Ungdom og Solskin.

Derfor foreslog Sofie, at jeg skulde have eet fra dem hver og kaldes ved mit fulde Navn. Det eneste, der minder om mine Forældre, er Efternavnet Tullinius. Saaledes hed min Fader.

Jeg var fem Aar gammel, og man tænkte paa at sætte mig i Skole.

„Carl Otto Emil er for stor til at drive,“ brummede Lieutenanten.

Og Capitainen tilføiede:

„Guddød, det er paa Tide, Binden springer

om. Han har længe nok krydset for slappe Seil;
en raff Kuling er ikke af Veien."

Søstrene saae paa hverandre; de sølte, at Vennerne havde Ret, men det huede dem ikke. De vare saa vante til den muntre Drengs Spilopper, at Tanken om i flere Timer at undvare mit Selskab voldte dem Sorg.

„Jeg tænkte, det var tidsnok, naar Carl Otto Emil fyldte sit sjette Aar," indvendte Tante Sofie.
„Imidlertid vilde jeg selv forberede ham til Skolen."

Lieutenanten tav; han var i det Hele taget meget lidet talende, og Capitainen nikkede bejaende. Dermed var den Sag afgjort.

Hver Søndag og Onsdag indfandt Lieutenant Borgen og Capitain Gregeresen sig i vort Hjem, saaledes havde det været i mange Aar. Præcis Kloffen tolv traadte de ind som efter Aftale, for at spise til Middag med Søstrene, og Maden lod aldrig vente paa sig.

„Erbødigste Tjener!" sagde Lieutenanten, naar han stak Hovedet ind ad Døren; saa rakte han dem Haanden, slog mig med Silkelommelørklædet over Ansigtet og satte sig derpaa i den gamle Bænestol, hvor han blev, indtil man skulde tilbords. Da bød han Tante Sofie Armen, og Gregeresen tog de andre Søstre paa sin Samvittighed.

Ved Bordet gik Samtalen livligt. Tante Wille og Tante Thora vare meget talende, ligesom Capitainen, der udmærket forstod at spinde en Ende, undertiden saa lang, at Lieutenanten, der for Størstedelen var stum, uroligt roffede frem og tilbage paa sin Stol, hvilket skulde sige saa meget som: „Nu have vi min Sandten faaet nok.“

Gamle Borgen var en snurrig Fyr, høi og stiv som en Grenadeer, med store graae Moustacher, der uafsladeligt bleve satte i Bevægelse, snart til Høire, snart til Venstre og undertiden lige op imod Dinene, det Sidste kun, naar han var i stærk Sindsbevægelse. Fra det Dieblif, han var traadt ind i Dagligstuen og havde udtalt sit: „Erbødigste Tjener, mine Damer, hvorledes befinder de dem?“ aabnede han ikke Munden før efter Maaltidet, naar han sagde: „Tak for Mad.“ Derpaa stoppede han sin Pibe og satte sig i sin Rønestol, der var hans udelukkende Eiendom, og hvor han i Almindelighed blev siddende, indtil han atter bød Tante Sofie Armen for at føre hende til Theebordet.

Jeg kan med Agtelse for Sandheden paaftaae, at jeg har oplevet ikke blot Dage, men Uger, hvor jeg ikke har hørt flere Ord af gamle Borgen end dem, jeg ovenfor har anført.

Han var altid iført Uniformen, stiv og stram i

sine Bevægelser, med floge, alvorlige Dine, der antog et forunderligt mildt Udtryk, naar de hvilede paa Tante Sofie. Det forekom mig da altid, som om de havde en Historie at fortælle, der i mange Aar havde ligget skjult paa Hjertets bevægelige Grund.

Han røg regelmæssigt sine tre Piber, een efter Bordet, een til Kaffen og endelig een til Groggen, der indfandt sig præcis Klokken ni og var tømt Klokken ti, hvorefter Vennerne reiste sig og gik hjem.

Skjøndt Lieutenantsrangen i og for sig kun veier grumme lidt, thngede den dog haardt paa hans Skuldre. Skjæbnen havde været ham imod, hele hans Liv var hengaaet under Modvind, og dog var han en meget dannet Mand med udmærkede Kundskaber.

Som ung deelto han i flere Felttog, han manglede hverken Mod eller Vigt; dog, hvad nyttede det, Fortuna nægtede ham sin Beskyttelse, og uden hende kommer ingen af os frem i denne Verden. Arbeid saameget, Du vil, fra den tidlige Morgen til den sildige Aften, vær usfortrøden og slid Dig op, og Du vil dog aldrig kunne naae en sikker Havn, naar hun, denne lille lunefulde Kvinde, ikke vil skænke Dig sin Gunst.

Lieutenant Borgen var den personificerede Erlighed

selv, han kunde ikke gaae Krumveie, og den lige Veie spærrede man for ham; saa tog han sin Afsked „i Raade“ med saamegen Pension, at han affurat kunde opholde Livet, men heller ikke mere.

Han søgte civile Embeder, men Modvinden fulgte ham ogsaa der; endelig besluttede han at blive, hvad han var, og dertil udfordredes stort Mod, da Haaret var graat, om ikke af Aar, saa af Sorger.

Men Modgang føder sjældent Smil, og derfor blev han mere og mere taus og indesluttet, Alvor lagde sig om hans Sjæl og Sorg i hans Hjerte. Hver lille Blomst, Haabet havde udlækket, visnede af Mangel paa Sol, Fremtiden syntes ham en endeløs Ørken, og Dagen faldt ham lang, Nætterne endnu længere.

Men ingen Bitterhed eller Nag furede hans Pande eller dræbte de gode Spirer i hans Sjæl; han bar sit Savn og sin Smerte dybt i Hjertet; der hvilede de, dog uden at slumre, til Døden luffede hans trætte Dø.

Hans eneste Glæde og Trøst var Omgangen med mine Tanter. Naar han traadte ind ad deres tarvelige Dør, kom der Fred i hans rastløse Aand og Mildhed over hans Træk; de vare den gamle Bebersvends eneste Solstkin, deres Venskab forsonede ham med Livet.

Nu og da har jeg seet hans rolige Ydre faae Liv og Varme, men det var kun sjældent.

Gregersen var stik modsat Borgen. Som Sømand havde han altid seilet for god Vind, rig var han og munter af Natur, han talte meget og ofte godt, var altid glad og tilfreds med Livet, og hans Hjerte sad paa rette Sted.

Han var Sjælen i vor Familie, og hvor modstridende Borgens og Gregersens Livsanskuelser end vare, holdt de dog meget af hinanden og vare oprigtige Venner.

Saa, hvor jeg husker dem godt; de staae saathydelige for min Tanke; den høie Mand med de floge, sorgbethyngede Træk og den lille trivelige Gregersen med det runde, smilende Ansigt. De Tvende udgjorde en bethdelig Deel af min Barndom.

Saaledes vare de To, som toge sig af min Opdragelse med de fire gamle Piger. Hvis jeg ikke er bleven vel opdragen, saa er det neppe skeet med deres gode Villie. De lode mig aldrig ude af Synne, tolv Dine vogtede bestandig paa mig; overalt, hvorhen jeg saae, mødte jeg dem. Hvormangen Gang er det ikke løbet mig koldt ned ad Ryggen, naar jeg, dreven til det høieste Punkt af Fortvivlelse, skjulte mig under det runde Bord, i Haab om der at være upaaagtet, og da pludselig opdagede Lieutenantens Hoved i lige

Linie med mit eget, stirrende paa mig med de velbekjendte Dine.

Og dog hvilede alle de tolv Dine kun i Kjærlighed paa mig; men den, som elsker sit Barn, tugter det itide, og derfor vogtede de altid paa mig for at opdage mine Feil, at de i Tide kunde gjøre Ansfrig og standse det Onde i Spiren.

Men mærkeligt er det, at jeg er bleven saa god, som jeg endda er. Hvormange Drenges vilde ikke være gaaede reent tilgrunde, hvis de havde levet under mine Forhold! For Meget og for Lidet ødelægger Alt. Og derfor findes der saa store Modsatninger i min Karakter og hele Fremtræden.

Efter en Pause sagde Capitainen:

„Hvorledes har Bomfru Sofie tænkt at udstyre hele Taffelagen?“

„Jeg mener, at vi ikke bør anstrenge Barnet for meget fra Begyndelsen.“

Resultatet paa Raadslagningen, som naturligvis strax fulgte efter, blev: Sofie skulde læse med mig, Thora skrive med mig, og Wille skulle lære mig at regne.

„Hvad man i Barndommen nemmer, man ikke i Alderdommen glemmer,“ brummede Lieutenanten.

„Ja, ikke sandt, Borgen, ikke sandt?“ svarede

Thora og tilføiede i en fortrolig og noget vigtig Tone:

„Hvad om han lærte at sye og strikke, saa kunde han altid hjælpe sig selv.“

„Og stoppe,“ meente Tante Wille.

„Ja, Gudsød, hvorfor ikke det, det er aldrig af Veien. Kommer han til Søes, er det godt at kunne klare sine Seil og i rette Tid at tørne ud af Røien.“ Det var Gregerfen, som yttrede disse Viisdommens Ord.

„Eller bliver han Militair, som rimeligt er, saa er Synaalen en god og hjælpsom Ven, ja, min Sandten er den saa,“ tilføiede Lieutenanten langsomt og i dybeste Bas.

Min forfærdelige Skjæbne var dermed afgjort, og hvem kan undres, om jeg hverken blev Dreng eller Pige.

Medens denne Samtale, hvoraf jeg har sparet Læseren over tre Fjerdedele, foregik, havde jeg i al Hemmelighed listet mig op bag paa Lieutenantens Stolerhyg, og før han vidste et Ord af det, spændte jeg Benene om hans magre Hals for at tage mig en lille Ridetour.

„Satans Knægt!“ brummede Borgen og slog bagom med sit Kommetørklæde. Men jeg klemte til

og trak i de lange Moustacher, som jeg brugte til Tømme.

„Hyp, hyp!“ raabte jeg og sparkede med Fødderne.

Og han brummede igjen sit „Satans Knægt!“ satte derpaa Skuldbrene i stærkere og stærkere Bevægelse, indtil han endelig reiste sig for høitideligt og langsomt at marchere op og ned ad Gulvet med mig, der endnu sad paa samme Plads.

Kom jeg i Rjokkenet og nærmede mig Skorstenen eller kiggede for dybt i en af Flødefanderne, slog Caroline mig Karfluden om Halsen.

„Han skal faae al Landsens Ulykker, skal han, kommer han igjen paa den Galei,“ raabte hun biftert og løb efter mig, som nok klogelig tog Benene paa Raffen for at undslippe hendes Brede.

Men aabnedes Døren i det samme, og en af de Fem stak Hovedet ud for at spørge, hvad der var paa færde, svarede hun endnu muttere end før:

„Det er den forbandede Kat, der altid er paa Spil. Har den nu ikke igjen sliffet mig Floden af Randen, som vi skulde have til Raffen. Man kan da heller ikke have Noget i Fred for den, overalt gjør den Ulykker. Af Veien, Kat, af Veien, siger jeg.“

Og Caroline slog efter den uskyldige Kat med sit Rjokkenforflæde.

Jeg listede mig da lydløst og skamfuld ind i Stuen, bar min Skammel hen i en Krog, og satte mig der, hvor Mis, min stakkels Mis, snart fandt mig, sprang op paa mit Skjød og affordrede mig Kjærtegn, som jeg villigt gav den, idet jeg i Stilhed gjorde den Afbigt, fordi jeg feigt lod den bære mine Synder.

Femte Kapitel.

„Seer, Carl Otto Emil, det er et u. Saaledes seer et n ud. Det ligner affurat et u, husk det, Barn. Et n ligner et u.“

„Men, Tante Thora, hvordan seer et u ud?“
spurgte jeg betuttet. Jeg kjendte ligesaa lidt det ene af Bogstaverne som det andet.

„Et u,“ svarede hun belærende, „ligner et n, som Du seer her lige for Dig. Seer Du, det har to Streger, hvorimod et m har tre.“

Og jeg gjentog atter og atter et m har tre Streger og et n og u har to Streger og Alt løb sur i mit Hoved. Der var et Virvar, et Sammensurium, som mine fem Aar ikke mægtede at regere.

Og Lieutenanten skænkede sin Avis, hans stadige Selskab, og udstødte et betænkeligt „hm, hm!“ der skulde sige saameget som, at han kun forstod det, fordi han vidste det i forveien.

Tante Sofie havde den Dag meget travlt, og derfor havde hun overladt mig til Tante Thoras Bearbejdelse; og bearbejdet blev jeg, det skal Himlen vide, thi baade Tante Thora og Tante Wille manglede Sofies klare Tanke og Omlob, hendes letfattelige Methode at bibringe Andre sine Kundskaber paa; og derfor fældede jeg mange bittre Taarer og udstødte mangt et bittert Suf, naar de holdt mig lænket til Skrivebogen eller Tabellen.

Da Læsetimen var forbi, traf jeg atter for et Dieblig Veiret, indtil Tante Wille tog et Tag i mig og traf mig hen til sig for at høre mig i Tabellen, den forfærdelige Tabel.

Hu, hvor jeg hadede alle disse fordømte Tal! Hvor de have pint og plaget mig.

Jeg seer endnu Tante Wille, den gode Sjæl, thi god var hun, med sin altid vriffende Strømpe enten have mig paa Skjødets med Strikkepindene lige i min Næse, eller siddende bøiet over mig. Strømpen forlod hende kun, naar hun vilde lære mig, at een og een var to; saa slap hun den for at gribe mine Fingre.

„See Barn,“ sagde hun og tog min Tommelfinger imellem sine, medens jeg maatte knibe de andre fire Stakler haardt sammen i Gladen af Haanden, „her har Du en Sufkertop, denne Finger er en

Suffertop, hvormange Suffertoppe har Du alt-
saa nu?"

„Det er ingen Suffertop, men min Finger,"
sagde jeg og lo fiffigt.

„Næsviished klæder ikke smaae Dreng," svarede
hun alvorligt og begyndte forfra. „Her har Du en
Suffertop, denne Finger er en Suffertop, hvormange
Suffertoppe har Du saa?"

„Ingen," svarede jeg kjæft.

Men inden hun fik holdt sin lange Straffe-
prædiken, fik min Tanke en anden Retning. Jeg
saa i det samme Mis gjøre et pudsig Spring
fremad, saa pudsig, at jeg glemte den ulykkelige
Suffertop og brast i en stormende Latter, idet jeg
raabte:

„Nei, see Tante, hvor Mis kan springe."

Derpaa klappede jeg i begge Hænder, og de fire
Fanger vare fri, indtil de paany bleve indespærrede,
for kun een for een at stifte Hovederne frem.

„Sid stille, Carl Otto Emil," pleiede hun da
at sige bebreidende, „sid stille og hør efter, og lad
Mis passe sig selv."

Åh, hvor jeg plagede den gode Tante med min
Billie, fordi hun plagede mig i mod sin Billie.

Og atter trak hun Tømmeltotten frem og

begyndte forfra: „Hvormange Sufferstoppe har Du nu?“

Ja, hun brugte mine stakkels Tjngre saalænge, at jeg tilsidst ikke mere vidste, om det var hendes eller mine.

Kloffen slog tolv, Forløsningstiden var der, og let som Fuglen, skjøndt træet som Lastdyret, sprang jeg ned og ud af Stuen for at see, hvad vi skulde have til Middag. Jeg blev modtaget med et hjærligt Smil af Tante Sofie og en muggen Brummen af Caroline.

Dis fulgte altid med mig og skubbede sig op ad mig; vi vare Kammerater, vi deelte baade Ondt og Godt.

Saaledes gik min Tid om Formiddagen, om Eftermiddagen skulde jeg skrive, strikke og sye.

„Pas paa! op og ned, nu Krolle, en lille, ganske lille og rundet Streg; saa igjen en Krolle og nu op og saa igjen en Krolle. See, saa, der staaer det fix og færdigt. Hvad hedder det Bogstav, Du der har skrevet? Kan Stumpen huske det?“

„B!“ raabte jeg, fornøiet ved at betragte det store Uhyre, jeg nys havde frembragt med min Pen.

„See rigtig paa det — er det et B? Seer et B saaledes ud? Nei, Carl Otto Emil, nu maa Du

hufte Dig om. Smaa Drenge maae hufte, hvad de Ældre lære dem.

Og jeg stirrede og tænkte og tænkte og stirrede, men lige klog blev jeg, Alt løb rundt i mit Hoved, jeg begyndte at snofte, da jeg mødte Tante Thoras bebreidende Blik.

„Fingeren af Munden! Fy, hvor det seer stygt ud at have Fingeren i Munden. Smaa artige Drenge have aldrig Fingeren i Munden.“

Det var Tante Mille, som indflettede denne Leveregele, medens Tante Thora malede et r, som... ja, jeg behøver blot at tilføie, som i Et og Alt lignede mit eget. Tilgiv Tante Thora, at jeg siger Sandheden, om end uopfordret.

„Ingen Taarer, Carl Otto Emil, ingen Taarer, siger jeg. Hvad er det saa for et Bogstav, som baade Du og jeg har skrevet?“

Atter Fingeren i Munden, men intet Svar.

„Drengen maae tage Fingeren af Munden, ellers bliver han aldrig stor. Det er jo et r. Kan han ikke hufte, at saadan seer et r ud. Nu gaae vi tilbage til det første Bogstav i Alfabetet. Hvorledes hedder det første Bogstav i Alfabetet.“

„A!“ raabte jeg glad.

„Rigtig, min Stump! Skriv det nu; lad mig see, Du kan hufte det. Siig nu, som

jeg: op, ned, op, Krølle, lige Streg, igjen Krølle, ned, op . . . Stop! der slog Du en Klat. Hj, det seer sthygt ud, smaae Drengene maae aldrig slaae Klatter. Du har bestemt talt Usandhed idag, ellers havde Du neppe slaaet en Klat."

Saaledes kunde hun vedblive hele Timer igjennem til min store Fortvivlelse. Nu og da kastede jeg et bedrøvet Blik til Klaus, min Vegekammerat, min Syndebuk; naar han slikkede sin Pote og bed sig i Halsen, kunde jeg neppe vende Dinene fra ham, thi Klaus var Barn, ligesom jeg, og lige Børn lege bedst; men saa dreiede Tante mit Hoved om til den anden Side og sagde:

„Sid stille og andægtig, Carl Otto Emil, ellers jager jeg Mis ud af Stuen."

Saa sad jeg med Strikfestrømpen mellem de modvillige Fingre.

„Det er godt for min lille Ven, at han kan strikke og sbe; ingen af os kan vide, i hvad Stilling han kommer. Bliver han Smand, som Gregersen mener, og som jeg haaber, saa er det godt, at han kan lappe sit Løi og forfødde sine Strømper, saa at hans Garderobe altid kan være i Orden."

„Smand!" udbrød Tante Wille forundret. „Smand! Hvorfor skulde Carl Otto Emil blive Smand? Det er en piinlig og farefuld Stilling

altid at leve paa Søen, enten det stormer eller lyner. Nei, han bør blive Militair, som Borgen viselig bemærkede. Drengen elsker Sporerne og Sablen. Læg Mærke til, hvor hans Dine hænge ved Borgens Uniform. Carl Otto Emil bør blive Officeer, det er Noget, der passer for ham."

„Ja, for Drengen," gjentog Tante Sofie alvorligt og med Eftertryk; „for Drengen, som elsker Alt, hvad der glimrer. Dog, den Tid den Sorg."

Og hun lod sine Fingre glide kærtegnende igjennem mit Haar.

„Den Tid den Sorg," gjentog hun for sig selv. „Bliver han stor, som vi med Guds Hjælp haabe, skal han selv vælge sin Livsstilling, og bliver det Doctor, har jeg Intet derimod."

Saaledes faldt Taleren tidt og ofte.

Faldt Mørkningen paa, saa krøb hver til sin Krog af Stuen; jeg fulgte altid Tante Sofie; hun tog mig saa paa Skjødets, sang for mig, red Rante med mig eller fortalte mig en Historie, indtil jeg faldt isøvn og drømte om Ebler og Rødder, og at Mis fik Klaps, fordi jeg stjal Floden.

Hun nænnede da neppe at trække Beiret for ikke at forstyrre min Slummer, og mange Gange var min Kind vaad, naar jeg vaagnede. Var det hende eller mig, der havde grædt, medens vi drømte?

Naar Klokken slog otte, blev jeg bragt iseng. Det var sædvanlig Tante Sofie, der fulgte mig ind og klædte mig af; traf det sig, at en af de andre gode Tanter gjorde det, følte jeg mig bedrøvet, skjøndt jeg Intet sagde, der kunde forraade min Sorg. Det var mig umuligt at sove, naar ikke Sofie havde svøbt Dyngen om mig, foldet mine Hænder til Bøn og læst mit Fadervor med mig. Saa trykkede hun et Kys paa min Pande og paa mine Hænder og hviskede:

„Sov sødt, min lille Dreng, Gud velsigne Dig!“

Og strax gjorde jeg, som hun havde sagt. Lykkelige Barndom!

De andre Tanter sagde mig vel ogsaa kjærligt Godnat; jeg veed ikke, hvoraf det kom, men ingen Kjærtegn bragte den Ro og Tryghed over den lille Dreng, som Tante Sofies.

Jeg kjendte ingen større Straf, naar jeg havde forseet mig, end at hun nægtede at bede min Morgen- eller Aftenbøn med mig. Jeg kunde da ligge i flere Timer og græde, indtil Sønnen lukkede mine trætte Øine.

Der herskede den største Kjærlighed mellem disse tre Søstre, aldrig har jeg hørt dem tale haardt til hverandre eller gjøre hverandre Bebreidelser. Ofte kunde deres Anskuelser være forskjellige, men de yttrede

dem paa en blid og bescfeden Maade, de vare ikke paaftaaelige; et Ord af Sofie — og det var altid et Kjærlighedsord — var nok til at bringe dem til Taushed, og de vare lige gode Venner for det.

Hvor ofte har jeg ikke seet dem staae Haand i Haand med hverandre, medens Dine vare fulde af Taknemmelighedstaarer, fordi de vare samlede, uden at Døden havde adskilt dem — hvor ofte har jeg ikke været Vidne til deres gjensidige Dpoffrelser, og hvor ofte læste jeg ikke den varmeste Bøn i de fugtige Dine, der søgte Himlen for at bede for de andre Sostres Lykke. — Ja, jeg nærer den faste Overbevisning, at hver for sig kun bad om de Andres Lykke, at sjældent deres Tanke faldt paa dem selv, naar det ikke var for at tilbagefalde gamle Minder, og da deelte en Anden dem altid med dem, en Anden, som, skjøndt mange Aar vare henrundne i Tidens Strøm, endnu bestandig boede i deres Hjerter. Har Kvinden først luffet os ind i sit Hjerte, vogter hun os saa tro og kjærlig derinde, at hverken Tid eller Omverling, ja neppe vort eget forandrede Sindelag imod hende mægter at udrette vort Billede; hendes Kjærlighed er trofast som Solen, der vel nu og da svinder bag Sky, men altid vender lige smuk og varmende tilbage.

Sofie var Sjælen i vort Hjem; de andre havde

baade Hjerte og Forstand, om end ikke Kundskaber, og derfor indsaae de, at hvert Huus kun bør have een Herre. „Kun Een ved Roret,“ er mit Valgsprog, og saaledes var det altid her; derfor herskede der Fred og Kjærlighed, og under dette velsignede Solskin var det intet Under, at jeg kunde vore, skjøndt deres overdrevne Forsigtighed og Paapassenhed ofte bragte mørke Skyer paa min Barndomshimmel. Men hvor findes der en Himmel, der ingen Skyer har?

De huslige Arbejder vare deelte imellem dem saaledes: Middagen var Tante Sofies, ligesom alt Indkjøb og Sytningen. Morgen- og Aftenanretningen hørte til Tante Milles Departement, hvorimod Vinnet og Badstuen — dermed mener jeg at tælle til og fra Badst, at see efter, om den var i Orden og forvare den, og endelig at stryge alt det fine Tøi, som aldrig blev betroet til Caroline, udelukkende var Tante Thoras Beskæftigelse.

Som Følge af, at Enhver havde sin Deel af de huuslige Forretninger, gik alt som efter en Snor, uden at vække Trætte om, hvem der skulde gjøre dette eller hiint.

Jeg har maaskee været for vidtløftig, men jeg haaber, at en og anden af det smukke Kjøn skulde lade mine Tanter's gode Exempel finde

Naade for deres nydelige Dine og tage dem til Efterlignelse; thi saameget har jeg erfaret, skjøndt jeg er Mand, at som oftest er Mangel paa en rigtig Orden i de huslige Syssler Skyld i at Husholdningen, og med den Hyggeligheden forsvinder fra det Hjem, hvor der findes mange Damer.

Dagen efterat jeg var født, kom Tante Sofie hjem med en Sparebøsse, som fik Plads i Dagligstuen. Den var bestemt til min Fremtid, thi, som jeg tidligere har bemærket, havde Søstrene kun meget smaae Indtægter, og der fordredes megen Sparommelighed for at komme ud af det.

„See her,“ sagde Tante Sofie, da hun satte Bøssen paa Kommoden, „den er til vor lille Dreng. Alle de Skillinger, vi kunne undvære, putte vi i den. Mange Bække smaae, gjøre en stor Ra, og saaledes samle vi lidt efter lidt en Skjærv til hans Fremtid, som Vorherre nok lægger sin Velsignelse i.“

Søstrene nikkede, det samme gjorde Lieutenanten og Capitainen, men Caroline mumlede mellem Tænderne, idet hun forlod Stuen:

„En Skjærv til hans Fremtid! Det var rart! Som om vi ikke selv nu og da kunde trænge til en Skjærv til vor Fremtid, men hvem tænker vel paa det? Vi ere gamle, medens han er ung. Ung! ja, det veed Gud, ganske nøgterne.“

Og mange Skillinger, baade af dem, de kunde og ikke kunde undvære, skjulte sig i Bøssen. Hvor mange Gange har jeg ikke seet de gode Tanter i al Hemmelighed aabne deres kjærlige Haand for at forøge dens Indhold, og bestemt veed jeg, at altid et godt Dufte ledsagede hver en lille Gave.

Hvor mange Gange saae jeg ikke Lieutenanten eller Brumbassen, som jeg undertiden i min Tanke kaldte ham, hvormange Gange saae jeg ham ikke gjemme noget imellem de lange, magre Fingre, indtil han troede ubemærket at have nærmet sig Sparerbøssen for hurtig at lade noget falde ned, der altid gav en dyb og uforglemmelig Gjenslang i mit Hjerte. Det var den Fattiges Skjærv, en lille Steen han lagde til min Fremtids Bygning, en Steen, der saa lille den end syntes i Virkeligheden, dog var saa stor, at den alene maatte bringe det forældreløse Barn en rig Velsignelse.

Og hvor mange Gange stod jeg ikke skjult i en Krog og saae Caroline, den gnavne, altid sjiændende Caroline, som, sjøndt graanet af Alder og Slid, endnu maatte arbejde fra den tidlige Morgen til den sildige Aften for at fortjene sit sparsomme og suurt-erhvervede Brød — hvor mange Gange har jeg ikke seet hende om Morgenens liste sig som en Thy paa Strømpefokkerne for ubemærket at nærme sig Bøssen

og skjule sin Kjærlighedsgave i dens hemmelighedsfulde Dyd. Hun troede sig saa upaaagtet, at hun i det Dieblif endog glemte Guds Die, som hvilede paa den gamle Pige. Havde Nogen vovet at beskylde hende for, at hun havde gjort det, vilde hun opbragt have negtet det, ja, selv kalde Gud til Vidne paa, at det var Usandhed, uden at gjøre sig Rede for, at det var syndigt.

Men jeg — jeg var som den lille Nisse, jeg smuttede ind overalt, og jeg saa Gjærninger, som Ingen anede, Gjærninger, der fødte blide og gode Følelser i Barnets Hjerte, som senere hos Manden satte Blomst og Frugt, hvorfor han velsigner de gamle Piger — Gjærninger, der fyldte Barnets Die med Taarer, og som endnu faaer Mandens til at glindse.

Capitainen var den eneste der, jeg aldrig saa putte noget i Kjærlighedsbøssen; men hver Nytaarsdag, naar Laasen blev aabnet, for at man kunde tælle Indholdet, saa jeg Tante Sofies forundrede og fjærlige Blik opsoge Gregersen, naar hun oprullede en haardt sammenkrummet Hundrededalerseddél, der laa skjult paa Bunden. Hun sagde aldrig noget, og han undgik hendes Dine, men Borgen traf Læberne tæt sammen, hvilket hos ham var Tegn paa

undertrykt Bevægelse; han samlede Pengene i en Pose og bragte dem derpaa til Sparekassen.

Min Ankomst i denne Familie havde frembragt endnu en Forandring, jeg ikke tidligere har omtalt.

Søstrenes Flid havde altid været stor, men med mig var den bleven forhøiet. Jeg kan aldrig mindes at have seet dem ledige; de syede, broderede eller strikkede, og mange Gange har jeg seet Tanterne pakke det fuldførte Arbeide sammen i en Avis for at bringe det ud i Byen; naar de saa vendte hjem, gjemte de altid nogle af de suurt erhvervede Penge i Bøssen.

Jeg kalder dem suurt erhvervede, og hvem vil vel undre sig derover, naar han tænker sig svækkede Dine med Brillen, der stirrede paa det fine Arbeide, medens Fingrene, der føre Naalen ud og ind, ofte to, tre Gange maa gjentage Forsøget paa at bringe den igjen paa rette Sted, fordi deels Syet, deels Haandens Kysten førte Naalen ud fra det rette Spor. Er det da et Under, at Gud lagde sin Velsignelse dertil og fulgte mig paa alle mine Veie, ikke for min, men for deres Skyld. „De have saaet i Velsignelse, og derfor skulle de høste i Velsignelse.“

Vi havde en Have, den var ikke stor, men Solen skinnede dog i den og udfoldede Knopperne til Blomst. Af Frugttræer var der ikke saa faa, i de fidske Aar var der blevet plantet unge Træer, som lovede en god Høst.

Haven blev holdt i den strengeste Orden, og Smag og Hygge savnedes heller ikke. Enhver af Beboerne havde sine Frugttræer, Buske og Blomsterbede til egen Raadighed, og morsomt var det at see, hvorledes hver Afdeling udtalte Eierens Smag.

Man tænke en Have paa omtrent to Skjæpper Land, inddeelt i syv Afdelinger, altsaa indrettet efter syv forskjellige Personers Smag. „Hvilket Chaos!“ men jeg benægter det. Netop denne Afvevling i Smag og tillige den strenge Orden gjorde Haven baade større og hyggeligere; den udtrykte saa tydeligt Enhvers Karakter og Tænkemaade, at de, der kjendte os nærmere, strax vilde have seet, hvem der var Eier af dette eller hiint Stykke Jord.

Den ottende Deel af Haven var til fælles Brug. Den indeholdt Rjoffenurter, Frugt til at sylte og Træfrugt til Opbevaring om Vinteren.

Naar Foraarets milde Lustninger slagrede ud og bragte Liv i den tilsyneladende døde Natur, da

begyndte Livet ogsaa at udfolde sig i vort Hjem, Enhver greb sin Spade og Rive og derpaa gik det ud i Haven, hvor vi arbejdede saa Vandet sprang frem paa vor Pande; men Læben smilede og Hjertet var let og glad.

Alt det strenge Arbejde udførte Lieutenanten og Capitainen, og Caroline passede foruden sin egen ogsaa Urtehaven. Og alt som det Hele fik Syn og antog Karakter, veg Foraaret for Sommerens varme Aande. Den første Juni stod hele Haven i sin fulde Flor, og Enhver af os betragtede med sand Glæde og Tilfredshed sit eget Værk. Hvor tidt har jeg ikke seet den alvorlige, mutte Borgen staae med barnlig Beundring og see paa sin lille Have, hvis Blomster han kun fredele til Tante Sofies Vase, som han hver Dag, saalænge der endnu fandtes en Blomst i hans Bede, fyldte med friske Roser. Og altid drog han et dybt Suk, som kun blev hørt af Ham deroppe og mig.

I Midten af Haven var et stort Lysthuus, hvori vi hver smuk Sommerdag nød vore Maaltider og aldrig saae jeg Borgen eller Gregersen gladere, end naar de bar Tallerkener, Kopper eller Stole ud til Lysthuset. Da hørte jeg undertiden Borgen brumme: „Trom trommetom, trom trom,“ og hans Dine lyste da som den nedgaaende Efteraars-

sol, medens Gregerfen bredte Dugen og hentede Piberne.

Ja, det er Minder fra Barndommen, det er dem, som skal lyse for mig, naar mit Syn bliver svagt og min Gang tung, naar jeg sidder de lange Vinteraftener i min Lænestol, den, hvori Tante Sofie saa ofte har hvilet sig efter Dagens anstrengende Arbeide.

Sjette Kapitel.

En Maaned var gaaet under de alt omtalte Bestjæftigelser, jeg kjendte alle Bogstaverne og Tallene med, jeg kunde strikke to Maasker uden at tabe den tredje og sye — ja, jeg var kommen saa vidt, at jeg kun stak mine Fingre to Gange for hvert Sting, jeg fuldførte paa Kluden.

„Hvad man i Ungdommen nemmer, man i Alderdommen ikke forglemmer“, sagde Lieutenanten. Det var hans staaende Floksel, og saa stillede han mig foran sig, trak mine Skuldre tilbage, saa jeg var nærved at gaae istykket og raabte med sin brummende Stemme:

„Brystet ud og Maven ind, Hovedet tilbage!“

Jeg adlød efter bedste Evne, saa trak han mig i Fodderne og dreiede dem udadtil, idet han satte baade sig selv og mig i Bevægelse.

„Venstre, høire, venstre, Foden udad, høire, venstre, Maven ind, mere ind, høire, venstre, holdt!“

Og alt som vi marscherede frem og tilbage, fulgte Mis gravitetist med og saae op til mig med Urefrøgt.

Slap saa Borgen mig ud af Skruestikken, klemte Gregerfen mig ind i en nh.

„Hvortil bruges et Skib?“

„Til at seile med i Rendeftenen“, svarede jeg kjæft. Jeg vidste, det var sandt, jeg havde glædet mig over en Time ved at betragte Gadedrengenes Seilads i Rendeftenen udenfor vore Vinduer.

Capitainen lo, de andre gjorde ligesaa, og Lieutenanten dreiede sine Moustacher.

Derpaa fulgte en lang Fortælling, som gik ind af mit ene Ore, lige ud af det andet igjen, og derfor blev jeg lige klog, eller rettere sagt lige dum. De fyldte mig, som man fylder en Postei; men Resultatet blev ikke det samme. Posteien bliver tykkere og anseeligere, alt som den bliver stoppet; jeg blev derimod tyndere og tyndere, jo mere Fyldning de fik i mig, og min Aand — ja, Gud forbarme sig, som den Stakkel havde det; mit Hoved var et reent Pulterkammer.

Historie og Geografi skulde jeg da ogsaa lære, skjøndt jeg endnu ikke havde fyldt mit sjette Aar.

I den første Videnskab var Borgen min Lærer, i den anden Gregerfen.

Ja, jeg lærte saa meget, at jeg slet ikke kunde noget; og da jeg havde fyldt mit sjette Aar, tog Lieutenanten og Tante Sofie mig hver ved sin Haand for at følge mig til en Skolebestyrer, der skulde holde en lille Examen over mig for at høre, hvor vidt jeg var i min Værdom.

Vi traadte ind i et stort Værelse, hvor flere af Skolens Lærere vare samlede for at være Vidne til Underbarnets Mirakler.

„Han kan lidt af Alt,“ hørte jeg Borgen hviste til Bestyreren.

Denne svarede:

„Og kun sex Aar?“

„Ja, min Sandten! Sex Aar, mærkeligt Barn!“

I Anledning af Dagens Betydning var jeg iført Stadstøiet.

Jeg maa først gjøre opmærksom paa, at jeg lige til denne Dag havde været klædt som en Pige. Endnu den Dag i Dag seer jeg Capitainen for mine Dine med hans skjelmste Smil, tagende mig ved Armen og løfte mig op paa Bordet.

„Gudsød, staae stille Gut!“ sagde han, og jeg adlød.

Jeg har en temmelig lang Sirtses Kjole, Bomulds Blousetforklæde og Mameluker. Det eneste, der

vidnede om, at jeg var en Dreng, var mit kort afklippede Haar. Hvorledes jeg tog mig ud, kan Enhver tænke sig.

Gregerfen brast i en overgiven latter ved at betragte mig.

Lieutenanten saae op fra sin Avis, udstødte sit „hm, hm!“ og jeg tager bestemt ikke fejl, naar jeg siger, at jeg saae et svagt Smil paa hans tynde Læber.

Tanterne lode deres Arbeide falde i Skjødets af Overraskelse.

Men jeg, der mærkede, at Capitainen vilde have Loier med mig, slog en Kuldbotte oppe paa Bordet, som jeg havde seet andre Drengene gjøre, og Tanterne udstødte et eenstemmigt Skrig og holdt Hænderne for Munden.

„Hallohoi, Gut!“ Reb dine Seil, gjør klar til at vende, ellers faae Damerne ondt!“ raabte Gregerfen og klappede i Hænderne, idet han tilføiede:

„Bigeklæder og Drengesind passe ilde sammen.“

Endnu samme Dag blev der gjort Anstalt til at skaffe mig Drengeklæder, og paa ovenomtalte vigtige Dag havde jeg dem for første Gang paa.

Hvor stolt følte jeg mig, da jeg stod midt i Forsamlingen, iført min nye Dragt, hvis Mage jeg

troede, Ingen kunde fremvise. Hvide Beenflæder, en halv Gang større end nødvendigt. „De ere til at voxre i,“ sagde Tante Sofie til Svar paa Gregersens Yttring om, at begge mine Been kunde gaae i hvert enkelt af disse. Og Blousen — ja, den var mageløs, det tør jeg med al Ære for Sandheden paa-
 staae. Man tænke sig en sexaars Dreng iført en Blouse, der naaede ham næsten til Fødderne, med Ærmer saa vide, som om en tolvaars Arm skulde udfylde dem, med Knipplingskrave i Halsen og Knipplingsstrimler for Haanden, med en Hue paa Hovedet, strikket af Tante Wille, og som paa-
 tog sig den uopfordrede Uleilighed at skjule mine Dine og undertiden min Næse med. Kort at fortælle, hele min Habit var fabrikeret af de gode Tanter efter en Maalestof, der hed „til at voxre i“; saaledes saa den unge, haabefulde Carl Otto Emil ud.

Synet af mig vakte Munterhed blandt Lærerne, og mindst af Alle dadler jeg dem derfor; de søgte, saa godt det lod sig gjøre, at bevare den pligtsskyldige Alvor, men Smilet spillede paa deres Læber, fra det jeg kom og til jeg gik. Det var netop deres Smil, hvis Aarsag jeg ikke anede, der gav mig Mod, jeg saa mig dristigt om iblandt dem og smilede atter til dem.

Først blev jeg hørt i Læsning, derefter skrev jeg, og nu kom Touren til Regning.

Fra de første to Gjenstande havde jeg skilt mig ret godt, og Modet begyndte at vore; det steg i en ruroligende Grad, det truede med at gaae over til Aaadhed.

„Hvormeget er fire og fire?“ spurgte Skoleinspektoren.

„Otte Sukkertoppe,“ svarede jeg tjækt.

Alle loe, og jeg ikke mindst; jeg følte mig stolt over at have fremkaldt deres Latter.

Nu kom Touren til Historien.

„Hvem var Napoleon?“ spurgte en af Lærerne.

Der stod jeg. Jeg vidste, han var en berømt Mand, men hans Livsstilling havde jeg glemt. Der stod jeg til Borgens og Tante Sofies store Brede og Skamfuldhed. De bebreidende og befalende Blikke, som modte mig, bidroge til end mere at forvirre mig. Men pludseligt erindrede jeg Gregersens Fortælling fra forrige Aften om Peter Mikkelsen, den store Mesterthv. I et Nu forvekslede jeg hans Navn med Napoleons.

„En Mesterthv!“ raabte jeg med saa stærk en Stemme, som jeg formaaede.

„Bravo!“ raabte den ungdommeligste af Lærerne.

Paany udbrod Munterheden, men over Borgens Dine lagde sig en dyb Rynke, der ikke bebudede Godt. Han havde glædet sig til det Dieblif, Historien skulde spille en Rolle; nu var hans Stoltthed dalet i samme Forhold, som hans Forventning var skuffet.

„Hvad kan Du mere?“ spurgte Inspektøren.

Deres Fatter havde gjort mig kaad, og jeg svarede:

„Sye, stoppe, strikke og støde Kuldbøtter. Alting tot, Gutter!“

De sidste Ord vare Udtryk, som Capitainen brugte og skulde sige saameget som: „Alt i Orden, Gutter!“

Alle loe paa Tante Sofie og Borgen nær. Fatteren frænkede dem, men Ingen havde forbudt mig at sige det, og derfor blev jeg ikke lidt forundret, da jeg mødte Tante Sofies bebreidende Blik og hørte Borgen tilhviſke mig:

„Artig, om jeg maa bede. Hm!“

Det eenstemmige Resultat blev, at jeg skulde slutte mig til nederste Parti i yngste Klasse.

Tante Sofie og Lieutenanten følte sig i høj Grad skuffede; selv jeg følte en vis Befippelse ved at see deres lange Ansigter, da de toge mig ved Haanden for at gaae hjem; den svandt imidlertid snart

ved Tanken om den forestaaende Skoletid, der lyfte
for mig med straalende Glæds.

Da jeg kom hjem, blev jeg sat i Skamnekrogen
efter først at have hørt en lang Bodsprædiken af
Tante Sofie, som blev istemt af hele Familien, og
saaledes endte hiin mærkværdige Dag.

Syvende Kapitel.

Er det ikke et mærkværdigt Spil af Skjæbnen at plante sex Pebertræer i samme Bed? Men hvad der endnu er mærkværdigere, er den Sandhed, at jeg, Carl Otto Emil, er opvoxt i samme Bed, og alligevel er bleven til et virkeligt Menneske. Rigtignok forsikrede mine Venner i Skolen, at jeg kun var en Løs — jeg beder mine Læserinder at undskylde, men paa Gre, saaledes lode deres Ord; de paastode, at det kun var Deres Omhu og Anstrengelse, der senere gjorde mig til en Dreng.

Om de have Ret eller ikke, skal jeg lade være usagt; men det tør jeg paastaae, at ingen af dem alle har udført saamange gale Drengestreges, som jeg, hvis Barndom og Ungdom henrandt under Be-

vogtning af tolv Dine, der gik paa Jagt efter hver Mine, Bevægelse og Ord, jeg tillod mig, og som derpaa blev drøftet, antaget eller forkastet, hvilket Sidste som oftest skete.

Lieutenanten og Capitainen havde kjendt mine Tanter fra Ungdommen, da de kom i deres Forældres Huus. De vare Pebersvende, ikke af Lyst, men af stussede Forhaabninger; det samme var Tilfældet med mine Tanter.

Tante Sofie havde været forlovet, men kun for en Aften. Hun var paa Bal hos Borgens Forældre; der dandsede hun med en ung Læge, som var fra Sverrig; de havde ofte været sammen, og altid havde han viist hende megen Opmærksomhed. Han var smuk og begavet, havde et ualmindeligt behageligt Væsen, og han udmærkede hende i den Grad, at hun var fuldt berettiget til at antage ham for en Veiler.

Hendes Følelser for ham gik fra Interesse over til Kjærlighed, hun elskede ham dybt og inderligt, og derfor var hendes Glæde og Taknemmelighed stor, da han hiin Aften paa Ballet gjorde hende en Kjærlighedserklæring og udbad sig Tilladelse næste Dag at bede hendes Fader om hendes Haand.

Hun var lykkelig; hendes højeste Ønske var opfyldt.

Natten gik med glad Forventning, og Morgenens hilfede hun med Haab og Kjærlighed.

Stor Glæde herskede i Familien, og Længselen efter at modtage Beileren blev stærkere eftersom Timerne svandt, uden at han lod sig see.

Da ringede det paa Døren, Sofie fjernede sig rødmeende og med bankende Hjerte, ledsaget af Husets øvrige Damer, og Faderen iførte sig en Faders værdige Skikkelse for at modtage Frieren.

Men Pigen aabnede Døren til Dagligstuen, hun holdt et Brev imellem Fingrene.

„Det er til Herren,“ sagde hun.

En tung Anelse greb ham, han vovede neppe at bryde Seglet, det var, som om det brændte hans Fingre.

Brevet, der tillige inde sluttede et til Tante Sofie, bestod kun af faa Linier, hvori han bad Faderen ikke at dømme ham for haardt, naar han blev bekendt med Indholdet af Datterens Brev — han var ung og overmodig, havde et varmt Hjerte for Kvindens Ynde og Skjønhed — det maatte være hans Undskyldning.

Faderens Skridt lode tungt og besværlige, da han nærmede sig det Værelse, hvor Sofie oppebiede hans Ankomst.

Med forventningsfuldt Hjerte og blussende Kind
lyttede hun efter den mindste Støi.

Døren dreiede sig langsomt paa sine Hængsler,
som vilde den holde Sorgen ude, og Faderens blege,
bekymrede Ansigt viste sig i Aabningen, holdende det
skjæbnetsvangre Brev i Haanden.

Var han et Glædens, et Kyffens Budskab?

Det blev Nat i hendes Sjæl, hun greb fat i
Stoleryggen for ikke at falde.

Men han nærmede sig langsomt og tog hende i
sine Arme.

„Fat Mod, min Datter; Prøvelse og Sorg
komme ogsaa fra Gud.“

Hun bøiede sig ned og kysede hans Haand;
derpaa hævede hun atter Hovedet, med fornyet Mod
og Kraft tog hun Brevet og læste:

„Grede Frøken!

„Jeg er i Sandhed i stor Forlegenhed for at
finde passende Ord til at udtale min Undskyldning,
min Sorg og min Bøn om Tilgivelse.

„Deres Skjønhed og elskværdige Væsen har hen-
revet mig til en Følelse, der for en bunden Mand
er utilladelig. Jeg har længe bekæmpet min Viden-
skab, men iastes da jeg havde den Ære at danse
med Dem, gjorde jeg Dem en Kjærlighedserklæring,

mit Hjerte feirede over min Forstand, jeg glemte et tidligere givet Løfte over Diebliffets Henrykkelse og derfor maa jeg nu bøde haardt.

„Tro mig, ærede Frøken, kun det Baand, som alt har lagt mig i Pænke, ere ene Grund til, at jeg ikke for længe siden er ileet til Dem for paany at gjentage min Bøn.

„Kan og vil De tilgibe min Letfindighed, der er udsprunget fra et varmt Hjerte, der aldrig vil glemme Dem eller den Uret, det har tilføiet dem?

„Naar de modtager disse Linier er jeg paa Veien til Stockholm for at blive mit første Løfte tro, men Erindringen om Dem vil følge mig igjennem Livet.“

Hun sagde Intet, men hendes Rinders Blegghed, hendes Haands frampagtige Zittren, da hun foldede Brevet sammen, vidnede om Sjælens Smerte.

Siden den Dag nævnede hun aldrig hans Navn, skjøndt intet Nag opfyldte hendes Hjerte; men Tanken, den fri ubundne Fugl, fløi ofte over imod Sverigs Kyst, for at bringe et Suk til ham, der endnu eiede hendes Hjerte.

Hun afflog flere gode Partier; hun hørte til de Kvinder, der kun give Haanden, naar det hele Hjerte følger med; hun hørte til dem, der, naar Kjærligheden først har prentet et elsket Billede i hendes Hjerte,

da boede det der for evigt. „En Gud, een Kjærlighed“, stod skrevet i hendes Sjæl.

Og Tante Sofie blev gammel Pige.

Er der Noget, der føler Lyst til at lee ad den gamle Pige, jeg her har beskrevet, da kunde jeg føle Trang til at græde over, at der findes saa fattigt et Hjerte, at det mangler Følelse til at forstaae en saa ligefrem og ærlig Sjæl som hendes.

Tante Wille havde faaret en af vort Kjøb, der ikke forstod at skatte hendes mange Dyder og gode Sider. Det gjør mig ondt at tilstaae det, men sandt er det, havde hun været formuende, saa troer jeg bestemt, han havde taget hende.

Den Ufølsomme var Lieutenant; men han var rig og hun fattig, det, skulde man troe, passede fortræffeligt; men nei, lige Børn lege bedst, tænkte han, og saa glemte han i et Dieblis de mange Aars kjærlige og indsmigrende Ord, han havde hvistet hende i Øret, de varme Haandtryk og Blikke; han glemte det Alt for de Halvtredstusindstyvetusinde, der med funklende Glands lystte ham imøde fra en anden, skjøndt Eierinden hverken var ung eller god. Dog, hvad formaaer ikke Guldet?

Hvert Ord, hvert Blik, hvert Haandtryk huskede hun endnu. Og han? Skjenkede han stundom den

Itakfels, haardt forurettede Pige en venlig og angrende Tanke?

Tante Thora havde aldrig haft nogen Frier. Hun havde elsket Gregerfen fra sin tidligste Ungdom, uden at han havde nogen Anelse derom. Kvinden forstaaer bedre at gemme sit Hjertes Hemmelighed, end Manden. Hun døer ofte, uden at noget fremmed Die har opdaget, hvad hun trofast har kæmpet for at skjule. Tør Kvinden da aldrig føle Kjærlighed uden først at være elsket, tør hendes Kjærlighed da kun fødes som Gjengjæld for Mandens, siden hun saa omhyggeligt skjuler sine Følelser for os af Frygt for vor eller Andres Dadel?

Jeg troer, det er en feilagtig Anskuelse hos Damerne, maaskee ogsaa hos nogle af vort Køn. Kvinden har efter mine Begreber ligesaa godt Ret til at elske først, som vi. Kjærligheden kommer fra Gud, og Gud sænker den tilvisse ligesaa godt først i Kvindens som i Mandens Hjerter. Det er Uret mod os at formene os vor Eiendom, der vilde gjøre os saa lykkelig, selv om vi ikke formaae at gjengjælde. Hvem kan befale sit Hjerter at elske? Den Tanke og Følelse er saa sneverhjertet, at vi altid først skulle elske for at blive elskede af det smukke Køn. Herregud, elsk mig lidt for min egen Skyld, den Kjærlig-

hed skatte vi Mænd høiest, thi den er ikke opstaaet af Taknemmelighed og pligtffyldig Gjengjældelse.

Men jeg er ligeved at glemme Gregerfen. Om ham vidste Ingen uden han selv noget at fortælle, og han, der ellers var saa snaksom, var i dette Punkt aldeles taus. Han var altid tilshyneladende glad og munter og fortalte ofte om Ungdommens lette Forelskelser og sine mange Erobringer baade tillands og tilbunds; men noget egenligt Faktum kjendtes ikke, ligesaa lidt som vi nogensinde fik Navnet paa Heltinden at vide.

Dog jeg vender tilbage til min Barndom.

Naar Efteraaret kom, naar Frugten og Grøntsagerne vare indhøstede, og hver havde faaet sin Part, da samlede man om Urnstedet i gemhytlig Pasfiar, og om Vinteren, naar de lange Aftener holdt for Døren, naar Søndag og Onsdag førte Borgen og Gregerfen ind i vor hyggelige Dagligstue, da tilbragtes Skumringen med Eventyr og Reisebeskrivelser, som Gregerfen gav tilbedste, medens Tanterne satte Strikkepindene i taktmæssig Bevægelse; jeg og Ratten sad ved Tante Sofies Fodder og lyttede med spændt Opmærksomhed paa de rødselsfulde Handelser, som Capitainen i Almindelighed selv havde oplevet, og Eblerne snurrede paa Raskelovnen og udbredte en behagelig Duft.

Saaledes forløb et Par Timer, indtil der blev tændtlys, men Lyset fandt mig altid sovende paa Tante Sofies Skjød med Mis i mine Arme.

Scenen forandrede sig nu, Spillebordet blev sat frem, hvilket var Tante Milles Forretning, og saa begyndte Whisten eller Rapusen. Det gik i al Godmodighed, og derfor var der Ingen, som kjedede sig.

Tante Sofie spillede aldrig med, hun overtog gjerne paa disse Aftener Søsterens huuslige Forretninger.

Men om Hverdagen, naar de savnede Borgen og Gregersen, da kom Haandarbejderne frem, og Tante Sofie læste høit af en Roman eller et Digt. Hun læste smukt og naturligt, det var en Glæde at høre hende. Kom hun saa til Steder, der vare af alvorlig eller sørgelig Natur, da tittede det ene Bommestørklæde frem efter det andet og kom i travl Bevægelse; hun maatte da standse en Stund for ikke at kvæles, saaledes sammensnørede Bevægelsen hendes Hals, og det endte da altid med, at de alle Tre gabe sig til at lee af Uudseelse over, at de vare saa dumme at græde over noget, der ikke virkelig var oplevet.

Ja, det var velsignede Aftener, de vende aldrig mere tilbage uden i Grindringen, og den vækker min Sorg, men ogsaa min dybeste Taknemmelighed.

Jeg har glemt at fortælle, at vi eiede en Høns-
gaard med store og fede Høns, med en Hane saa
stolt som den, der Ingenting er. Ham kaldte vi Pi-
latus, og han var Gaardens Prydelse.

At passe Hønsene og samle Æggene var Tante
Sofies Beskæftigelse; jeg hjalp hende ærligt og for
hver Snees Æg, jeg bragte hende, fik jeg to Skil-
ling, som jeg havde Lov til at give til Fattige; jeg
passede paa som en Smed og jeg tjente ikke saa lidt.

Men nu tager Skoletiden sin Begyndelse, og
for at vise den tilbørlig Ære henflytte vi den til
et nyt Kapitel.

Ottende Kapitel.

Endelig var den store Dag oprunden, da jeg, Carl Otto Emil, for første Gang skulde i Skole.

Jeg mindes det endnu saa tydeligt, som om det var skeet idag.

I den skjæbnetsvangre Morgenstund blev jeg vækket to Timer tidligere end sædvanlig. Jeg blev vadsfet, pudset og glattet i det uendelige, jeg blev strammet, kysset, klappet og formanet uden Ophør. Ja, det var en mindeværdig Dag.

Borgen fulgte mig i Skole for endnu engang at anbefale mig til Læreren's særlige Omhu.

Jeg rystede af Angst, og dog følte jeg tillige Glæde over at være omgivet af saamange Jævnaldrende, der alle styrkede mig imøde med rovbegjærlige Blikke og vel stærke Haandgribeligheder.

Men lidt efter lidt vendte mit naturlige Mod tilbage, jeg puffede dem fra mig, som kom mig for nær, og da jeg hørte Yttringer som „Tøs“, „Dægge-

unge“ og „Skolebrend“, da sydede Blodet i mine Arer, og kun min forladte Stilling lige overfor alle de fremmede Ansigter holdt mig rolig paa min Plads.

Da Frikvarteret kom, og vi forlode Skolestuen for at more os i Gaarden, blev jeg omringet af disse glubende Ulve; de reve og slede i mig, som om jeg var en livløs Gjenstand og ikke Tante Sofies lille Dndling, som ingen Vind maatte blæse paa.

Tusinde Spørgsmaal, Knubs og Skjældsord af alle Slags samt fornærmelige Hentydninger regnede ned over mig i det uendelige, indtil en temmelig stor Dreng kom mig saa nær, at han i høi Grad generede mig. Han skjældte mig ud for en Tøs, det vidnede haade min Dragt og mit glatte Hoved om, saaledes paastod han idetmindste, og derpaa tog han fat i min Blousekrave og slæbte mig med sig under de andre Drenge's Huien og Hurra.

Jeg gjorde Modstand haade med Hænder og Fødder, men det var spildt Uleilighed; han var stor, jeg lille, de vare mange, jeg kun ene, og inden jeg anede min grusomme Skjæbne, befandt jeg mig under en sprudlende Vandpost, medens den ældste i Samfundet høitidelig døbte mig med Navnet „Tøs“, som eenstemmigt blev antaget af hele Forsamlingen.

Endelig blev jeg sluppen løs, men min Taalmodighed var endt, Blodet kogte i mig, og drivvaad, som jeg var, og under hele Hobens Skoggerlatter stillede jeg mig midt i Gaarden med begge Hænder i Siden; et ukjendt Mod gennemstrømmede mig, skjøndt jeg først var i mit syvende Aar, medens de fleste vare imellem otte og ti Aar og langt større og tilsyneladende stærkere, end jeg.

Da de saae min alvorlige Mine, mine knyttede Hænder og min lange vaade Blouse, der i Sandhed lignede en Pigetjole, vidste de ikke, om de skulde sætte dem i Forsvarsstand eller lee; men jeg lærte dem snart, hvad de havde at gjøre, jeg greb en Pøs, der stod fuld af Vand, og slyngede den med en saa unaturlig Kraft, som kun Breden føder, imod ham, der havde givet Signalet til Overfald og slæbt mig under Posten, at han faldt om med et Skrig, der snart bragte hele Hoben omkring ham. Jeg blev derimod roligt staaende paa samme Plads, ventende paa en ny Udfordring; men Udfordringen kom ikke, de havde travlt med at hjælpe ham op; Blodet og Vandet løb ham ned ad Ansigtet, medens han græd af Smerte.

Jeg benyttede derimod Diebliffets Seir og tiltalte ham med en Værdighed, som min Opdragelse

iblandt de Gamle derhjemme havde givet mig forud for min Alder.

„Hallo, Gutter! er der nogen blandt Jer Stumpere, som har lyst til at slaaes med mig?“ raabte jeg kjæft og saae udfordrende paa dem.

Men Alle tav forfærbede ved Synet af det udgydte Blod og min modige Holdning. Jeg vedblev:

„Jeg vil ikke hedde Tøs — jeg er ingen Tøs! jeg er en Dreng, ligesom I, og mit Navn er Carl, saaledes skulle I kalde mig, og gjøre I det ikke, saa vil jeg slaaes med Eder, men een for een. Onkel Borgen siger, at to maae ikke slaae een, det er uretfærdigt og derfor uværdigt. Kom her, har I lyst til at kovenes?“

Da jeg havde endt min Tale, hvis Virkning var storartet, nærmede flere Drengene sig med venstfæbelige Forslag om at være Venner, hvilke jeg modtog med et naadigt Blik eller forfæstede med Ringeagt; men han, som jeg havde slaaet, trak mig paany i Blousen og sagde:

„Naar jeg skal kalde Dig en Dreng, maa Du først gaae klædt som vi andre, men ikke som en Tøs med lang Kjole og broderet Krave.“

„Og Du,“ svarede jeg og puffede ham fra mig, „Du maa først lære at lee, naar Nogen slaaer Dig. Saalænge Du græder, vil jeg kalde Dig Tøs.“

Da jeg vendte hjem fra Skolen, blev jeg modtaget med aabne Arme af hele Familien. Det var en Onsdag, Middagsbordet stod dækket i Haven, og min Livret dampede fra Terrinen.

Man udspurgte mig, man saa paa min medtagne Dragt, og tilsidst spiste man, og dertil var jeg med af mit ganske Hjerte.

Da Maaltidet var tilende, og jeg havde lært mine Lektier, exerceret med Lieutenanten og faaet en forfærdelig Portion Smandskundskaber i Hovedet, og da jeg endelig havde deklameret det lille Vers:

„Nei, intetsteds er Roserne saa røde,
Dg intetsteds er Tornene saa smaa,
Dg intetsteds er Dunene saa bløde
Som dem, hvor Barnets Ustyld hvile paa,“

havde jeg min Frihed og sprang glad og let imellem Buske og Træer, snart snurrende min Top, snart klappende Mis, der havde savnet mig saalænge. Jeg blev afbrudt ved, at Borgen med alvorlig Stemme kaldte mig til sig; en Anelse sagde mig, jeg skulde have Skjænd, og det næste Dieblik overbevisste mig om Rigtigheden deraf.

„Carl Otto Emil, kjender Du noget til denne Pære?“

Han førte mig hen til et lille Træ, der var plantet i Foraaret og kun bar een Bære, men denne ene store og, som jeg syntes, sjældne og lækre Bære, som det paa det strengeste var mig forbudt at røre, fordi den skulde bevise Træets Fortrinlighed, den faldt mig altid i Minde og gjorde mit Hjerte tungt af begjærlig Attraa. „Du maa ikke,“ — og Lyften tiltog med foruroligende Styrke; den hang saa lavt som ingen anden Bære i hele Haven, mine Læber kunde kysse den, og det gjorde de mange Gange. „Du maa ikke,“ lod det atter og atter i min Samvittighed; men hvor stærkt det end raabte derinde, saa tog Guden mig dog ved Dret, trak mig hen under Kundskabets Træ, og tænk Dig, min Læser, hvilken frygtelig Forbrydelse! Jeg nøiedes ikke med at kysse og slikke den, som jeg saa ofte havde gjort, men jeg fordristede mig til at trykke mine Tænder i den for at undersøge, om den havde en god Smag. Jeg tænkte, at det fik Ingen at see eller vide; spiste jeg den derimod, vilde Alle savne den.

Men hvad hænder! da jeg havde suget og suget uden at smage den herlige Saft, jeg havde hørt saa lovpriist, opdagede jeg til min store Skræk og Forfærdelse, at jeg havde efterladt et tydeligt og mistænkeligt Spor i bemeldte Bære; den hang der vel

endnu, men, o vee! mine Tænder, de Forrædere, havde paa den meest ondskabsfuldeste Maade gravet en Grav for at styrte mig i den, og derfor var det ikke saa mærkeligt, at jeg rystede og bævede af Angst, da jeg hørte Borgens alvorlige Stemme raabe mit uheldsvangre Navn.

„Hvem har gjort det?“ spurgte han strengt.

Jeg vidste ikke, hvad jeg skulde svare. Lyve turde jeg ikke, og til at tilstaae manglede jeg Mod. Jeg greb derfor i min store Fortvivlelse en Mid-
delvei ved at fremvise mine Tænder, for med en af Suffer toppene at angive, at de vare Forbry-
derne.

Jeg seer endnu i dette Dieblisk gamle Borgens komiske Ansigt, der kæmpede mellem Latter og Brede; men pligtskyldigst maatte Lyften vige for Pligten, og efter først at have hørt en kort Formaning af Bor-
gen, derpaa fire lange af Tanterne og Caroline og modtaget et medlidende Nif af Gregersen, blev jeg befordret bort fra Haven, ind i Dagligstuen og hen i Skammekrogen, til Rædsel og Advarsel for Alle og
Enhver, der i Fremtiden maatte faae Lyft til at an-
gribe Andres retmæssige Pærer med Læber eller
Tænder.

Skade, at ikke Alverdens Lyve saa mig i den

forfærdelige Krog; de vilde da sikkert aldrig oftere have stjaalet af Frygt for Følgerne.

Saaledes endte min første, mærkbare Skoledag, til Skam og Skjændsel for mig selv og dem, som havde opdraget mig til et saadant Uhyre.

Niende Kapitel.

Jeg vil ikke gaae Nutidens Sneglegang, som daglig bringer vort Blod i Kog; nei, jeg vil tage Stormskridt og med Hurtighed overspringe syv Aar af mit Liv, syv lange, lange Aar.

Jeg havde fyldt mit fjortende Aar, havde sagt Strikfestrømpen og Stoppenaalen et rørende Farvel, var voxet fra Skammefrogen og dens Ubehageligheder, havde en egen og fri Villie, NB., naar den ikke gik udenfor de Grændser, Sexianerne havde afstuffedet for mig, og var bleven til et halvt Menneske. Hvilken misundelsesværdig Stilling!

Paa Latinskolen var jeg frygtet af Alle for min Behændighed og mine syv Allen lange Taler, Reminiscenser af Sømandssproget, som jeg nu og da overfaldt mine Kammerater med. Jeg var Dux og, saavidt jeg veed, afholdt af de Fleste paa Grund af mit gode Humør, mine mange Spilopper og min Redebonhed til at hjælpe, hvor mine Kræfter kunde gjøre Gavn.

Skulde der udfindes en eller anden Straf for vore Lærere, var det mit Hoved, der maatte udklække Planerne; var Nogen stædt i Forlegenhed, var det mig, der maatte hjælpe ham ud af den, og var der et og andet, vi onskede forandret med Hensyn til Timer eller Læregjensstande, var det atter mig, der blev iført en Gesandts høitidelige Skikkelse, med mange Ord og liden Tanke.

Skjøndt udklækket blandt blomstrende Pebertræer, syntes jeg at blive alt andet end peberagtig, og skjøndt min Habit fremviste den største Mærkværdighed, følte alle Drengene dog Respekt for Ulken, som de kaldte mig.

Min Dragt — af, jeg bliver ganske rørt, naar jeg mindes den. Tænk Dig, min Læser, en Dreng paa fjorten Aar, iført hjemmehede Permissioner og Troie, der blev tilfskaaren af Tante Sofie og syet af alle Tanterne. Aldrig glemmer jeg de lange, de uendelig lange Timer, jeg stod opstillet midt paa Gulvet, omringet af Søstrene med Knappenaale, Synaale, Traad og Sax. Under flige Forhold var det mig paa det Strengeste forbudt at røre mig; stiv som en Pind, ulykkelig som en Fordømt, stod jeg med Gysen og Rædsel fængslet til den forfærdelige Plet, hvor det havde behaget Triumviraret at opplante mig.

„Hellere for lange end for korte,“ bemærkede Tante Thora; „saa kan Drengen voxe i dem.“

Du seer kjære Læser, det var altid det samme Omkvæd, — af, hvem der dog var fuldvoksen!

Og Tante Mille tilføiede:

„Vi kunne lægge et Væg paa dem, for at han ikke skal træde i dem.“

Som sagt saa gjort, Vægget blev lagt, og mange af mine Kammerater paaastode, at mit Skinnebeen var tykkere end min Væg. Men herved var intet at gjøre. „Hellere for lange end for korte,“ derved blev det.

Jeg havde nær glemt Besten, en vigtig Deel af Herretoillettet. Den bestod af graat Uldgarn, som var strikket af Tante Milles kunstfærdige Fingre. Hun sagde, den havde faaet en udmærket Facon, men hun var desto værre den eneste, der nærede saa god en Mening om bemeldte Væst. Min Figur havde en foruroligende Lighed med en Tønde, og hvad mine Arme angik, saa gaves der ondskabsfulde Tunger, som paaastode, at de mindede stærkt om Maleslægten, der ikke er bekjendt for sin Skjønhed.

Dog være det mig tilladt at forsiikre, at Naturen ingenlunde havde Deel heri; det var ene og alene Kunsten, den høie Kunst, som tilkom Vren. Trøieærmerne vare af visse respectable Grunde syede

et godt Stykke længere end mine Arme og Hænder; at trække dem op lod sig ikke gjøre, da det vilde efterlade et Bræk i Tøiet, som senere kunde have sørgelige Følger. Resultatet blev altsaa, at mine Hænder næsten vare usynlige, og derved kom Armens Tykkelse ikke til at staae i Proportion til dens Længde.

Mit Haar — store Gud, hvor sørgeligt! Uagtet det var tykt af Naturen, vilde de have det endnu tykkere; hver Gang det begyndte at ligne andre Drenges, greb Lieutenanten Sæxen med en saadan Behandighed, at han neppe behøvede fem Minuter til at gjøre mit Hoved glat som et Myndehoved.

Hvor tidt har „Hjertet ikke blødt i mit Bryst,“ som Damerne pleie at udtrykke sig, naar mit Die faldt paa Speilet og mødte mit stride, kort afslippede Haar, der lig en Forbryders aldrig turde vove op, og som en afmeiet Kornmark, kun viste Stubbe, men intet Straa.

„Jo mere det bliver studsset, desto tykkere vil det blive,“ sagde Tante Sofie, og Borgen tilføiede:

„Bedre kort Haar som Dreng, end skaldet Isse som Ungling.“

Et eenstemmigt Ja lod i Forsamlingen, derpaa nikkede man bekræftende, og Løddet var fastet. Seg blev fordømt til endnu et Aar at gaae med Myndehoved.

Det var Sommer, vor Have stod i fuld Flor, Gaarden var befolket med smaae gule og sorte Ryl-
dinger, Hanen gik stolt og majestætisk iblandt dem; fandt han et Korn, kaldte han dem alle tilhobe om sig, for at overlade det til den kvindelige Befolkning eller til Børnene. Selv blandt Dyrene er det Hannen, der maae være Forsørgeren; dette følte Pilatus, og denne Følelse gav ham en Værdighed som en Konge maatte misunde ham; Hønsene og deres dannede Smaa saae op til ham med Frygt og Beundring, han var jo den skønneste Hane, de nogensinde havde seet, og Fader til dem alle.

Jeg vilde ønske, at enhver Egtemand havde den samme Magt og Indflydelse i sit Huus og lige overfor sin Hustru og Børn, som Pilatus havde i sin Hønsesgaard; saa tør jeg love for, at de fleste Egtefæder vilde blive lykkeligere, end de ere.

Thermometret viste sytten Grader i fri Luft, og jeg sad indespærret i den kvalme Skolestue.

Vi skulde have Latin, men ingen af os kunde sin Lektie, derfor imødesaae vi Læreren's Ankomst med Uro. Han var meget streng og mistænksom, han troede altid, at vi bedrog ham, fordi han engang tidligere havde fundet et Papir hos en af Eleverne, hvorpaa den danske Oversættelse af Dagens Pensum stod skrevet. Fra den Dag af tog han sin Bog i

Haanden og stillede sig ved Siden af enhver af os, der skulde oversætte, og da han var meget nærsynet, pleiede han at lægge Bogen ved Siden af vor, og støttende sig paa begge Arme, der hvilede paa Bordet, hørte han Klassen rundt.

Han troede at have gjort det umuligt for os at bedrage ham, men Tiden viste, at han tog feil, ikke at tale om de tusinde Fortrædigelser, han var Offeret for.

Anden Gang, han forsøgte den nye Manøvre, havde vi efter mit Forslag hver en Priis imellem Fingrene, som vi En for En stoppede i Næsen, saaledes at han, hver Gang han skiftede Plads, blev modtagen af en Salut af Nysen.

I Begyndelsen sagde han intet, men da han kom til Tuxen, saae han paa mig og spurgte:

„Har Du en Priis tilovers for mig?“

En Anden vilde maaskee være kommen i Forlegenhed ved hans uventede Spørgsmaal, jeg fattede mig derimod snart, trak Kræmmerhuset frem og rakte ham det.

„Undskyld,“ sagde jeg, „at jeg byder Dem et Kræmmerhuus istedetfor en Solvdaase; men det har kun været bestemt for Eleverne. Jeg vidste ikke, at vor Lærer vilde gjøre mig den Ære.“

„Reis Dig,“ sagde han, „saa skal jeg give Dig den manglende Solvdaase.“

Jeg gjorde, som han ønskede, og modtog uden Knurren eller Skrigen mine reglementerede Brygl af Pinealen. Da han havde udtømt sine Kræfter, bukkede jeg for ham, idet jeg takkede ham for Daasen med den Forsikkring, at jeg aldrig skulde glemme Giveren.

Men for at vende tilbage til ovenomtalte Dag, saa havde jeg faaet en glimrende Idee til at narre Bram og os selv. Jeg skyndte mig nemlig med at afskrive den danske Oversættelse, fik fat i en Knappe-naal, som jeg stak igjennem Papiret, og kaldte derpaa Fuxen frem.

„Du er Bram, gør Din Ronde.“

Han greb en Bog, lod som han satte Briller paa Næsen, hvorpaa han efterlignede Bram i en saa troværdig Skikkelse, at vi alle brast i Latter.

Hans første Besøg gjaldt mig, jeg heftede Sedlen paa hans Ryg og læste uden mindste Besvær Oversættelsen.

Da jeg var færdig, slog han mig paa Skulderen, idet han udstødte et veltilfreds „Godt“. Han gjorde det saa naturtro, at vi tilslappede ham vort udeelte Bifald. Saaledes gik han Rækken rundt. Da han kom til den Sidste, raabte jeg:

„Fuxen tager Sedlen paa sin Samvittighed!“

Og i et Nu var den sporløst forsvunden.

Men neppe var det skeet, før Bram med sit gnavne Ansigt og sin krumme Ryg traadte ind. Han saa sig om til alle Sider for om mulig at opdage et eller andet; men forgjæves. Derpaa tog han Plads, og som han pleiede, satte han Stolen i en ghygende Bevægelse.

Vi kjendte hans Vane og havde i den Anledning praktiseret en itubrukken Stol hen paa hans Plads. Neppe havde han sat den i Gang, før han med Udraabet „Nu, for Satan!“ faldt baglænds ned med Benene i Veiret, jamrende sig og forbandende sit Uheld, der længe efter forvoldte ham Smerter.

Vi udtalte vor Beklagelse, men han syntes ikke at skjænke den Tillid. Han snærrede og pustedes og havde bestemt hævnnet sig, saafremt en af os ikke havde kunnet sin latinske Lektie; han anede ikke, at han, Hr. Bram i egen høie Person, selv bar Oversættelsen paa sin Ryg, og derfor var hans Harmes stor, da han naaede Fuxen, som han med Bestemthed vidste aldrig kunde sin Lektie. Han havde samlet hele sin Brede over sine feilslagne Forventninger til ham.

Seg seer endnu hans blege, ophidsede Ansigt,

hvorledes han beredte sig til at aabne sin Brede's Sluser.

Men Ulykken eller Dykken vilde, at Tokum Larsen flydende oversatte sine latinske Sætninger, og Bram kom herover i saa stærk en Sindsbevægelse, at han kyiede Bogen hen ad Bordet, og traf en af Eleverne i Hovedet. Denne gav sig til at skrige og paaberaabte sig sin Ufskyldighed i saa truende Udtryk, at Bram følte sig tvungen til at fremstamme en Undskyldning, hvorpaa han styrtede ud af Stuen, ledsaget af vor hjertelige Vatter.

Stakkels Bram, hans Hidsigthed, gnavne Lune og frastødende Væsen gjorde ham ilde lidt iblandt os, han var skikket til alt andet end til Lærer.

Ferien stod for Døren, Ferien med sit straalende Ansigt, der tilraabte os Frihed, Frihed fra Morgen til Aften, det vil sige, Lediggang efter eget Behag og Lov til at ligge om Morgenens, saalænge man lyfter. Ja, Sommerferien er den Sol, der oplyser Skoletidens lange, kjedsommelige Dage, og derfor badler jeg de Forældre, der undlade at gjøre Ferietiden behagelig for deres Børn ved at nægte dem den Frihed, Skolen har givet dem. Enhver trænger til Frihed, men Barnet meest, hvis ikke dets Aand som dets Legeme skal kues under de mange Studier, der udfordres for at bane den Vorne en Fremtid.

Saa, det var Sommer, Fuglene sang, Puppen udfoldede sine Vinger og fløi ud i den vide Verden, Roserne duftede og Kirsebærrene rødmede, Forglemmigeien stak sit yndige lille Hoved frem af det høie Græs, og Svalen svingede sig høit mod Sky for atter at dale ned paa sin Rede, hvor de sstrigende Smaae laae med aabne Næb for at modtage Føden, Forældrene bragte dem.

Og Solen bredte sine lysende Arme over hele Naturen, der overalt aandede Lys og Varme, den var Sjælen i alt det Skabte, den var Guds Morgenhilsen til hele Jorden.

Næste Dag var Tante Sofies Fødselsdag, den skulde tilbringes i Skoven. Jeg havde faaet Lov til at tage en Kammerat med, og jeg valgte Oluf Polster, der havde været med til at holde mig under Posten, den første Dag jeg betraadte Skolen, men som senere blev min bedste Ven.

Alt fra det gryede ad Dag var jeg oppe for at pynte Haven og gjøre Forberedelser til Dagens Høitidelighed.

Det var forbudt Tante Sofie at komme ned, før vi kaldte paa hende, og derfor skyndte vi os alle med at udføre vor Forretning saa hurtigt som muligt.

Raffebordet stod dækket i det store Lysthuus,

enhver af os havde affskaaret sine bedste Blomster til at forherlige Festen, og Caroline havde lagt forskjellige Sorter af Rjøkkenhavens første Grøde paa et Fad, som hun stillede ved Siden af Kringlen, der bar Tante Sofies kjære Navn.

„Det vil glæde Jomfru Sofie,“ sagde hun med Stolthed over sin Gartnerdygtighed, „det vil glæde hende meget, ja Vorherre og Død vil det saa.“

Lieutenanten og Capitainen indfandt sig paa Slaget sex, begge iførte Høitidsdragten. De gik strax ud i Haven for at ordne et og andet, og Morgen bredte sit Sikkellommetørklæde ud paa Jorden og lagde sig paa Knæ for at pille Ukrudtet bort af Tante Sofies Bede. Aftenen iforveien havde han i al Hemmelighed praktiseret en sjelden stor og smuk Rose ned i det midterste Bed; den hilsede ham nu frisk og dugbesprængt. Hvor gjerne havde han ikke skjænket hende alle de Roser, Jorden lod blomstre. Nu nikkede han til den duftende Rose, han nikkede og hvisttede, men hvad han sagde, hørte kun Gud.

Da Klokken slog syv, kom min Kammerat. Han og jeg havde forberedt en lille Overraskelse for Tante Sofie, som vi lovede os stor Glæde af.

Alt var færdigt, der manglede kun at hente Festens Dronning. Jeg havde alt Aftenen iforveien arbejdet mig Tilladelse at udføre dette vigtige Erinde,

som ellers var Lieutenantens Funktion. Endnu seer jeg hans bedrøvede og skuffede Ansigt, da jeg gik, og endnu føler jeg Anger over, at jeg ikke opgav mit eget Dnske for hans gamle Ret.

Med varmt og taknemmeligt Hjerte traadte jeg ind i Dagligstuen, hvor hun stod lænet op mod Vinduet, vendende Ryggen til mig.

Jeg listede mig ganske sagte hen til hende, slængede min Arm om hendes Hals og trykkede et Kys paa hendes blege Kind.

„Godmorgen, kjære Tante Sofie, Gud velsigne Dig og lade Dig leve længe, saare længe!“

Hun tog mit Hoved imellem sine kjære Hænder og saae mig smilende ind i Øinene.

„Hvor blive I af? raabte Tante Wille. „Kaffen er snart kold, og Mis hun gaaer og miauer af Vængsel efter at gratulere Tante Sofie.“

Jeg rakte hende min Arm, hun lagde sin Haand paa den, og saaledes gik vi ned i Haven, hvor de Fem modtog os med gammel Kjærlighed, men med evig unge Hjerter.

Hvor bevæget blev Tante Sofie ikke ved at see alle de smaa Forberedelser, der vare gjorte i Anledning af Dagens Betydning, og da hun kom til sine Blomsterbede, og hendes Dine mødte det smukke Rosentræ, da fyldtes de med Taarer. Hun nikkede

til Borgen, men han stod og stirrede ned for sig. Hun tog og lagde sin Arm i hans — det forekom mig, at hans skjælvede ved Berørelsen — og begge traadte ind i Væsthuset, hvor det zierlige Kaffe-bord stod dækket.

Vi klinkede med Kopperne, medens Caroline stod undseelig og pillede ved sit Forklæde, neiede og sagde:

„En glædelig Fæst, Frøken Sofie, Hilsen og Sundhed og et langt Liv.“

„Tak, gode Caroline, Tak for Dine velmeente Ønsker, og Tak for disse fortræffelige Urter, som gjøre Dit Gartneri stor Ære.“

„Saa Frøken Sofie finder, at Gulerødderne ere smukt skabte og Rødderne store og vellugtende.“

„Ja, det finder jeg, og Du skal ret have Tak.“

„Og Hvidrødderne de ere baade runde og tribe-
lige og smage godt, finder ikke Frøken Sofie og-
saa det?“

„Ja tilvisse gjør jeg. Det er en Glæde at see
saadanne Urter.“

Caroline følte sig rigeligt belønnet, og Slut og jeg trak hende med os hen bag Væsthuset for at fuld-
føre vor Overraskelse.

Vi havde nemlig faldt en stor Blære med Lust og bundet tæt for den. Den skulde gjøre Tjeneste

som en Kanon, men ingen uden Caroline og vi kjendte Hemmeligheden.

Vi lagde den lige bag Bysthuset, Oluf stod ved min ene, Caroline ved den anden Side, for at jeg kunde støtte mig paa deres Skuldre.

Diebliffet var kommet. Jeg gjorde et voldsomt Hop og faldt jerntung ned paa Blæren, der med et „fürchterlich“ Knald sprang itu.

Men var Knaldet stærkt, saa var det almindelige Forfærdelsesfrig, som fulgte paa, dog endnu stærkere, og Gregersen „tørnede ud“, som han kaldte det, for at see, hvad der var Aarsag dertil.

Hvor lo han hjerteligt, da han saa mig ligge paa Ryggen med den sprængte Blære ved mine Fodder. Jeg var nemlig falden omkuldb ved Anstregelsen og havde endnu ikke faaet Tid til at reise mig.

„For tusinde Dødvle, Gutter! der ligger Styrmanden paa Agterdækket, og Krudttønden er sprængt i Luften. Los, Gutter, los, siger jeg! Seilene brasede for en let Brise og klar til at vende!“

„Hallo!“ raabte jeg og sprang op i en Fart for at modtage Takken for Kanonsalven, der havde forskaffet mig en om Ryg.

Neppe havde vi druckket Kaffen og fortæret Kringle, for vi alle gjorde os færdige til Skovtøu-

ren. Kurven var stuvet og hang paa Carolines Arm, medens der tillige paa Bordet laa opstablet større og mindre Packer, for at hver af os kunde tage sin.

Jeg lagde min i Randsfelen, som jeg snørede paa Ryggen, Oluf gjorde det samme, medens Gregerfsen og Borgen fyldte deres i Bryst- og Sidelommen, indtil de stode tykke og trivelige, af Tvebakker, Pølse, Ost og andre Kariteter.

„Lad Forseilet los!“ raabte Gregerfsen, og Borgen tilføiede neppe hørligt:

„Marche, een, to, een to, fremad!“

Og afsted gik det ud i den friske Morgen, Duggen saaes endnu hist og her at funkle fra Smaablomstrenes Bægre, Fuglene kviddrede, Lammene brægede, og Hesten slog vrinskrinde bagud af Længsel efter at komme afsted; men vi fortsatte i taktmæssig Marche vor Fodvandring til Charlottenlund.

Hvergang Olaf og jeg fjernede os en Stund fra Selskabet for at gjøre en lille Afstikker, hørte vi Gregerfsens velbekjendte Stemme tilraabe os:

„Luv an, Gutter, hold Ser paa Breiehold!“

Og vi svarede med et Hurra! eller Haloi! og derpaa lagde vi bi for en Stund.

Ja, det var i de Tider, da man endnu brugte sine Been til Skovbefordring og alligevel følte sig glad og tilfreds over Touren, maaskee gladere end

nu, da man kjører med to forfultne og opslidte Heste som Forløbere og en halvberuset Karl som Rudsfl. Eller ad Fernveien, der ikke giver os Tid til at nyde Naturens Skjønhed, der paa Hen- og Tilbagereisen væsentligt bidrager til at gjøre Skovturen behagelig.

Og alt som vi fjernede os mere og mere fra Byen, blev Hjertet lettere, skjøndt Foden blev trætttere, vi sang, fløitede og sprang, ja, vi følte Ungdom og Frihed i hver Nerve, i hver Blodsdraabe; og derfor jublede vi med Fuglene, som disse havde vi et Hjem; og derfor smilte vi med Blomsterne, som disse slikkede vi Solskin og Varme fra den deilige blaa Himmel, der lygte over vore unge Hoveder.

Og de, som gik bag efter os? Ja, de vare ogsaa glade; Fuglene sang ogsaa for dem, men de sang ikke med Fuglene; Solen lygte ogsaa paa dem, men den mødte ikke fjorten ungdomsfriske Somre; Blomsterne smilte ogsaa til dem, og de gjorde ligesaa til Blomsterne; men deres Smil talte ikke om Haab og Fremtid, det hvissede om svundne Ungdomsdage. Deres Gang var rolig, skjøndt det gamle Hjerte ofte endnu bankede med Ungdommens lette og hurtige Slag; men Legemet, det med Aarene ældede og prøvede Legeme, det kunde ikke rigtig følge med Hjertet, Aarene havde sanket Vern i dets Blod og standset dets lette Flugt.

„Det kuler lidt op fra Søen,“ sagde Gregerfen.
 „Jeg er bange for, vi faae en rigtig Snuser inden Aften.“

„Saa er det klogest, at vi vende betids hjem,“
 meente Tante Sofie, og Borgen tilføiede:

„Flokken sky bør alle Mand være færdige til
 Hjemmarchen.“

Underveis bleve vi indhentede af en Flok Studenter, hver med en Botaniſceerkaſſe paa Ryggen. De ſang af et glad og fuldt Bryſt, medens Foden blev ſat faſt og hurtigt til Jorden; og Stokkene afhuggede Blomſter og Blade for hvert Skridt, de kom frem.

Længere tilbage kom et Egtepar, belæſſet fra Top til Taa med Børn, Kurv og Pakker. Manden trillede en Vogn foran ſig med Tvillingerne, ſom vare ſkjulte af Flaſter og Tørklæder, ved hans ene Side gif en halvvoxen Dreng, ſom havde faſtgjort en ſtor Vhlt ved en Stok, der hvilede paa Skulderen. Moderen havde en lille Pige ved Kjolen og en paa Armen, og hvergang et Vindpuſt førte hendes Hat tilbage, bøiede hun ſig ned, for at Pigen atter kunde trække den frem. Saaledes forſatte de Veien under latter og Spøg, under Slid og Anſigtsved; men det var jo ogſaa Søndag, Ugens Hvile- og Opmuntringsdag, hvor de ſkulde ſamle nye Kræfter til de kommende Dages tunge og beſvarlige Arbeide.

Constantia var tilbagelagt, og Skoven tilvinkede os Velkommen med sine ærbørdige gamle Egetræer, der skjønt ældede af Aar, dog stode der gjenfødte af Vaaren, med friske, lysegrønne Skud og Blade paa deres barkede, fortorrede Stammer, unge Bøgetræer med deres viftende og høielige Kroner, det duftende Græs med dets rige, mangfoldige Blomstertoppe, de jublende Fugle og de jublende Mennesker, der i travl Virksomhed tilberedte Maaltidet. Sa, hvor fro smilte ikke Ungerfanden til den rodmende Pige, medens han frygtfomt stjal et Kys fra de yndige Læber; hvor pyntede hun hans Hat med Blomster, hvor svingede han hende om paa Græsplainen, medens Musikken strømmede ud fra Teltene. Saa blev der raabt tilbords, og de vendte tilbage til de Gamle. Men Hjertet, vendte ogsaa det tilbage, eller gif det tabt under den muntre, uskyldige Leg?

„Hvilket Bord skulle vi beslaglægge?“ spurgte Tante Sofie. Bordene bleve undersøgte, et var for lille, et andet for stort, ved et manglede der Udsigt, ved et andet blev man for overbeskuet; endelig afgjorde Gregersen Spørgsmaalet ved at fremhæve et, som vandt Alles Bifald.

Fem Minutter efter stod Bordet dækket med Ost, Pølse, haardkogte Æg, Holsteenskjild og andre Rareteter, en fortræffelig Sammensteg ikke at forglemme.

Den stod midt paa Bordet, garneret med Carolines smukke Petersillie. Maskinen snurrede, og Tante Wille svingede Kaffeanden; Gregerfen skar Stegen for, Thora pillede Eggene, og Borgen lagde Krydderbødet paa en Tallerken, medens Tante Sofie smilte til dem alle, og Oluf og jeg listede os snart et Eg og snart et Stykke Steg til. Derpaa løb vi omkaps, sloges — først for Spøg, saa for Alvor, og endelig forsonedes vi igjen, alt imellem hinanden og mangen Dames Hat blev truffen af vore Pile, og mangen Herres Cigar fløi ud af hans Mund, uden at nogen af Parterne opdagede de Skyldige.

„Aa hoi, Gutter! Røret i Læ og Forseilet bak!“ raabte Gregerfen igjennem den halblukkede Haand.

„Hallo!“ lod Svaret, og strax derpaa indfandt vi os sultne og tørstige; thi i den Alder trænger man altid til noget, og vor Appetit retfærdiggjorde tilfulde denne Paastand.

Da Maaltidet var endt, spadserede vi om i Skoven for at nyde den smukke Dag; hist og her mødte vi et kjendt Ansigt, som vi vekslede Hilsen med. Saa kastede vi os i det duftende Græs for at udhvile de trætte Fødder og nyde en lille Forfriskning, som bestod i Appelsiner og Smaakager, der havde Plads i Tante Sofies Pose, og Gregerfen trak en lille Kærte frem af Sidelommen og et Sølvbæger af

Baglommen, hvorpaa han tilbeelte enhver af os et Kvantum udmærket Rosenlikør, en Erindring fra hans Reiser.

Det var sjældent, at Gregerfen gjorde mig eller mine Tanter Presenter, ikke af Mangel paa Evne, thi han var meget rig, endnu mindre af Mangel paa Villie, han gav hellere, end han tog. Grunden hidrørte ene fra hans gode Hjerte. Han kunde ikke taale den Tanke, at han, den rige Mand, skulde komme med sine rige Gaver, og Borgen, den stakkels fattige Borgen, skulde see derpaa uden at kunne gjøre det samme.

Mine Tanter gjættede dem til Grunden og takkede ham i deres stille Sind derfor. De sølte, at det ofte kostede ham stor Overvindelse at frasiage sig den Fornøielse at være Giver; men han vandt altid Seier, og vi agtede og elskede ham dobbelt.

Og Borgen, forundrede han sig aldrig over den rige Mands Paaholdenhed?

Nei, han trykkede kun varmere hans kraftige Haand imellem sine magre Fingre, og cengang saae jeg den gamle Soldat slynge sin Arm om den lille trivelige Somands Skuldre og see ham dybt bevæget ind i de ærlige Dine; denne nikkede mildt og sagde hurtigt for at skjule sin Bevægelse:

„Alting tot, Kammerat! Jeg vil være fordømt,

om vi ikke have faaet Vindstille, skjøndt det imorges
faae ud til frisk Ruling."

En Flok unge Mænd afbrød vor Hvile med
deres muntre Latter og Sang, og jeg folte en uen=
delig Vyst til at blande mig imellem disse lystige
Brødre og deeltage i deres Jubel og Sang. Deres
Hatte vare prydede med ungt Bøgeløv; de flingrede
Arm i Arm i lange Rækker, undertiden gjorde de
Holdt for at give hinanden et Slag af den bered=
villige Stok eller for at omfavne en rødmande Bonde=
pige, der forskrækket, men dog smilende, søgte at und=
drage sig for deres store Høflighed. Slap hun da
endelig fri for den Ene, saa tog den Anden hende
fat, og saaledes maatte hun betale Bompengge til dem
alle; om det skete nødigt eller gjerne, skal jeg lade
være usagt; dog det tjener til hendes Vres Forsvar,
at hun gjorde pligtsskyldig Modstand, om hun end i
al Hemmelighed besvarede En og Andens Rys.

De kom nærmere og deres Sang lod klarere,
jeg kunde skjelne Ordene paa en gammel Vise:

"Det er godt, Du er lystig og munter,
Du bør dog ikke være for fry;
Det er godt, Du bli'er af med en Kjærest,
Forinden Du faaer Dig en ny."

De vare lige ved os, og jeg gjenkjendte de
muntre Svende fra Charlottenlundsveien.

Gregerfen spingede en Flaske, han holdt i Haanden, satte den til Munden og rakke den derpaa smilende hen imod dem.

„Nunc est bibendum!“ raabte den Forreste og, som det syntes, Anføreren for Troppen, og pludselig gjorde de alle Holdt lige over for os.

„Du Havets ædle Søn og Behersker,“ raabte Anføreren, „Minervas glade Sønner takke Dig for Din ubegrændsede og høimodige Meddeelsomhed, ved at række os Din uvurdeerlig skjønne Værke, og vi give Dig til Gjengjæld alle Skovens herlige Værker, baade dem, som ere nær, og dem, som ere fjern, for at Du ikke skal have Grund til at beklage Dig over Din Gæmildhed.“

Da han havde endt sin Tale, fortsatte Gregerfen i amme Sprog:

„Havets Søn byder med Glæde Minervas livsglade Sønner sin lille simple Værke til Broderskab, ligesom han takker dem tusindfold for deres uvurdeerlig herlige Gave. Saa byder jeg hele Skovens jublende Værkechor at hæve sin yndige Røst, for at bringe disse Damer, som hvile her i Græsset, en Hilsen fra gamle Dage, der som en let Brise farer hen over Tidens Bølger. Derfor Røret i Lø, om kort Tid skal det atter blive løs.“

„Dig skee, som Du byde, Alf fra det stormende

Hav; dog først ville vi tømme Din Flaske ædle Fluidum til Damernes Priis og Hre. Frem, Kammerater, een for een; mindes vel, Betsedenheden er Ungmøens og ligesaa vel Ungersvændens skønneste Pryd; jeg selv vil være Eder et glimrende Exempel derpaa."

Med disse Ord satte han Flasken for Munden og tømte over Halvdelen af dens Indhold.

"Stop, for Pokker, stop!" raabte hans Side=mand og trak Lærken fra hans Læber. "Du gjør Minervas Søn til Røgner, thi nys paabød Du os Betsedenhed, og nu har Du selv glemt Din vise Lære. Tilgiv, mine Damer fra den gamle Verden, tilgiv den unge Verden dens Retsind, for ei at sige Synd. Kammerater, tag Exempel efter mig; see, jeg sætter nu Trylledrikken til mine Læber; men fordømt være I alle, saafremt jeg glemmer de Gamles vise Lære om Ungmøen og Betsedenheden."

Neppe havde han udtalt, før Flasken var tømt til sidste Draabe og kastet ud iblandt de Andre med de Ord:

"Brødre, suger Viisdom af hiin herlige lille Lærke. Dog for at I ikke skulle blive altfor vise, som visse andre Folk, saa har jeg raadet Bod her= paa ved at formindske dens Indhold i bethdelig Grad. Rugter til den, Brødre, den taler til Eder om for=

dums Dage; det vil være Eder nok, vi, Eders Forgængere lode os nøie med Smagen."

Anførerens hævede Haanden til Tegn paa Tausshed, og Alle istemte den Sang, som vore Bedstemødre sang deres Børnebørn i Søvn med; det var en Hilsen til de Gamle:

"En Sæger gik at jage, alt ud i Skoven grøn,

Der mødte han en Pige, en Pige, hun var skøn."

Derpaa fulgte et Diebligs Tausshed og nu lod Skolemesterens velbekjendte Sang:

"A, B, C, D, E, F, G,

Kannst D'niht lernen der A, B, C."

Og Lanterne, Gregersen, ja selv Borgen istemte af fuldt Bryst, og de drømte dem tilbage i Ungdommens skjønne Dage, da ogsaa de havde sunget med friske, klangfulde Stemmer og glade forhaabningsfulde Hjerter. Havde dengang Nogen spaaet dem, at de efter mere end tyve Aars Forløb alle tre skulde sidde som gamle Piger, da havde de ikke troet Spaamanden — det var jo umuligt. Ja, det var dengang, da var der Klang og Fylde i Stemmerne, nu lode de som Gravklokker med tung og huul Lyd. En gammel Stemme vækker Beemod i de Unges Bryst, men ikke Vatter.

Sangen var endt, og Studenterne udbragte et

Hurra for den gamle Tid, som blev besvaret af den muntre Gregersen med et dito for den nye, der med Uforsædethed og Udholdenhed bragte den gamle Tids Tanker til Gjerning.

Saa svingede de Huerne til Afsked, Tanterne reiste sig og neiede gravitetisk, Borgen tog paa Militairviis til Huen og strøg sin Knebelshart, medens Gregersen raabte:

„Farvel, Gutter! Forseilet los og Roret bi, nu luster det op til en rigtig Snuser.“

Oluf og jeg fulgte dem et Stykke paa Veien, idet vi istemte deres sidste Afskedshilsen. Hvem kender ikke den gamle Vise, der saavidt jeg erindrer, begynder saaledes:

„Herlige, rolige Dage,
Da jeg var munter og fro,
Komme I aldrig tilbage,
Hjerte, hvor finder Du No?“

Da vi vare vendte tilbage, bragte Echoet de sidste hendoende Toner igjennem Skoven. Vi lyttede Alle til dem; men hvor forskjellige vare ikke vore Følelser. Endelig forsvandt det livsglade Selskab ved en Omdreining i Skoven.

Oluf og jeg fulgte de vandrende Riddere med længselsfuldt Blik og længselsfuldt Hjerte. En ukjendt Følelse rørte sig dybt i vore barnlige Sjæle;

det var en Higen, en ukjendt Fremadstræben imod Livet, en Angst for, at Tiden skulde ile for hurtigt, uden at vi fik nydt den tilstrækkeligt, paa samme Tid som vi frygtede for, at den skulde gaae i Sneglegang, før vi naaede det attraaede Maal. Vi havde en Fornemmelse af, at Ungdom er den korteste Tid af Livet, og at vi derfor ikke havde Naad til at spille selv blot en Dag, en Time, ja, ikke engang et Minut, ikke af Arbeidstiden, men af Nydelsens og Glædens Tid. Vi ville med, vi ville fryde os, vi ville nyde Livet — thi hvad der først er tabt, vender aldrig, aldrig tilbage. Vi tænkte ikke paa, som der nok ogsaa staaer i den gamle Vise:

„Ungdommens Dage saa vilde,
I have styrret min Ro.“

Men Gregersen gjorde en Ende paa vore Tanker ved at minde os om, at vi endnu havde et Parti tilbage af Skoven, før vi skulde drikke Eftermiddagskaffe.

„Vi faae at tørne ud,“ sagde han halvmunter. „Alle Mand paa Dækket. Drømmene vige for Virkeligheden. Gudsbed, at drømme, naar man er i Skoven, er kun Ungdommens Ret; vi Gamle have Pine og Død bedre af at splidse vor Storbrase og gjøre en Ende paa det Bestik. Stuv Dig væk Gut.

Staaer han ikke der, som om han havde tabt
baade Næse og Mund. Muntert Gutter, det
begynder at kule; jeg mærker Vinden lige i Tjæset,
og endnu have vi ikke faaet Kaffen."

Dg virkelig kulede det op, en Forløber paa
„Smuseren", Gregersen havde bebudet os. Snart
stode vi marchesfærdige.

„Høire, venstre, høire, venstre!" mumlede Bor-
gen, og frem gik det i Skoven.

Guldsmeden snurrede, Myggen summede, og
baade Fuglene, Duf og jeg sang, alle efter een Melodi,
som hed „en Sommerdag". Som Fuglen hvirvlede
sig let og glad gennem Luften, saaledes fløi vi
Drenge over Grønsværet. Vi tænkte: „Fremad, altid
fremad!" medens de, som fulgte os, tænkte: tilbage,
altid tilbage.

„Danmark, deiligst BANG og Bænge,
Lukt med Bølgen blaa,"

lød os imøde. Det var atter „de danske Drenge,"
som nys havde forladt os; de sagde Skoven Farvel
for at fortsætte Veien til Dyrehaven.

Uhyggelige, misundelsesværdige Ungdom, da Hjertet,
Tanken og Foden ere saa lette, da Solen skinner saa
herligt, da Tornene ere saa fine og Stenene saa
fmaa, da det høieste Fjeld synes en lille Tue, der

med Lethed kan bestiges, og hver lille Glæde frembringer Smil og Lykke i den modtagelige, friske Sjæl.

Vi gjorde os rede til at vandre til vort Hjem.

Herrerne havde forsynet sig med Cigarer, og Damerne, hvoriblandt Oluf og jeg var saa lykkelige at blive regnede, holdt hver en stor Appelsin i Haanden, for at lette os den besværlige Veien. Bakkerne vare betydeligt formindskede, men forekom os dog tungere end ved Udmarchen, og ingen medlidende Vogn var at øine paa hele Veien.

Borgen havde budt Tante Sofie Armen, Gregerfen Tante Wille og Thora; Oluf og jeg samt Caroline dannede Bagtroppen, og saaledes vandrede vi hjemad. Ved hver Bænk standsede vi, for, som de Gamle sagde, „atter at samle nye Kræfter,“ men hver Gang forekom det mig dog, at denne Hvile gjorde mig trætttere, det følte jeg bedst, naar vi reisste os igjen.

Gregerfen begyndte en Sang for at lette Gangen, og vi andre stemmede i, og saaledes nærmede vi os mere og mere Hjemmet, hvor vi vidste, at Caroline vilde lave os et godt og varmt Aftensmaal-tid, hvortil alt var beredt, førend vi forlode Huset. „Miau! miau!“ sagde Klaus, da vi traadte ind i vor hyggelige Dagligstue. Den gned sig venlig op

imod mig, for at modtage mine længe savnede
Kjærtæg.

„Kjæfkelig!“ ſkreg Pilatus af fuld Hals og
bøiede ſin ſtolte Nakke til Hilsen, da Tante Sofie
traadte ud i Høfſegaarden, og alle Høfſene og Khl-
linger iſtemte: „Kluf, kluf, kluf, kluf!“

Saa, vi vare atter i Hjemmet, og vi ſølte det
med taknemmelige Hjerter.

Aſtensbordet ſtod dækket, Kartoflerne dampede,
Boeufſtegen duftede — Kyſene brændte ſaa klare, og
Tante Sofies Anſigt ſmilte ſaa kjærligt og udbredte
Velſignelſe iblandt os.

Saa kom Puniſchen; Glasſene bleve fyldte, og
Borgens Hjerte ſlog høiere og høiere; han havde
reift ſig, han holdt det fyldte Glas frem, og hans
Læber bevægede ſig uden at frembringe Ord; men
hans Dine vare fugtige; paa hans Pande laae for-
dums Sorg og Nutids Savn. Saaledes havde han
ſtaaet hver fire og tyvende Juni med ſamme bevæ-
gede Følelſe i over thye lange Aar.

Og Alles Dine hvilede paa ham.

Da hævede Borgen paany ſit Glas.

„Gud velſigne Tante Sofie, Gud velſigne hende!“
ſagde han med afbrudte Ord.

Og hun ſtødte ſit Glas imod hans og ſvarede:

„Tak, Borgen, tak, gamle, troſaſte Ven.“

Saa klinkede vi alle rundt, og Caroline rakte sit Glas frem imod Tante Sofie og sagde:

„Mange Mar og mange Penge, og gid alle Kyllingerne maae blive store og smukke.“

„Tak, Caroline, det var gode Onsker.“

Men jeg lagde mine Arme om Tante Sofies Hals og saae hende med min hele Sjæl ind i Dinene; jeg greb hendes Haand og trykkede den rørt til mine Læber.

„Da, ja, jeg mindes det Alt, jeg glemmer Intet af hvad der skete i hine kjære gamle Dage.“

Tiende Kapitel.

Det regnede og stormede, Himlen var mørk, store Skymasser traf truende over Jorden og spaaede os en trist Dag — en urolig Nat.

Haven stod tom og forladt, Pilatus havde truffet sig tilbage til Hønseshuset, hvis Indgang han bevogtede med uindskrænket Herredømme; hvergang en lille Kylling stak sit uhøggjerrige Hoved frem for at see sig om i den store Verden, slog Pilatus sit Næb i dens bløde Duun for at jage den tilbage; men gale, det gjorde han ikke, dertil var Himlen for mørk, Pilatus øinede ingen snarlig Forandring med Hensyn til Veiret.

Tante Sofie bælgede Urter, Tante Wille strikede uafladeligt, medens Tante Thora sad og læste høit i „Frithjofs Saga“.

Beg for mit Bedkommende bestilte ingenting; jo, det er sandt, jeg kjedede mig voldsomt, fordi jeg ikke gad bestille noget.

Tante Thoras eensformige Læsning, der taktmæssig steg og faldt, hendes pibende udstødte hm, hm, hm! der hvert Dieblig forsthyrede Meningen i det smukke Digt, Tante Milles ivrige Brikken og Næsepuksen — thi Tante Mille var altid forkjølet og led af Snue — og endelig Erternes Knald, knald! nei, det var ikke til at udholde; selv Mis følte, at det gik for vidt, den reiste sig gravitetist og stirrede mig spørgende ind i Diet.

„Ja, Mis, jeg forstaaer Dig. Vi kjede os forfærdeligt. Derfor ville vi gaae lidt ud til Caroline for at see, om ogsaa hun kjeder sig.“

Og Mis nikkede og satte sig i Bevægelse for at vise Veien.

Caroline sad og lappede et gammelt Skjort, der saae ud, som om det aldrig havde været nyt. Da jeg tillod mig at bemærke dette, hvæfede hun ad mig som en Killing, der sætter sig i Forsvar, naar man vil angribe den.

„Bedre gammel og heel end ny og hullet,“ svarede hun mut. „Bliv først selv gammel, saa faaer han at see, om han ikke ogsaa vil faae en Læk; men saa kommer det an paa, om han er istand til at hele den saa godt, som min Synaal forstaaer at hele Skjørtet. Seer han det, Monsieur.“

„Nei, Caroline, jeg hører det. Men godt Ord

igjen, Gamle, jeg havde ikke i Sinde at fornærme Dit respektable Skjort, dertil har det skjænket Dig formegen Varme og Ly; nei, jeg og Mis kom herud for at søge lidt Morsskab hos Dig, da vi kjedede os saa svært derinde."

"Morsskab hos mig, det var som Fanden! Hvad troer han, jeg har at more ham med? Den Tid er forbi, da han sad paa mit Skjod, og jeg fortalte ham Eventyr om Hans og Trine og om den lille Basaloro, ja saamænd er den saa — den er længst forbi."

"Men idag er den vendt tilbage," svarede jeg og satte mig, skjøndt hun stred imod, paa hendes Skjod. „Saa, Line," — saaledes pleiede jeg undertiden at kalde hende — „saa, Line, her er jeg igjen, og her sidder Mis atter og seer paa os, som om den misundte os vor Fortrolighed. Op med Historien, en rigtig krabat Historie fra den gode gamle Tid."

"Vil han see, han kommer ned og det strax, om jeg maa bede; han er for stor til at sidde paa Skjodet. Vorherre bevare os, fik Nogen det at see, hvad vilde man saa tænke om gamle Caroline, ja, hvad vilde man saa tænke?"

Og dermed gav hun mig et svagt Pus, der dog havde den Virkning, at jeg forlod den Plads, der i

fordums Dage havde været mig kjær, men, som jeg nu følte, ikke svarede til min nuværende Alder.

Men Caroline saae sig ængstlig om til alle Sider af Rædsel for, at Noget skulde have seet os i denne farlige Stilling.

Jeg og Mis satte os paa Kjøkkenbordet, og endelig fik Caroline atter sin Ro tilbage og indtog igjen sin Plads idet hun mumlede:

„Saadan en Hvalp vil gjøre Krumspring med en ærbar Pige. Godt var det, at Ingen saae det.“

„Og nu til Historien,“ sagde jeg og gjorde mig Umage for at skjule min Latter. „Nu til Historien! Jeg maa have en Historie, hører Du det, gamle Line. Fortæl, og jeg og Mis ville lytte efter.“

„Gamle Line! hm! gamle Line! Vil han see, han rapper sig, eller jeg skal give ham gamle Line!“

Caroline var i Besiddelse af sit Kjønns største Svaghed — hun holdt ikke af at blive mindet om sin Alder. Jeg vil kun tilføie i al Hemmelighed, at jeg har kjendt og endnu kjender — Individet af vort eget Kjøn, hvis Dine have en farlig Eghed med visse Dammers, naar man tilfældigt kommer til at berøre, at deres Ungdom er forbi, og at Vinteren staaer for Døren.

Det er min Pligt at tilstaae, at Tante Sofie i dette, som i de fleste Tilfælde, dannede en Undtagelse

fra sit Kjon. Hun vidste, at hun var gammel, og det foruroligede hende ikke.

Jeg vender tilbage til Caroline.

Da jeg endelig havde forsonet hende for „den gamle Line“, blev hun mildere og sagde:

„Og hvad skulde jeg kunne fortælle ham, ham, som veed saameget? Han vil nok kun have mig til Bedste. Men tag han sig iagt; jeg var alt Hone, før han blev Eg, og Stam faae han, gjør han Nar ad den, som har baaret og pleiet ham, mens han endnu ikke kunde gaae.“

„Caroline, er det smukt at lade Dit onde Lune gaae ud over mig og Mis? Naar har jeg sidst gjort Nar ad Din ærlige Sjæl? Jeg kjeder mig, og Mis kjeder sig; fortæl derfor en Historie, lige meget om den duer eller ikke, saa gaaer dog Tiden, til vi skulde drikke Thee, og er den først nede, saa — plump! iseng, Dynen over Hovedet og Mis ved Fødderne — derpaa en god rolig Nat!“

„Naa, jeg faaer vel føie ham. Det er ikke første Gang, jeg har fortalt ham Historier.“

„Ligesaa lidt som det er første Gang, at Du skjænder og mukker for derpaa at udframme alle de gamle Kroniker og Spøgelsehistorier, Du har lært i Dine unge Dage. Naa, fortæl nu, saa hører jeg og Mis efter.“

„Han maa vide, at hvad jeg nu fortæller ham, er en sandfærdig Historie, thi jeg har selv oplevet den for nogle Aar tilbage.

Og Caroline fortalte:

„Mine Forældre vare fattige Huusfolk, der levede af at arbejde paa Herregaarden og hos Gaardmændene, og jeg maatte derfor hjælpe til saa faare jeg kunde gaae paa Gulvet uden at slaae Næsen mod Stenene. Naa, Herregud! det er Fattigbarns Rod, Slid og Slæb fra Buggen til Graven, og det faaer man finde sig i. Vor Præst sagde altid: „Hvert Menneske har Glæde og Sorg i Livet; thi Glæde og Sorg, de vandre tilhobe.“ Men ikke saa ret kan jeg forstaae, hvad Glæde Trællen har, der altid maa udføre Andres Villie og slide og slæbe fra Morgen til Aften for at faae en Bid fattigt Brød til at putte i Munden. Det er et Liv, maa han troe, der ikke er til at misunde dem, som det neppe er værd at blive født til og atter at skulle døe for. Dog, Vorherre er nok den Mand, som veed det bedst, og hans Villie maae vi høre os for.

„Da jeg var fjorten Aar gammel, blev jeg konfirmeret, og samme Dags Aften traadte jeg i Condition hos en Bæver, der boede en Miilsvei fra os, men ikke havde det bedste Rygte i Landsbhyen. Men ud maatte jeg, og Ingen havde Brug for mig und-

tagen Bæveren. Jeg var jo fattig og havde altsaa ingen Ret til at see paa, om det var til mit Gavn eller ikke, jeg skulde ud, og saa kom jeg ud. Naa, Herregud! det har mange maattet før mig og mange efter mig, skulde jeg vel ogsaa troe.

„Jeg husker nok den Aften, jeg traadte i Konditionen, ja, saamæn gjør jeg saa; mine Dine havde flere Taarer, end mine Bæber Smil, og Hjertet stod mig lige op i min Hals. Ofte havde jeg gaaet den Vej med en tung Byrde paa min Ryg, saa tung, at den bøiede mit Hoved mod Jorden; men aldrig har jeg følt mig saa mat og træt som den Aften, jeg forlod mit Hjem for at tjene mit Brød blandt Fremmede, thi da laa Byrden paa mit Hjerte.

„Min Hunsbond var en haard, hjertelos Mand, der knebde sin Kone og slog mig, naar jeg ikke kunde bære det svære Nag, han lagde paa mine fjorten Aar. Nu, ja saamæn, det er let for stærk Haand at bøie Liden Kvist, og han bøiede mig saa dybt, at jeg snart aldrig mere havde reist mig. Men Vorherre vilde det anderledes, og saa skete det. Men det var ikke det, jeg vilde fortælle ham, det var Historien om Bæveren og hans sorte Gjerning, hvorfor han nu brænder i Helvede.

„Hu ha, Caroline! Du faaer alt mig og Mis til at ghyse, førend Du ret faaer taget fat paa Si-

storiën. Ofte har jeg hørt, at Skræddere fare til Helvede, men endnu aldrig, at Bævere gjøre det. Men fortæl, fortæl, ellers kommer Theetiden inden Du faaer endt."

Og Caroline vedblev:

„Da jeg tjente hos Bæveren var han meget fattig, ja, havde neppe saameget, han kunde møtte Kone og Børn med.

Han boede i et Udflytterhuus, havde kun lidet Arbeide, var doven og tvær og levede meest af sine Medmenneskers gode Hjertelag, skjøndt Vorherre havde givet ham to stærke Arme og en god Forstand. Men det hjalp altsammen intet.

„Det Huus, han beboede, tilhørte den samme Herremand, som var vort Herskab, og det var sjældent eller aldrig, han betalte sin Afgift, hvorfor Herremanden, der var af en haard og streng Natur, truede med at kaste ham ud. Men siden hændte der noget, der forandrede det Hele; Bæveren blev boende, og mere end det skulde jeg mene. See, det er nu egentlig det, jeg vilde fortælle ham; thi jeg kender Alt saagodt, da min egen Søsterdatter tjente der paa den Tid, det foregik, som jeg nu vil fortælle.

„Herremandens Søn var en ung og vild Krahbat, han havde ingen Mo'er, der kunde vise ham den rette Vej, og derfor gif han da ogsaa den skjæve.

Han var ugift og rig og troede, at han kunde gjøre, hvad han vilde, han tænkte ikke paa, at der er En, som er Herre over os alle, enten vi ere rige eller fattige, høie eller lave; ja saamæn er der saa, og derfor gif det ham ilde.

„Nedenfor Herregaarden boede en rig Gaardmand, som eiede en deilig Datter. Hun var Egnens Sol, og alle Ungkarlene i flere Miles Omfreds beilede til den fine, skjønnne Jomfru, men hun sagde nei til dem alle. Hendes Forældre brede des saare meget over hendes Ufornuft; de meente, hun skulde jo dog engang giftes, og hvorfor da ikke nu, da der var saa mange at fræse imellem? Men Karen rystede paa Hovedet og sagde nei, og derved blev det.

„Sommeren gif, og Vinteren fulgte paa; da spurgtes det i Egnen, at Herremanden skulde have Bryllup, og Alle glædede sig saare dertil.

„Og Herremanden reiste, men Karens røde Roser bleve Dag for Dag hvidere, hun lo aldrig, hun græd heller aldrig, men Dinene vare sænkede, Hovedet bøiet og Hjertet — ja, det saae Ingen.

„Der var stor Stads i Egnen, da Herstabet vendte tilbage med sin unge Kone; ikke saa var det for hans Skyld, men for hendes; thi hun var ung og god, og Rygtet løber hurtigt som Vinden. Ingen veed, hvor det kommer fra, eller hvor det farer hen,

kun det veed man, at det altid lader noget tilbage; sjældent er det Godt, oftere er det Ondt, men her var nu det første Tilfældet.

„Naa, det vil nu Tiden lære ham. See til, han ikke kommer i Binden. Men hvem kan slippe fri, naar ikke Næsten vil! det gaaer vel ikke ham bedre end alle andre.“

„Historien, Historien!“ raabte jeg uimodtagelig for hendes Moral, da Nysgjerrigheden kvalte den bedre Følelse. „Historien, Caroline, ellers faae vi den virkelig ikke sluttet, til Tante kalder.“

„Naa, naa, giv Tid, Hanekylling; naar man er gammel, som jeg, løber man ikke saa hurtigt, som i sit fjortende Aar; han faaer vente lidt, indtil jeg har fundet mig. See, hvor han har ødeligt mit Forklæde med sine snavsede Støvler. Troer han, at jeg har Tid til at vaske hvert Dieblif paa Dagen? bort, siger jeg. Sy for en Ufærd, skammer han sig ikke, men leer mig lige op i Dinene.“

„Godt Ord igjen, Caroline. Fortæl Historien, og jeg skal ikke oftere smudske Dit Forklæde.“

„Der var stort Gilde paa Slottet, thi Bryllupet skulde feires med Dands og Spil, og alle Egnens Karle og Piger skulde være med.“

„Men Karen var ikke iblandt dem. Der var en Tid, da hun var Herremandens Brud, da han ud-

malede hende de kommende Dage som hans Viv; men den Tid var nu forbi, og den kom aldrig mere tilbage.

„Musiken spillede op.

„Hvor er Karen?“ løb det; men der var ingen Karen, og Ungerfvendenes Glæde var forbi. Det spurgte Herremandens Frue, og hun sendte Bud efter Karen.

„De fandt hende i Skoven, der sad hun paa en Stub med Ansigtet skjult i sit Forklæde; men Pigerne, der alt længe havde været misundelige paa hende, drog hende med sig til Slottet under Latter og Hjas; de saae, at hun var hvid som Sneen, men det var godt, meente de, saa stak hun dem ikke ud iblandt Ungkarlene.

„Herremanden stod i Døren, da de drog Karen ind i Kredsen; han blev noget bleg om Kinden ved at faae Nie paa hende; men derpaa gik han hende imøde og svingede hende i Dandsen. Det var imod hendes Villie, men det brød han sig ikke om, han svingede hende saalænge, indtil hun daanede ved hans Fod, saa forlod han hende og gik ind til sin unge smukke Kone, der takkede ham, fordi han havde glædet saa mange, og ønskede, at alle Mand vare saa gode som hendes. Nu, Gud forbarme sig, hun vidste ikke bedre.

„Tre Maanedes efter Gildet saa man en stakfæls fjollet Skabning sidde paa Stubben i Skoven og vugge et lille Noer paa sine Arme; hun sang og græd og lo; saa kyskede hun Barnet, trykkede det op til sig og vendte Dinene mod Himlen. Saaledes sad hun saa mangen Dag og Nat. Det var stakfæls Karen.

„Hun havde nu intet Hjem, hendes Forældre vare døde af Skam og Sorg; de havde efterladt Gaarden til en Brodersøn. „Hun fortjener den neppe,“ sagde de, og dermed jøge de deres eget Kjød og Blod ud til Hundene.

„Der var stor Jagt i Skoven; fine Herrer og Damer, klædte i Guld og Silke, fore afsted paa de smukke Heste, med Ansigter, der straaede af Glæde, hvergang et Dyr foer saaret og i Dødsangst forbi dem. Nu ja, jeg har selv tidt og ofte seet en saadan ugudelig Jagt, ja, det har jeg.

„Saa kom de til Smøgen — saaledes hed et Sted i Skoven; der naaede Solen aldrig ned, dertil vare Træerne store og tætte — og der paa en Træstub sad Karen og sang, medens hun vuggede den Lille paa sit Skjød. Hun levede nu kun af gode Menneskers Barmhjertighed; Forstanden var borte og Kræfterne med; thi hun var opdraget fiint og flot som en Jomfru og ikke som en Bondepige. Men

deilig var hun endnu, saa deilig, at hvert Die græd, naar det saa hende, man kunde ikke ret forstaae, at Nogen havde haft Hjerte til at forraade hende.

„Herremandens Kone saa hende og spurgte sin Mand, hvem hun var; men en Tjener, som fulgte med, svarede hurtigt:

„Hun hedder gale Karen, Deres Naade. Det var godt, om Vorherre tog hende og den Lille.“

„Hvor hun er smuk og seer ulykkelig ud! Har hun altid været saaledes?“

„Og Tjeneren der forstod at belægge sine Ord, han svarede Ord for andet:

„Nei, Deres Naade, hun har engang svunget sig i Dandsen og været de Fattige en Ven; hendes Dine smilte uden Taarer, og Alle holdt af Karen, thi hun holdt af Alle. Men saa kom Slangen og forgiftede hendes Liv; den hvislede og hvislede, til den havde bedaaet hendes trosthyldige Hjerte og saaet Ulykke over hendes øvrige Dage. Men han var lige glad, han tog en anden til Liv og lod hende gaae. Hvad gjør saa det, at være en Meneder og en Bedrager, det er en ærlig Sag, naar man blot har Guld og Høihed til at dække den med.“

„Og Fruen fik Taarer i Dinene; hun var nu lige saa god, som hendes Mand var haard. Og hun spurgte Herremanden:

„Hører han til Dit Sogn, og har Du straffet ham for hans Udaad?“

„Men Herremanden var hvid som Sne, han saae ned foran sig og svarede:

„Jeg vil sørge for hendes øvrige Dage. Hun skal faae det godt, stol kun paa mig.“

„Jeg kjenner ham!“ raabte Tjeneren med vilde Dine og stirrede Herremanden lige ind i Ansigtet. „Ja, han hører til dette Sogn, og jeg har svoret mig ind i Helvede, hvis jeg ikke giver ham Døden, om det saa skal koste mig selv Livet.“

Herremanden blev baade rød og hvid, og Karen sang sin Buggevisse for den Lille, medens Fruen tørrede sine Dine og reed videre.

„Nu, hvert Ord er saa sandt som Præstens Ord i Kirken,“ sagde Caroline og tørrede ligeledes sine Dine med Bagen af Haanden. „Hvert Ord er sandt, thi min Søsterdatter Trine har fortalt mig det Hele.“

„Og hvad saa mere?“ spurgte jeg.

„Da de kom fra Jagten, og Aftenen var falden paa, traf Herremanden Bæveren med sig ned i Haven. Hvad de der talte sammen, veed Ingen uden Han deroppe; dog godt er det, at han veed det; men fra den Aften var Karen og hendes Moer

forsvundet, man saae dem aldrig mere i Egnen, og Bæveren var bleven til en holden Mand, som eiede sit eget Sted. Og flittig var han nu ogsaa; han havde ikke Ro i Hjertet til at være doven. Naar min forrige Madmoder syntes, han skjældte og brummede for svært, pleiede hun gjerne at sige:

„Tag Dig ivare, Søren! Skoven ligger ikke saa langt herfra; det kunde nok hænde, at Stormen har kastet Jorden tilside. Tag Dig ivare og lad mig have Fred.“

„Men Huusbond foer da op, tog Spaden paa Nakken og rendte til Skoven. Trine listede sig mangel en Gang i Smug bagefter ham for at see, hvad han skulde der, og hun saae da med sine egne Øine, hvorledes han gik til Smøgen, saae sig ængsteligt om til alle Sider og derpaa begyndte at fylde Jord under et stort Lindetræ, saa Vandet haglede ham ned ad Panden. Engang hørte hun ham sige: „See saa, nu skal Jorden selv ikke kunde finde Dig.“

„Det gøs i Trine, hun var saa ung. Hun løb hjem, det Bedste hun kunde, og fortalte sine Forældre det. De korsede sig og sagde, hun skulde tage vare paa sin Tunge, ellers kunde det gaar hende galt.

„Men siden den Tid har hun ofte besøgt Smøgen og hørt med sine egne Øren, hvorledes det sang

derne under Lindetræet, affkurat som En sang en Buggevisse. See, det er nu gale Karen, der synger for sit lille Noer.“

„Men hvad blev der senere af Herremanden?“ spurgte jeg Caroline.

„Gud hjælpe ham, det sølle Skrog, han kunde ikke nære sig i Sognet, thi hverken Menneskene eller hans Samvittighed lode ham have Ro. Saa solgte han Godsjet og reiste til Sylland, hvor han nok købte sig et andet. Men ikke saa reiser man fra sin Samvittighed; den er reist med ham, og den er nok det eneste, han tager med sig i Graven og Evigheden. Men samme Aften, som Tjeneren havde fortalt Fruen Historien om gale Karen, forlod han Herremandens Tjeneste, og da Karen, hans Kjærlighed, var forsvunden, reiste han fra Egnen, og Ingen har senere hørt eller seet ham, ligesaa lidt som man har hørt noget om Herremanden; men hvis Vorherre ikke har hjemkaldt Tjeneren, forinden han udførte sin Daad, saa tør jeg nok love for, han har holdt sit Ord.“

„Du troer altsaa, at Herremanden lod Karen dræbe af Bøveren?“

„Ja, det troede de fleste med mig. Der var vel nok ogsaa dem iblandt os, der meente, at han holdt hende skjult under Lindetræet; man sagde, at der gif

en underjordisk Gang fra Slottet til Vindetræet, men det troer jeg neppe. Folk sige saa meget, saa de skulde have Skam for deres Tunge; men det veed jeg for sandt, at Trine tidt har faaet Taarerne i Dinene, naar hun i Kvæld sad under Vindetræet og hørte hendes sørgelige Buggevise.“ —

„Roger Massinen, Caroline?“ spurgte Tante Sofie ud ad Døren.

„Strax, Jomfru Sofie,“ svarede Caroline og skyndte sig at indhente den forsamte Tid; men jeg takkede for Historien og forlod Kjøkkenet, og hele Natten drømte jeg om gale Karen og hendes troløse Elsker.

Elleve Kapitel.

Jeg forbigaaer et Tidsrum af fire Aar.

Jeg var bleven konfirmeret, havde taget Artium med bedste Karakter og stod nu paa min Fremtids Skillevei. Jeg fik Lov til selv at afgjøre, hvilken Vej jeg ønskede at gaae.

Jeg skulde selv vælge, med andre Ord jeg havde min gyldne Frihed, og derfor lukkede jeg mine Dine for ikke at see og høre de tusinde Bink og Hentydninger, som bombarderede mig hele den udslagne Dag og Aften med.

En ønskede at trække mig til høire, en Anden til venstre og saa fremdeles. Men Tante Sofie sagde: „Lad Gutten selv vælge; naar han blot tager Gud med paa Raad, saa maae vi være tilfredse med hans Valg.“

Og jeg valgte.

I to Aar havde jeg beboet mine Forældres lille

Værelse. Det var de samme Møbler og Gardiner, og hvert Stykke stod paa samme Plet; kun eet manglede, det var de to kjære Sjæle, som havde samlet det. Paa min sextenaarige Fødselsdag tog Tante Sofie mig under Armen og førte mig op i det kjære Kammer. Jeg havde ingen Anelse om, at jeg skulde have det, skjøndt jeg havde mærket en forunderlig Træthed i de foregaaende Dage. Men det var saa almindeligt, naar en Fødselsdag var i Anmarche.

I de sidste Aar havde jeg sovet i et lille Pulter-kammer, som stødte op og op til Tanternes Soveværelse; det var derfor en storartet Forandring.

Da vi traadte ind, tog Tante Sofie mig i sine Arme.

„See her, min Søn, her er Dit fremtidige Studereværelse; her har Din Moder haabet, længtes, her har hun lidt og savnet, her i denne Seng sov hun ind, idet hun skjænkede Dig Livet. Ethvert Stykke Møbel har hun samlet med Flid og Sparksomlighed — samlet af Kjærlighed. Du seer, det er en værdifuld Eiendom, jeg her overgiver Dig paa Din sextenaarige Fødselsdag. Enhver lille Gjenstand fortæller en og anden Historie af Dine Forældres Liv, om Flid og Kjærlighed. Lyt til deres Sprog, min Søn, og stræb fremad i Lærdom og Gudhed; det er

det skønneste Minde, Du kan sætte Dine rettskafne og brave Forældre."

„Jeg vil lade Dig ene en Stund, for at Du kan underholde Dig med disse gamle Venner. Saa længe Du forstaaer dem, er Du sikket mod Skibbrud. Gud give, at aldrig den Dag maa opvinde, da de ikke mere tale til Dit Hjerte."

Hun gik, den gode Sjæl, og jeg — var ene — nei, ikke ene; mine Forældres Aand affpeilede sig i hver Gjenstand, mit Die mødte, de talte til mig, de vilsigtede mig.

Det var med en forunderlig Følelse, at jeg behøvede dette kjære Bærelse; det forekom mig, som om mine Forældre levede endnu og omgave mig; jeg følte mig aldrig ene, jeg vogtede paa min Gjerning og mine Ord, jeg frygtede for at spille et Minut, og jeg gik forsigtigt om iblandt de kjære Venner, jeg nænnede knapt at røre dem af Angst for at fortrædige dem.

Det var Tante Sofies Ønske, at jeg skulde tage Artium, inden jeg valgte en Livsstilling.

„For hvilken Stilling han end vælger," sagde hun betænksomt, „er det godt at have en Students Kundskaber. Aandsdannelsen forædler Sjælen og sætter os paa et høiere Trin i Samfundet. Det er ikke

vor Stilling, men vor Dannelsse og vore Handlinger, der have eller forringe os."

„Saaledes burde det være," indvendte Borgen, „hm, hm! men det er ikke Verdens Mening, Somfru Sofie, nei, min Sandten, det viser den daglig."

Og ligesom om han selv følte Forundring over sin sjældne Veltalenhed, saae han sig angstelig om, tav pludselig og indhylede sig i en tæt, uigjennemtrængelig Røgsoile.

Jeg deelte ganske Tante Sofies Mening, og derfor læste jeg med Flid og Held tiltrods for mine store Skjælsstykker, som jeg dog øvede mere udenfor end i Hjemmet.

Saaledes svandt to Aar, indtil Examinsdagen oprandt.

Det var en deilig Aften. Solen var sin Nedgang nær, den kastede fine matte, rødelige Straaler over Kastanietræet, hvis herlige Krone viftede ind til mig og udbredte Duft i mit Værelse.

Det var min første Gjærning om Morgenens, naar jeg forlod Sengen, at aabne Vinduet og putte mit Hoved ind i de friske grønne Blade, som endnu vare vaade af Duggen, og det forekom mig, som følte jeg mig forfrisket og oplivet, naar jeg trak det tilbage, min Pande var kølnet, min Tanke oplivet, og jeg tog med Mod og Kraft fat paa mine Studier.

Fra mit Vindue var der en smuk Udsigt over Søerne og Kjærlighedsstien. Hvor ofte har jeg ikke i hele Timer glædet mig ved at stirre ud over de grønne Trækroner, ved at stirre ned i Vandet, hvor Fiskene dandsede op og ned, medens Drengene udkastede deres farlige Snor for at gjøre Fangst paa Krogen.

Jeg misundte dem ofte. Hvor gjerne havde jeg ikke selv været iblandt dem, men det var umuligt, det var mig forbudt; og stjæle mig derhen lod sig heller ikke gjøre, thi Argus sov aldrig.

Desuden var der en anden Omstændighed, der holdt mig fængslet til Hjemmet; det var min Dragt.

Naar jeg vendte hjem fra Skolen, modtog Tante Thora mig altid med de Ord:

„Det er godt, Gut; gaac nu ind og skift Tøiet, for at Du kan spare paa Dine nye Klæder.“

Kjære Tante Thora, Du var den eneste kjærlige Sjæl, for hvis overbærende Die min flere Aar gamle Klædning altid vedblev at beholde Nyhedens Interessje.

Og ligesaa ofte som Tante Thora gjentog sin vise Paamindelse, ligesaa hyppigt rakte jeg Caroline min Takke, for at hun skulde hjælpe mig den paa. Jeg havde naturligviis først besørget de andre Regioner, før jeg vovede mig ud i hendes Farvande.

Jeg anstillede mig da hver Gang, som om jeg

var beruset, dinglede frem og tilbage, fastede mig paa en Stol og prøvede forfærdeligt; hun havde da al sin Kraft og Behændighed nodig — som hos Qvinden i Almindelighed bestaaer i List — for at iføre mig min . . . ja, hvorledes skal jeg benævne dette mærkværdige Stykke af min Garderobe? Jeg er virkelig i stor Forlegenhed; jeg troer, jeg vil følge min Tantes Exempel og titulere det med det almindelige bekjendte Navn „Frakke.“

Min Examensdragt — hvilket mageløst vidunderligt Syn frembragte min Optræden i Universitets-salen, da jeg blev kaldt frem for at examineres.

Det gik naturligviis mig, som alle Studenter ved flige Leiligheder, jeg skulde møde i Livkjole og hvidt Halstørklæde. Nogle leie, andre eie disse Dele; gid jeg havde hørte til de første Ulykkelige, saa havde jeg dog haft den Trøst, at Eiendomsretten kun varede nogle Dage, medens jeg nu nød den rædsomme Visshed, at den gjaldt for hele Livet — det er maaske formeget sagt; men for hele Ungdommen, det vil sige Umyndighedsalderen.

Flere Maaneder forinden denne Dag mærkede jeg en forfærdelig, ja, jeg negter det ikke, en foruroligende Trævlhed, der indgjød mig visse bange Anelser, som Dag for Dag stege til Hjertebeklemmelse, med andre Ord til Visshed.

Hvergang jeg anthbede for Tanterne, at jeg snart maatte tænke paa min Examensklædning, nikkede de i Takt med Hovederne, og Tante Sofie svarede da altid:

„Vi have alt tænkt paa den, min Gut.“

Ja, men det var netop det, der foruroligede mig. Gud give de blot vilde have ladet være at tænke saalænge forud paa den; det var tidsnok nogle Dage før bemeldte Dag, da Kjøbenhavn eier Skrædere i Hundredevis.

Hvergang jeg traadte uventet ind, fore de forstærkede op, famlede og skjulte Et og Andet under deres Forklæder eller under Bordet; saae jeg da paa dem, rødmede de som unge Piger, sloge Dinene ned og smilede hemmelighedsfuldt.

Jeg blev greben af en rædselsfuld Angst, men manglede endnn Visshed. Dog, den skulde ikke udeblive længe, det sørgede Tante Wille for.

„Se i Klæde!“ udbød jeg med frampagtig fortrukne Træk, som Opdagelsen havde fremkaldt. Jeg fandt netop et Stykke blaat Klæde under Bordet; det var Tante Wille, der ved sit store Talent i at famle havde tabt det.

„Se i Klæde!“ gjentog jeg gysende af Rædsel.

Alle grebes af Forfærdelse.

„Det er ikke Klæde,“ sagde Tante Mille med sin sædvanlige Aandsnærværelse til at sætte sig ind i Situationen og hjælpe sig og sine ud af Forlegenheder. „Det er ikke Klæde, min Dreng.“

„Hvad er det da for Stof?“ vovede jeg at spørge.

„Det er — det er — ja, det er —“

Bidere kom hun ikke. Tro blot ikke, at det var Mangel paa Tanke eller Aandsnærværelse, der bragte hende til at tie, hun har selv tidt forfikkret mig, at hun aldrig fattedes disse Goder; nei, det var noget vist Noget, der i dette, som i alle lignende Diebliske, overkom Tante Mille. Skulde hun selv forklare det, vilde hun kalde det en Overflod af Tanke, der i sin hurtige Tilstrømning til Hjernen ikke formaaede at finde de rette Ord.

Vi ville som artige Kavalerer give hende Ret.

„Hvad er det da for Stof?“ gjentog jeg for tredje Gang, næsten synkende i Ræne af den stærke Rystelse, som dette lille Stykke Klæde havde frembragt.

„Tiden vil vise Dig, Carl Otto Emil, hvad Stof det er,“ svarede Tante Sofie, skjelmst nikkende til mig, som om hun vilde sige: „Det er noget

rigtig Godt, der venter Dig; giv Tid, og Du vil blive belønnet."

Gode Sjel, hun meente det saa godt; det er derfor med en vis Undseelse, jeg bekjender, at hendes Nik og Smil forjog den sidste Gnist af forsængeligt Haab om en „Skrædder“ af mit Hjerte.

„En Skrædder!“ Hvor disse to Ord gjorde mig blød om Hjertet og bragte Taarer i mit mandige Øie, thi hvad er en Mands Fremtid uden „en Skrædder?“

Dagene gik, de hobede sig op til Maaneder, Examensdagen var der.

Vi vare Alle samlede ved Morgenkaffen, Onklerne iberegne.

„Hvor er Guttens nye Dragt?“ spurgte Gregeren.

Tante Sofie tog en Serviet af Spillebordet, og der laae hele Herligheden.

En hemmelig Forudsølelse havde fjernet mig mere og mere fra Servietten.

Nu trak Tante Sofie sit Mesterværk frem og holdt noget, som hun havde døbt med det herlige Navn „en Kjole“, hen for mig.

Store Gud, det var min Eiendom!

En Kjole er for Manden af stor Betydning; det er den, der siger os paa Konfirmationsdagen:

„Du er stor;“ den fortæller os paa Examenstiden:
 „Du er en Mand,“ og paa Bryllupsdagen tilhviſer
 den os: „Du er Egtmand.“ Ja, ved en Kjole
 tænke vi os noget Edelt, Oploftende; den ſtaaer for
 os omgiben af en vis hemmelighedsfuld Duft, der
 indeholder Lyſpunkterne i vort Liv.

Mine Arme ſank kraftesløſe langs ned ad Siderne,
 Hagen nærmede ſig mere og mere Brøſtet, medens
 Underlæben paa en foruroligende Maade fjernede ſig
 mere og mere fra Overlæben; men Tante Sofie ſtod
 endnu og holdt den Ubeſkrivelige kjærligt i ſine
 Hænder.

Nu traadte Tante Thora frem. Hun rakte et
 ſtort hvidt Shawl henimod mig, idet hun udtalte
 hvad min Anelſe allerede havde ſagt mig:

„Her har jeg, min kjære Carl Otto Emil, et
 Halſtørklæde til Dig, ſom jeg ſelv har broderet med
 10025 Stik franſk Syning.“

Til Forklaring være det ſagt, at Tante Thora
 gav gjerne og arbejdede ligesaa gjerne for Andre,
 men hun talte altid Stingene; om det var for at
 glæde ſig ſelv eller Andre, det ſkal jeg lade være
 uſagt.

„10025 Stik!“ Det løb koldt ned ad min
 Ryg.

Shawlet med de 10025 Stik var bestemt til og døbt „mit Halstørklæde.“

Kloffen slog ni paa det gamle Stueuhr; det var Diebliffet, da jeg skulde møde paa Universitetet.

I største Fortvivlelse greb jeg Kjolen og trykkede den haardt til mit Hjerte, medens jeg modigt tog Shawlet fra Tante Thora med den anden Haand, ikke at glemme det øvrige Tilbehør, som Tante Mille havde forshynet mig med for at fuldende mit Toilette, og ud af Døren styrtede jeg, halvt rasende, halvt fortvivlet. Gud tilgive mig denne Morgens Haardhed og Utafnemmelighed imod de kjære gamle trofaste Sjæle; men jeg var kun et Menneske, et Menneske paa atten Aar.

Hurtig iførte jeg mig de Unævnelige, som vare Tante Milles Værk, og Vesten, som Tante Thora var Meister for, dog vare det sagt til hendes Talents Roes og til Vestens Ære, at den var enestaaende i sit Slags.

Nu kom Touren til Halstørklædet. Jeg sukke, lagde det een Gang — sukke atter, lagde det to Gange — stønnede og lagde det tre Gange om mit modstræbende Hals — slog en drabelig Knude og lod Armene synke, da mit Die faldt paa de lange Ender, som dækkede mit smukke Pinned.

Au! hvilken Snæren! Nu vidste, jeg hvorledes den Dødsdomte føler sig, naar man lægger ham Rebet om Halsen.

I min Fortvilelse puttede jeg Enderne af Tørklædet ind under Besten eller Tønden, hvad man nu vil kalde den — kjært Barn har mange Navne — og jog hurtigt Armene i Kjolen.

Nu var jeg færdig. Jeg kastede et sørgmodigt Blik i Speilet ved Synet af min hele Person, greb Hatten og ilede ind i Dagligstuen, hvor Borgen gik med Uhret i Haanden, trippende frem og tilbage, medens Alle eenstemmigt udraabte:

„Kloffen er ti.“

Og ligesaa enige ilede de gode Sjæle imod mig, Tante Sofie for at betragte Kjolen, Tante Mille for at fryde sig ved Synet af Permisitionerne, Tante Thora for forfærdet at trække Enderne af Halstørklædet frem, idet hun udbrød:

„Men, Du har jo gjemt det smukkeste af det Hele. Af, hvor Du dog har frøllet det.“

Hun aandede paa Snipperne, glattede dem og udbredte dem paa Brystet.

„Det er vel langt,“ sagde Tante Sofie.

„Finder Du?“ svarede Tante Thora halvt forundret, „det er jo broderet.“

Dommen var fældet.

Borgen betragtede mig med Stoltthed.

Gregersens Dine maalte mig fra Top til Taa. Han vente sig hurtig om, for han holdt ikke af at frænke Nogen, men at lade være at lee var ham umuligt.

Mit Blik faldt i Speilet, og — tør jeg tilstaae det? — jeg skammer mig næsten derfor, men jeg var svag nok til at faae Taarer i Dinene af Ydmygelse og Skam, da jeg saae, hvorledes Student Tulinus tog sig ud.

Jeg kan endnu ikke tilgive mig selv, at jeg i denne Morgenstund sølte en Bitterhed imod dem, som de ikke havde fortjent, og som kun gjorde mit Hjerte liden Gæ.

Da jeg vendte hjem fra Universitetet, saae jeg alle Lanterne i Vinduet, Borgen og Gregersen ikke at forglemme, deres Hoveder naaede langt ud over Damernes.

Det var en Aftale imellem os, at hvis jeg fik første Charakter til Examen, skulde jeg holde et rødt Kommetørklæde i Haanden, i modsat Tilfælde et hvidt.

Jeg veed ikke, hvorfra den ufjærlige Tanke kom, men da jeg saae de forventningsfulde, spændte Blik, der stirrede mig imøde, „tog Janden mig ved Dret,“ som man kalder det, jeg sænkede mit Hoved

og greb det hvide Tørklæde, som jeg lod hænge lige ned til Brostenene.

Jeg turde ikke see op, jeg vidste, at mit Blik vilde møde fem sorgfulde Ansigter, og derfor stirrede jeg ned som en Forbryder, hvilket jeg ogsaa i det Dieblig var, thi jeg forbrød mig imod Kjærligheden.

Da jeg havde naaet Gadedøren, tog jeg Trappen i faa Skridt og vilde netop styrte ind, da Tante Sofie modtog mig i Døren. Hun var bleg og havde Taarer i de kjære Øine. Kjærlig lagde hun sin Arm om min Hals og hviskede:

„Trøst Dig min Søn! Alt kan endnu blive godt!“

En smertelig Følelse af Anger greb mig ved hendes blide, trøstende Ord; jeg kunde ikke længere spille Komedie, jeg greb hende i mine Arme og bar hende ind i Stuen til alle de Andres store Forundring, idet jeg raabte:

„Hurra! Hurra! for mine velsignede Tanter og Onkler!“

De saae forundrende, ja endog bebreidende paa mig, men Gregersen gjentog med tordnende Stemme:

„Hurra! Hurra! for vor flinke Student!“

Sorgen var forvandlet til Glæde, men Tante Sofie hviskede til mig:

„Hvorfor gjorde Du det, min Søn?“

„Tilgiv mig, Du kjære, gode Moder, jeg troer, det var imod min Billie.“

Hun smilede. Og saaledes var jeg nu Student med laud, med andre Ord, alle Veie stode aabne for mig.

Oluf var bleven Student med mig, men min Examen var gaaet heldigere af end hans; han maatte nøies med anden Karakter. Til Gjengjæld havde han imidlertid en fuldkommen moderne og elegant Dragt — dengang havde jeg foretrukket det Sidste for det Første.

Men Oluf var en flink, smuk, livlig og elstværdig Fyr, en god Kammerat, med et fortræffeligt Hjerte, der fik ham til at begaae mange Daarskaber. Dog vi vide jo Alle, at store Handlinger og store Daarskaber have deres Udspring fra Hjertet, og hans Hjerte havde den Feil, at være altfor modtageligt, fordi det var saa stort; skjøndt Storhjertethed bliver betragtet som en Dyd, altsaa et Fortrin, saa beklagede jeg dog ofte, at hans Hjerte ikke var mindre; det havde da ikke kunnet modtage saa stor en Indquartering, som det nu gjorde.

Næste Dag indfandt Oluf sig for at invitere mig med paa en Landtour. Vi skulde besøge en Tante af ham, som var gift med en Proprietair Borgaard, der eiede en Gaard i Nærheden af Hjørring.

Bestemmelsen var at tilbringe fjorten Dage af Sommerferien der.

Først efter meget Besvær, mange Bønner og Forestillinger fra Gregersens og min Side, fik jeg Lov til at reise.

Åh, hvor der blev Travlhed i hver Krog. Det var første Gang i atten Aar, at jeg skulde forlade dem.

Jeg imødesaae med den største Glæde den Reise, der ventede mig, skjøndt den fjernede mig fra dem, som elskede mig høiere end sig selv, som havde pleiet mig med den største Omhu og Kjærlighed, som ikke havde øst af Rigdommens og Overflødighedens herlige Væld, men havde baaret Savn og Beshværgelser for at gibe mig det, de selv for min Skyld havde maattet undvære. Jeg glædede mig til at forlade dem; ikke alene for at see mig om i Verden — det havde været mere tilgiveligt —, men ogsaa for at unddrage mig deres Opmærksomhed, deres Omforg, der trættede mig, deres idelige Frygt for mit aandelige og legemlige Vel, der fjedede mig — med andre Ord, for at blive fri i Ordets sande Betydning. Jeg længtes efter at klæde mig paa, som jeg selv fandt for godt; jeg frydede mig til at turde tage min Hat og gaae ud, naar jeg følte Trang og Øst dertil; jeg glædede mig ved Tanken om at turde komme fem Minutter

fenere hjem, end der var befalet. Kort sagt, jeg længtes efter at turde trække mit Veir, som et andet fundt og flinkt Menneſke, uden at blive tilraabt: „ret Din Rng, Du gaar kroget! hvorfor bøier Du Dit Hoved ſaa langt ned imod Bryſtet, Du har vel intet Dndt gjort?“ Mit Blod ſtrømmede raſt og ungdomsfrifft igjennem mine Arer; jeg vilde være fri, thi jeg følte at jeg ikke længere var noget Barn. Min ſunde kraftige Natur havde beſeiret Larven, der hidtil havde lænkebundet mig; ſom en Sommerfugl følte jeg, at Gud havde givet mig Vinger til at bære mig frit ud i Rummet, og jeg følte Kraft til at hæve dem til Flugt; ſom Sommerfuglen var jeg nærved at glemme, at det var Kjærlighed, den reneſte, ublandede Kjærlighed, der havde indſpundet mig i Larven for at beſkytte mig mod Storm og Kulde, mod Livets haarde Indtryk, for at jeg engang kunde hilſe Solen med Glæde og ikke med Sorg.

Er vort Hjerte da ſaa lille og fattigt, at vi kun kunne optage i det Alt, hvad der er os ubehageligt og imod, har det ikke Rum for alt det Gode, ſom bliver os til Deel, og ſom i Omfang og Kjærlighed langt overgaaer de ſmaa Ubehageligheder?

Det er Smaatingene i Livet, ſom give Livet tilſhyneladende ſtørſt Værd og Betydning; vi ere kun Menneſker og forſtaaer derfor kun at dømme hvad der

er jordisk; Gud er alvidende, han seer Tanken før den bliver til Gjerning og veier Gjerningen med Tanken; vi domme ene Gjerningen.

Ja, derfor er der kun een retfærdig Dommer paa Jorden og i Himmelen, kun Gud kan domme en Sjæl.

Reisen blev sat igang, de ældste og daarligste Klæder pakkede ind i den store blaamalede Kuffert, „thi paa Vandet er man ugeneert og magelig, ligesom om man var hjemme.“

Det var Tante Thora, der udtalte disse ildevarslende Ord, der vandt almindeligt Bifald hos hele Forsamlingen med Undtagelse af mig — der dog var Hovedpersonen, men det brød Ingen sig om — „Kongen er til for Folkets Skyld, men ikke Folket for Kongens,“ og derfor maatte jeg bøie min Villie ind under deres, dog Himlen kan vidne, det skeete med ond og avn Villie.

„Det er ikke værd at give Gutten de nye Klæder med,“ sagde Tante Mille, „unge Mennesker ere saa ubetænksumme, de forstaae ikke at spare.“

„Skal jeg gaae i Selskab med disse Klæder?“ tog jeg Mod og Mandshjerte til at spørge, idet jeg stak Hænderne ned i Vestens store Lomme, der blev videre og videre.

Minen, hvormed Spørgsmaalet blev gjort, har

formodentlig været uheldig, thi Gregersen brast ud i en overgiven Latter, som tiltog, da jeg fik Tag i Undersaatternes Bedækning.

„Hvad andet skulde Du vel have paa?“ spurgte Tante Mille forundret over min Driftighed og Gregersens Latter; — paa Landet gaaer man altid i det simpleste man eier, man nyder Naturen og glæder sig, man gjør sig Livet behageligt, og det kan man kun, naar man er ugeneert og bekvem i sin Paaklædning.“

Hvorvidt Bærterne og Bærtinderne paa Landet deelte min gode Tante Milles Anskuelse, veed jeg ikke, jeg troer dog, at En og Anden vilde ved Middagsbordet see sig om med en mindre behagelig Mine over de Toiletter deres Dine mødte blandt deres Bordgjæster.

Efter min Anskuelse skulde vi det Huus, vi gjæste, ligemeget i Byen eller paa Landet, at iføre os et passende Toilette, det er et Agtelsestegn, vi ere dem skyldige, og det maa betragtes som Brud paa al god Tone, naar vi undlade det.

Men mine gode Tanter havde levet i en stille tilbagetrukken Freds, under smaa Kaar, som kun ved Flid og stor Sparspommelighed kunde betrygge dem for Næringsforger, derfor maa man ikke forundre sig

over, at deres Anskuelse i denne og lignende Retninger var noget afvigende fra Andres.

„Mageligt har jeg det,“ svarede jeg med bitterfødt Mine, idet jeg saae ned paa min Dragt, „men af, Tante Sofie, jeg foretrækker at have det umageligt.“

Tante Sofie smilte godmodig, Tante Wille og Thora saae fornærmede ud, Borgen skubbede Brillerne fra Næsen op paa den surede Pande og saae ud over Avisen, medens Gregersen holdt Hænderne i Siden for at tilbageholde et nyt og ubefkomment Patterudbrud.

„Carl har ikke ganske Uret,“ sagde Tante Sofie med Blidhed, „en Student maa optræde anderledes end en Skoledreng. Jeg foreslæaer, at han medtager sin Examinsdragt.“

Gode Tante Sofie, gode Moder, ja, det Navn bærer Du dybt i mit Hjerte, hvor gjerne tog jeg Dig ikke med paa begge mine Reiser; Du har aldrig kjædet mig ved dine Formaninger, thi de kom altid paa rette Tid og Sted og fremforalt i Kjærlighed, med Overbærelse og Delicatesse selv ligeoverfor Skoledrengen. Du har aldrig saaret mit Hjerte og mine Følelser, Dig har min Sjæl altid forstaaet, selv naar Dine Ord var strenge, fordi Solen altid lyfte ud af Dine Dine, fordi Din Haand altid bragte mig ny Velsignelse fra Dit rige Hjerte.

Og de andre gode Tanter, elfter jeg ikke ogsaa dem — fortjene de ikke ogsaa min Kjærlighed og min fulde Taknemmelighed? Jo tilvisse, de gave mig saameget, som deres Hjerter selv eiede, og mere kan Ingen med Retfærd forlange.

Himlen meddeler sine milde Gaver forffjelligt, et Sted skinner Solen varm og i fuld Rigdom, det synes som om alle dens Straaler concentrere sig i et Øshav for at varme og frugtbargjøre det, et andet Sted bliver kun tildeelt en enkelt Straale, som med Besvær baner sig Vej, at det ikke skal dø eensomt, forglemt i Mørket.

Dog det passer ikke ganske med Hensyn til mine gode Tanter Thora og Wille; de vare i Besiddelse af mange fortrinlige Egenskaber, og jeg burde mindst være den, der omtalte deres Smaaseil, da jeg har dem at takke for min hele Barndom og Ungdom, for saa uendelig megen Kjærlighed og Overbærelse, jeg burde kun fremhæve de gode Sider i deres Character, det føler jeg altforvel, men hvad vilde der da blive af min Historie, den vilde blive en Usandhed fra Ende til anden, Forfatteren har ogsaa et Krav til mig, og det raaber høit i min Sjæl.

Med Fuglelethed hentede jeg Examensdragten — Herre Gud! hvem skulde have troet, at den Dragt, der for nogle Dage tilbage bragte Ydmygelsens

Taarer i mine Dine, nu, da jeg skulde have undværet den, fik mig til at løfte den forsigtig ned ad Ragen og bære den varsom ind til de gode Tanter, som mindst ti Gange lagde den om i forskellige Stillinger, for at den ikke skulde tage Skade i Rufferten.

Saaledes gaaer det ofte her i Verden, det vi meest have haanet og seet ned paa, løfte vi op til os, naar Vinden blot har vendt sig.

Tirsdagmorgen oprandt, endnu intet Budskab fra Skipperen om at Vinden var gunstig til Afreise; forgjæves stirrede jeg op til Gjenboernes Veirhane, ingen Forandring — intet Haab.

Af, hvor den Veirhane dog var bestandig!

Jeg saae mig næsten blind, det var som om mit Liv var afhængigt af dens Bevægelse. Hvor man dog er utaalmodig naar man kun kjender de smaae Skuffelser i Livet.

Stuen blev mig for trang, den mægtede ikke at rumme min Længsel, min Utaalmodighed, jeg maatte ud, for at Bryttet kunde aande friere og lettere, jeg maatte ud for at dræbe Tiden, saafremt den ikke skulde dræbe mig.

Jeg greb min Hat og stormede ned ad Trapperne, men da jeg naaede Gaden traadte pludselig Virkeligheden for mig i hele sin affrækkende Nogen-

hed, den udlo og haanede mig. Hvad stod jeg i Begreb med at gjøre? Hvem havde givet mig Lov til at gaae ud? Hvad havde jeg paa Hovedet? Hvem havde givet mig Lov til at bedække mine brune Loffer med en Hat, en ny Hat.

O, Tante Mille! Hvorfor vare dine Fingre saa virksomme, Himlen tilgive hende, der lærte Dig at forvandle Faarets bløde Uld til en Hovedpose.

Harde jeg spurgt Huen om den Paagjældendes Ravn, havde den svaret mig:

„Det var Nødvendigheden der var hendes Lær-
mester, deres Søn skulde have en Hue, Uld havde de,
men ingen Penge, saa strikkede hun en, hun gjorde
det saa godt hun kunde, hun manglede Ungdommens
Opfindsomhed til at skabe, hendes Fingre vare gamle
som hendes Dine, derfor blev Huen som den var.“

Dengang gav den mig ikke dette Svar, thi jeg glemte at spørge, det fik jeg først i de senere Aar, naar jeg traf den frem som et Ungdomsminde og stirrede paa den, ofte med fugtige Dine, for den fortalte mig nu saa Mangt og Meget, jeg dengang ikke forstod.

Nei, dengang hørte jeg kun Raabet „tilbage, tilbage, Uhyggelige! der drifter Dig til at have en egen fri Villie, som om Du var et Menneske, veed Du ikke at Du kun er en stakkels Student.“

Jeg vendte atter om, men ikke saa fuglelet; den, som iler frem med lette Vinger og forhaabningsfuldt Hjerte, kryber ofte tilbage med blodig Fod.

Nu, det stod sig vel ikke ganske saa slemt med mig paa hiin Dag; men jeg vil dog ikke fortie, at der overkom mig en vis Fornemmelse af et Nederlag, som ydmiggede mig, fordi min Frihed ikke havde holdt Skridt med min Alder, om den end passede for min Omgivelse.

Jeg traadte ind i Dagligstuen, jeg var feig nok til at skjule min nye Hat bag Ryggen; jeg havde nu engang hængt mit ungdommelige Hjerte ved den første Hat, jeg var saa lykkelig at eie, jeg var saa dristig at indbilde mig, at den passede bedre for Studenten end den sthygge uldne Djævel — var min Dom retfærdig eller ei? svar mig du lykkelige Student, der er saa heldigt stillet at leve i Aaret 1870 — det vil sige i Frihedens og Righedens gyldne Tid, hvor Sønnen foreskriver Faderen Leveregler for Alderdommen, hvor Datteren lærer Moderen Dannelsen og Livserfaring og hvor Studenten selv træder op paa Kathedret for at belære Professorene.

Lykkelige, misundelsesværdige Studenter, skjænt mig Eders Deeltagelse, naar I læse Student Tullinius sandfærdige Ungdomshistorie.

Jeg traadte ind med den faste Beslutning, at fremkomme paa en værdig og mandig Maade med min Bøn; jeg siger mandig, og det med Rette, thi det fine Duun var alt beghndt, om end sparsomt, at spire frem paa min Hage.

Jeg strøg mig om de usynlige Duun og udstødte følgende Ord, da jeg manglede Mod til roligt at udtale dem:

„Jeg gaaer et Dieblif ned til Nyhavn for at tale med Skipperen om Veiret.“

„Store Gud, Barn! hvad bethder det, at Du har taget Dine nye Sko paa, hvor i Alverden skal Du hen? Du har jo ikke engang spurgt, om Du maatte gaae ud?“

Det var en bitter Pille at synke, jeg, der nys havde til Hensigt at vise mig selv og hele Verden, at jeg var Mand.

Hvor kunde jeg dog ogsaa glemme, at jeg havde taget de nye Sko paa, da jeg gik over Gaden for at hilse paa Nabovens smukke Datter. Neppe var Sandheden udtalt, før der overfom mig en hellig Rædsel, Foden blev hurtigt trukken tilbage, som brændte Gulvet mig, jeg havde gjerne taget hver Fod under en Arm og løbet med dem; dog ved denne Leilighed kom uvilkaarlig den høire Haand frem, som holdt den forbudne Frugt omsluttet.

„Og den nye Hat, men hvor i al Verden skal Du dog hen?“

Det var Tante Wille, der ogsaa lod sin Røst høre, og førend jeg fik samlet saamegen Kraft, at jeg kunde svare, hørte jeg disse frygtelige, aldrig forglemte Ord, som bleve udtalte af Tante Thora.

„Gaae strax op, Carl, og tag dine andre Sko paa og gjem Hatten i Foderalet, kom saa ned igjen og hjælp os med at pille Urter.“

Jeg svarede Intet, men der foer en Følelse igjennem mit Bryst, der sagde mig, at jeg leed Uret; en Skj lagde sig over min Pande, det var kun Reflexen af min Sjæls Tilstand, mine Fødder stode som fastgroede til Gulvet, for første Gang i mit Liv vilde jeg gjøre Modstand, mit Hjerte havde ofte gjort det, dog havde det hidtil underkastet sig Taknemmeligheden.

„Nu eller aldrig“ lod det i min Sjæl. Rasken blev kastet tilbage, Foden traadte atter frem, Læberne aabnede sig, ikke for at bede, men for at afvise, da, Himlen skee Tak —, da følte jeg Tante Sofies Arm om min Hals og hendes Mund luffede mine Læber.

Hadde mine Tanker og Følelser dengang faaet Ord, saa havde jeg i et Dieblis sonderbrudt, hvad mange Mars trofaste og opoffrende Kjærlighed havde opbygget.

Der gives Ord, som aldrig kunne udslettes, der for evig adskiller, hvad der før var sammenføiet i Kjærlighed, et overilet Ord kan reise en Muur mellem Nutiden og Fremtiden, som ingen Anger formaaer at nedbryde.

Lykkelig den Mand, der har en Kvinde som Tante Sofie ved sin Side for at standse Ordet, førend det faaer Liv. — Hun læste Stormen paa min Pande, i mine Dine, hun gjættede Ordene paa mine Læber, og hun saae Afgrunden, der trueede med at opsluge vor Kjærlighed.

Skal jeg da altid kun have Anledning til at takke Dig, Du gode, Du elskede Sjæl, skal min Haand og Hjerte altid være den Modtagende, vil den Lykke aldrig blive mig forundt engang at kunne være den glade Giver?

Dog, er det Taknemmelighed, at misunde Dig Giverens velsignede Glæde, en Glæde, der ikke kan sammenlignes med nogen anden Følelse paa Jorden?

Giv Du mig kun Alt, hvad Dit rige Hjerte eier af Opoffrelse og Kjærlighed, Overbærelse og Tilgivelse, læg kun hele Din Rigdom af Edelt og Godt paa mine svage Skuldre, min Kjærlighed vil hjælpe mig at bære den uden at misunde Dig Din himmelske Glæde. Af Dig kan jeg modtage Alt,

som af min Gud, Dine Gaver have intet ydmygende for mig; thi Du giver af Dit fulde kjærlige Hjerter, skjøndt jeg ikke har hvilet under det, og Dig bringer jeg gjerne atter og atter, fra Time til Time min dybe og rørte Tak; thi jeg elsker Dig saa høit, at jeg med Glæde bliver Din Skyldner.

Gregerfen stod ved Tante Sofies Side, saaledes udgjorde vi to Partier.

En uhyggelig Taushed var indtraadt, jeg afbrød den ved at fremstamme: „Jeg er nu Student,“ men Stemmen var mild om end bebreidende, thi endnu omslattede min gode Engel min Haand i sin og hendes Dine hvilede bønlig paa mig!

Dog aldrig har fire korte Ord forvoldet mig saa stor en Anstrengelse som disse, det sidste blev udtalt neppe hørligt, da Bevægelsen truede med at kvæle mig.

Tante Sofie tog Ordet.

„Ja“, sagde hun bevæget, hun var saa bleg, jeg følte hendes Haand ryste. — „Carl er nu Student, det vil sige, han er nu Herre over sine Ord og Handlinger; fra i Dag af lever Drengen kun i vor Erindring, som et godt og lydigt Barn, gid Manden maae blive Drengen liig, saa have vi intet mere at ønske; thi da veed jeg, at han aldrig vil tale eller

handle uden at tage Gud og sin Samvittighed paa Raad."

Jeg bøiede mig ned og kyssede ydmygt hendes Haand; thi jeg følte hvor langt, hvor usigeligt langt jeg stod under hende i Overbærelse.

„Domfru Sofie har Ret," sagde Gregersen, „saaledes bør det være."

Og Borgens Moustacher, der nylig vare strøgne op mod Dinene, faldt nu atter ned, idet han neppe hørlig hvistede: „Domfru Sofie har altid Ret."

Tante Thora og Mille strakte Gevær til Tegn paa deres Underkastelse, det vil sige, at deres ved Omstændighederne forlængede Ansigtet atter antog deres sædvanlige Form og jeg hørte et eenstemmig „Bajada" fra deres Læber, — at det blev ledsaget af to dybe Suk, det var saa naturligt, det hørte med til Situationen.

Endelig kom Touren til mig, jeg følte mig stoltere end Napoleon; thi alle hans Seire vare Bittet i Sammenligning med mine, først at seire over mit oprørske Sind, dernæst over tre gamle Tanter og to dito Onklers Formynderskab, det er mere end maaskee nogen jordisk Konge kan rose sig af.

Dog, hvo kjender Sammensætningen af det menneskelige Hjerte, hvor mange tusinde Traade udgør ikke det lille Hele?

Til trods for min jublende Seiersfølelse, der først overvældede mig, gjorde en anden, en ligesaa mægtig Følelse sig ogsaa strax gjældende og traadte i Skrankerne med hiin; det var en Følelse, jeg ikke formaaer at give Navn, thi det var en Blanding af Beemod og Anger, det var som om mit Hjerte i det samme Nu opfangede alle de trofaste Gamles Sorg, Sorgen over at Barnet, det Barn, som de havde elsket og opoffret saa meget for, havde løsrevet sig fra deres Kjærligheds Baand, ja, nu var død for dem, for at sthyrte ene ud i Verden.

Det maae være en blandet Følelse af Sorg og Glæde hos Forældre, at see de Smaa blive store, de vore fra Armen, fra Skjødets, undertiden ogsaa fra Hjertet. Men det er jo Verdens Gang.

Saa tog jeg Een for Een i mine Arme, jeg takkede for Barnet og afslagde for Gud det hellige Løfte, at Manden aldrig skulde glemme, hvad Drengen skulde de kjære, trofaste Gamle.

De græd, og jeg — ja jeg følte ogsaa en Taare i mine Dine, saa stormede jeg ud for at tale med Skipperen, men forinden løb jeg op paa mit Værelse, gjemte den nye Hat, og iførte mig de gamle Sko, — naar man har faaet sin Billie, høier man den gjerne for sin Kjærlighed.

Der er vel dem, som ville finde, at jeg har

dvælet vel længe ved Enkelthederne af min Barndom og min Ungdom, men det er fteet ved moden Eftertanke, det er min Hensigt at viſe Ungdommen i Nutiden, hvad Ungdommen i Fortiden gjaldt, at de kunne glæde ſig ved, eller maaſtee ſørge over Forandringen. Jeg har aldrig været paa Moden, i min Ungdom havde Ungdommen Intet at ſige, nu, jeg er ældre, er Alderdommen gjort umyndig. Hvor Tiderne dog kunne forandre ſig!

Colte Kapitel.

Saa reiste vi da, og vi reiste til Hjørring.

Det var min første Udflugt som Menneſke, min første ſelbſtændige Opvaagnen, det var Paradiset paa Jorden, det var Lyſet i Livet.

Oluf traadte ind i ſin lette Sommerdragt, en Straahat med valende Baand og en Chenillie over Armen.

Hvor var han ſmuk, hvor ſaae han glad og ungdomsfrift ud. „Helene“ laae ſeilfærdig, den ventede kun paa ſine to Paſſagerer.

Ankeret var lettet, Seilene fyldte af Vinden, Skibet ſtyrede ud mod Trekroner, vi fløi afſted med Haab og glad Forventning!

De Gamle ſtyrede hjem, deres Seil hang ſlappe, thi Trøgt og Savn ſtode ved Roret, men Solen bredte ſine lyſende Arme over Hav og Land, den fulgte baade de Gamle og de Unge paa Veien.

Trettende Kapitel.

Det var en Søndagmorgen, vi landede i Aalborg.

Jeg husker endnu, hvorledes Kirkeklokkerne lode os imøde og stemte os høitidelig.

Vi havde forladt Skibet og styrede nu Koursen mod et simpelt Gæstgiversted, som Skipperen havde anbefalet os.

Ført vor bedste Dragt, Haaret strøget brusende fra Panden, og endelig med en lille Pibe i Munden, — thi den Gang var man endnu for langt tilbage i Kulturen til, at Damerne skulde beskæftige sig med det kvindelige Haandarbejde at rulle Cigarer, Mændene vare talrige nok til at producere dem, men den Gang vare de ogsaa dyre — drog vi frem.

Det var vor Hensigt at besøge Byen, før vi reiste til Hjørring; og vi haabede, at man kunde see paa os at vi vare kjøbenhavnske Studenter. Med Stolthed maalte vi de forbigaaende Kræmmerkvende, med ned-

ladende Venlighed de pyntede Damer, som alle standsede, formodentlig for nærmere at betragte os, nogle saae paa os med Forundring, det fandt jeg saaa naturligt, andre smilede derimod af os og atter andre lo høit.

Hvad betød det?

Idetsamme kom nogle unge Søfolk os imøde, de standsede ligeledes, og jeg hørte den ene sige:

„Hvad er det for løierlige Fisk, har man saadanne Flyndere paa Landjorden?“

En skraldende Ratter efterfulgte hans fornærmelige Ord; det var Signalet for Gadedrengene, der med en foruroligende Paatrængenhed fulgte os gennem Gaderne, nu og da gjentagende Sømandens foragtelige Ord, med andre høist smigrende Tilføininger.

Det forekom mig, som om Alles Dine vare rettede paa mig, men jeg tog bestemt fejl, det var umuligt, jeg var den Høieste og Smukkeste af os, nei, det maatte være Oluf, som Haanen gjaldt. Jeg saae paa ham, han var lille og fiirfskaaren, iført sin nye sorte Kjole, en fuldkommen Modsatning til min, Hatten var en fin sort Silkehat, men meget for stor til hans Hoved og øvrige Væxt? om ham kunde man med Sandhed slynge: „Es war der kleine Mann mit der großen Hut“. Hvorfor i Alverden har han ikke sin lille

flinke Straahat, som klædte ham saa godt? — Hvorfor? nu fordi han, som jeg, den Dag havde faaet det ullykkelige Indfald, at ville indtage alle Byens smukke Damer med vort Toilet. Hans Haar vare kæmmede ned i Panden, for at han kunde see ældre og mandhaftigere ud, hvilket passede ilde til hans runde blomstrende og skjæggløse Ansigt. Mit eget kunde jeg ikke see, men jeg nærede den Overbeviisning, at jeg bar en stolt og mandig Mine, der blev forhøiet ved et Par store, runde Briller, som havde tilhørt Duffs Bedstefader, han selv bar et lignende Par, men Ingen af os kunde see igjennem dem, hvorfor vi klogelig saae over dem, men det troede vi Ingen bemærkede, saaledes optog Brillerne største Delen af Ansigtet, idet de uafsladelig glæde ned af Næsen.

Fatteren, Raadheden og Fornærmelserne tiltog hvert Dieblif, de pebe, de sang om os, idet de fortalte os, at det endnu ikke var Fastelavn.

Trængselen blev større, vi formaaede intet mod saamange, jeg bad dem flere Gange om, at lade os fremmede Kavalerer have Fred, men de lo kun endnu høiere og gjentog med Haan, „fremmede Kavalerer.“

Hvad skulde vi gjøre? Vi saae paa hinanden, enhver søgte i den Anden at finde Grunden til Oplobet, Ingen af os vilde troe, at vi selv gav Anledning dertil.

„Hvorledes skulle vi komme ud af denne pøbelagtige Folkevrimmel“ hvisttede Oluf til mig.

I det samme kom en Vogn kjørende op ad Gaden; Folkehoben maatte skille sig for at give den Plads, en lys Idee fløi mig som et Stjernesud gennem Hovedet, jeg greb Oluf i Armen og hvisttede: „følg mig,“ og i et Nu stod jeg i Vognen efterfulgt af Oluf.

„Poul, Poul!“ lød et angstfuldt Skrig fra Vognen, men Poul, som troede, at Skriget var fremkaldt af Angest for Dødsen, slog med Pidsken til høire og venstre, saa Folk fore til alle Sider, medens Hestene sprang i fuld Fart fremad, efterfulgt af Hobens Hurra!

Saaledes bleve vi frelst fra Aalborgensernes altfor store Opmærksomhed.

Men, var den første Fare stor, saa var den sidste ikke mindre ubehagelig; Vognens eneste Passageer, foruden Rudsken, var en ung Dame, der forgjæves havde raabt paa Poul, for at faae Hjælp; nu raabte hun igjen, jeg vovede at gribe hendes Haand og hviste: „For Himlens Skyld, tie, min Frøken, vi ville paa Vre ikke tilføie Dem noget Ondt.“

Bed Springet vare Brillerne faldne mig af Næsen og laae i Vognen, Hatten holdt jeg endnu i

Haanden, og den paatagne Stolthed, ja hele Massen var falden, jeg var for et Dieblif atter mig selv, jeg hørte mig derfor hen imod den unge Dame, der paany vilde gjøre Ansfrig — og sagde:

„Tilgiv os Frøken, at vi paa en saa dristig Maade aflægge Dem Visit, men vi havde intet Valg, vi vare omringede af en brutal Folkeshob, der forfulgte os, fordi vi vare fremmede; da kom Deres Bogn os imøde, jeg betragtede den som vort Nødanker, Resten kjenner De, jeg har kun tilbage at bede Frøkenen tilgive Studenterne Polter og Tulinius, at de have afvunget Dem Gjæstfrihed.“

Mine Ord glattede nogenlunde hendes smukke, men rynkede Pande, og et undertrykt Smil gled hen over Læberne; jeg opfangede det og sølte til min Næse, først nu mærkede jeg at Brillerne vare borte og Hatten i Haanden, snart fik jeg sat begge Dele paa deres gamle Plads, og iførte mig atter Værdigheds Massen, men i samme Nu svandt hendes Smil for et Angstfrig. „Poul, Poul!“ lød det atter forfærdet og denne Gang var det umuligt at standse det, hvorfor jeg ligesaa hurtigt tog Farten ud af Bognen som tidligere ind, og næste Dieblif stode vi begge paa Landeveien imellem Halsborg og Hjørring.

Bognen var imidlertid standset og Poul lyttede

til sin Frosens Beretning med opspilede Næseborer af Forfærdelse over hvad der var hendet, truende ad os med sin opløstede Pidsff, som vi besvarede med at løfte vore Hatte, som Afstedshilsen til vor yndige Værtinde, — og atter foer Vognen affted, og Oluf og jeg vare nu uden Fare.

See, det var vor første Velkomst paa den jhdske Ryst, „den Dag glemmer jeg aldrig.“

Da vi vare komne til Nande igjen, spurgte min Ven i en yderst forknøt Tone: „Hvad bethyder alt dette?“

Ved at see hans lange Ansigt med Brillerne dinglende paa den yderste Spids af Næsen, der ikke var skabt til en saadan Byrde, vendte mit gode Humeur tilbage, og jeg brast i en stormende Latter.

Først saae han fortrydelig paa mig, derpaa stemte han med i af fuldt Bryst, indtil vi trætte og flaae sank ned paa en Grøstefant.

„Jeg forstaaer ikke et Ord af det Hele.“

„Det var af Dig man lo, det var tydeligt.“

„Er Du gal, Menneſke! det var af Dig man lo og raabte, det er Din pudfige Dragt, der har vaakt Latteren og Dpløbet.“

„Min pudfige Dragt, hvad mener Du med det? Jeg veed ikke, at jeg bærer nogen pudfig Dragt, jeg er klædt som andre Menneſker, medens Du...“

„Medens jeg maaskee skal være klædt som en Nar; nei, Du skal have mange Tak, min Bro'er, det var Din Knibtang, der bærer Skylden, og saa Din vigtige Mine og Dine Briller, der altid dingle paa Næsefpidsen, da Du ingen Brillenæse har.“

Jeg var ligeved at svare ham paa Tiltale, da jeg pludseligt fik den gode Idee, ikke at skjændes med min Kammerat; jeg følte nemlig noget Bist som tilhvijsede mig, at han mulig havde Ret, skjøndt jeg ikke engang i mit skjulte Indre vilde tilstaae det.

„Hvem af os, der bærer Skylden, er ikke godt at afgjøre, men saameget veed jeg, at Begyndelsen var daarlig, og at jeg er forfærdelig sulten.“

„Jeg med, af, hvor var hun smuk, hvor hun maa see nydelig ud, naar hun er mild.“

Og Olufs Træk antog selv et mildt Udtryk, der klædte ham godt.

„Forresten er det mig, Du har at takke for, at vi slap bort, ligesom det var mig, der senere saa behændigt forklarede Frokenen de nærmere Omstændigheder og gjorde hende en Undskyldning. Du sad og hang med Mund og Næse som en Skolepog, der har faaet Riis.“

Saaledes bleve vi ved en Stund, indtil jeg paaahy følte Sulten. „Hvorfra faae vi noget at

spise; det er vel neppe værd, strax at vende tilbage til Nalborg?"

„Vorherre bevare os, vi vende først tilbage, naar det er mørkt, ganske mørkt, og Alle ere gaaede tilføis.“

„Lad gaae. Men hvor skulle vi opholde os saalænge, og hvor faae vi Mad?“

„Lad os opsoge den første den bedste Bondegård.“

Saa toge vi hinanden under Armen og begyndte vor Opdagelsesvandring.

„Gid vi vare i Hjørring,“ sagde Oluf.

„Hvilke tappre Helte, vi vare, der unge og kraftige mangle Mod til at besøge en By som Nalborg.“

Dog, der skal mere end Mandsmod til at være Gjenstand for Latter og Spot; havde man sat os i Spidsen for en Armee og Kommanderet: „Fremad mod Fjenden,“ paa Tre, vi havde ikke betænkt os et Secund, men stormet fremad med opreiste Hoveder og stolt bankende Hjerter.

Den der er i Besiddelse af pbyisf Mod, mangler ofte det moralske, man kan umuligt domme det ene af det andet.

Paalæg den tappreste Krigshelt et Uheld, en Sorg eller en Krænkelse, og Modet, som hidtil aldrig forlod ham, Modet, der gjorde ham stor i Verdens

Dine, vender ham da maaskee Ryggen og lader ham staae ene, forsaet, ja fortvivlet. Og dog vedbliver han at ansees for den uovervindelige Helt, medens den, der eier det moralske Mod, men angest viger tilbage for Ruglerne og Bajonetten, bliver kaldet Rujon.

Efter min Opfattelse ere begge Helte paa samme Tid, man har Ret til at kalde dem Rujoner; dog over jeg at paaataae, at der udfordres større Sjælskraft til at møde Sorg, men især Spot og Latter paa en værdig Maade, end til at styrte sig i Fjendens Række for at forsvare — ikke alene sit Land, men ogsaa sig selv.

Nu, det er sandt, Krigerens Mod bliver bedømt af Bladene — altsaa af Verden, — medens det moralske Mod kun bliver bedømt af Gud og saa nogle enkelte Individer, som forstaae at satte kristelig Mod i Sorg og Modgang.

Vi naaede en Bondegård, hvor vi strax bleve modtagne med Venlighed af to unge Bønderpiger, som sadde og spandt og nu og da tilkastede os et lunt og lattermildt Blik.

Sluf, der ligesom Dreng af altid havde Hjerte for det smukke Køn, tog strax Plads imellem dem, glemmende sit tidligere Uheld for sit nuværende Held; han forsikrede dem dristig, at han kunde lære dem

en ny Maade at spinde paa, der havde gjort megen Lykke i Kjøbenhavn.

De lo, han lo med, og før end den Gamle havde sat Maden paa Bordet, var Oluf og Pigerne som gode Bekjendte, men da Risengrøden dampede og det stegte Flæsk duftede fra Bordet, glemte han for en Stund de straalende Dine for at skjænke sin Appetit tilstræffelig Opmærksomhed.

Under Maaltidet bleve vi enige med Bonden, som var en flink, tjenstvillig Mand, om at han skulde tage vore Kufferter med sig, naar han om Aftenen vendte tilbage til Aalborg, hvor han agtede at tilbringe Søndagen med sin Familie; vi vilde da betale ham for Uleiligheden, men han afflog at modtage Noget, Vognen var hans egen, sagde han, og Reisen til Aalborg var forud bestemt. Hvad derimod Betalingen til Gæstgiveren angik, saa kunde vi selv klarere den, Vognen var stor nok til at vi ogsaa kunde faae Plads paa den.

Baade Oluf og jeg gjorde en afværgende Bevægelse, der sikkert faldt vor Vært mistænkelig, han maalte os fra Top til Taa. Blodet steg mig til Hovedet, jeg skyndte mig at sige:

„Tak, har I Plads, saa tage vi med.“

Oluf saae forbauset paa mig, men modsaagde mig ikke, og en Time efter sadde vi alle paa Vognen,

deels paa Sæder, deels paa Brædder; den ujevne fandede Bei, som ikke lod os ane de fortræffelige Chausseer, vi nu rulle henad, gav Vognen Stød paa Stød, der snart bragte os nær, meget nær, vore unge Veninder, snart atter fjernede os imod vore Døfter.

For anden Gang vare vi i Aalborg, denne Gang uden at møde noget Ubehageligt; vi forlode nemlig ikke Vognen før vi naaede Gjæstgivergaarden, hvor vi hurtigt skiftede Dragt, betalte vor Regning, hvorpaa vi forlod Stedet for at styre vor Bei hen ad de samme Gader, vi om Morgenens havde betraadt med saa mærkelige Følger.

Som efter Aftale havde vi med Flid gjort os ufkjendelige, idet vi havde iført os vor daglige Dragt, uden Stof og Briller, og mærkelig nok, der var ikke engang en Hund, som gjøede af os. Folk saae paa os, vi paa dem, — undertiden hilste man os, men Ingen lo, Ingen hujede eller rettere raabte efter os. — Var det Aalborgs Beboere, der havde forandret sig siden imorges? Eller — — —? Nei, det var umuligt — den Gang vare vi i vor bedste Stads, nu kun i vor daglige, simple Dragt.

Og dog forekom det mig, jeg vilde knapt tilstaae det, at Oluf saae saa smuk og naturlig ud, med sin lille flinke Straahat, istedetfor den stive, høie, sorte Hat.

Men til Gjengjæld saae han godt fem Aar yngre ud, det var det fatale ved Sagen, det kunde vi mindst taale som Mænd, thi derved faldt det Mandige bort, hvilket vi satte meest Priis paa og havde kjæmpet saa tappert for at erhverve os.

Bludselig udbrod Oluf:

„Seg troer, det var nogle fulde Søfolk, der fulgte os, og som fik de andre til at følge med; Du veed, hvor let en Folkeshob stimler sammen, en Enkelt behøver blot at raabe høit, saa staae Folk strax stille; — staaer Een stille — staae ogsaa de ti Efterfølgende for at opdage, hvad den Første saae paa.

Seg deelte hans vise Mening, og vi bleve enige om, at Aalborg i Grunden var en herlig By, hvor man kunde have det godt, naar man selv vilde; den nærmeste Omegn var smuk, og de saa Folk, vi taltale, svarede os venligt, ja endogsaa forekommende. Vi besluttede at overnatte her og først den næste Dag at reise til Hjørring.

Saa skiltes vi fra vore Venner, der lovede at besørge vort Løi med en Fragtmand til Hjørring, og drog nu ene ud paa Eventyr.

Da vi om Aftenen lagde os, følte vi os saa glade og lykkelige, som om intet Ubehageligt havde mødt os; vi morede os fortræffeligt, havde haft rigtig Leilighed til at være Vært for nogle unge Herrer,

der naturligvis vare ældre end vi; det smigrede vor Forsængelighed, men temte vor Pung, hvorfor vi maatte indskrænke Antallet af de Venner, der flokkede sig om os.

Det sidste Ord, jeg den Aften hørte af Oluf, var:

„Hvor hun dog var hyndig i sin Angest og Brede.

Naa, gid vi aldrig maa see hende oftere.“

„Amen,“ svarede jeg og faldt i Søvn.

Fjortende Kapitel.

Kirkeklokkerne havde nylig slaaet Fire.

Hvor det var en deilig Morgen; Fuglene sang, Solen skinne, Græs og Blomster duftede, Lærken hævede med lette og korte Slag sine Vinger, medens den slog sine liflige Triller; hvor kan et lille Fuglebryst dog gemme saa rigt et Tonevæld! Men Koen, den havde ogsaa Stemme, den udstødte sit betænksomme bu, bu, der skulde sige, at den længtes efter Mælkepigen, medens Gæssene fløi skrigende ud paa Marken for ogsaa at hilse den nyfødte Dag.

Vi havde sex Miil at tilbagelægge, og vore Fodder udgjorde vor eneste Befordring.

Men Foden var let, Diet klart og Sindet glad.

Intet paa Foden kan sammenlignes med en Godtour, der bliver gjort af Lyst og i Ungdommens friske og lykkelige Dage. Hjertet længes og higer fremad. Foden svæver over Foden som til Dands, thi Haabet, den lille vingede Fugl, der gennem en Verden af ukjendt Glæde og dunkle Anelser boer i

vort Bryst, Haabet er endnu ikke blevet forjaget af den profaiske Virkelighed, men følger os let og forventningsfuldt. Det er en Forrettighed, Ungdommen eier fremfor de modnere Aar; den haaber altid paa det, som Længselen meest eftertragter, den forestiller sig aldrig Muligheden af en Skuffelse.

Vi havde neppe tilbagelagt een Miil, før vi paa en hoist eiendommelig Maade bleve indhentede af en lille aldrende Mand, med et venligt og godmodigt Ydre. Først passerede han os uden at hilse, men neppe var han kommet to Skridt forud, før han pludselig gjorde om og med et Spring stod foran os med blottet Hoved og declamerede:

„Her staaer den jydsk Klover
Paa begge sine Højesøffer.“

At Manden talte sandt, opdagede vi snart; thi Stovlerne hang paa hans Ryg, medens han selv nød Behageligheden ved at gaae paa Højesøffer.

Det var en pudsig Fyr, han kunde tale for tre, han kunde Schiller og Gothe udenad, han var Digter af Natur, altid renlig, glad og tjenstvillig. Skade, han ikke havde modtaget en bedre Opdragelse; han besad en barnlig og poetisk Sjæl, der hige efter Værdighed, ikke en eneste danskt Digter var ham ubekjendt, skjøndt han som Degn forenede alle Kirkens

Embedsmænd i sin lille Person, med Undtagelse af Præsten.

Vi mødte Hr. Helms Introduction med Hjertelighed og modtog med Glæde hans Tilbud om at være vor Veiviser paa Reisen.

Snart fik vi at vide, at han kun boede et Bøssehus fra Duls Tante, hvor han ofte kom og altsaa kunde give os Oplysning om Omegnen og Forholdene.

Da vi havde tilbagelagt omtrent tre Mil, opfordrede vor Ven os til at tage Plads under et stort Lindetræ, der stod ved en Grøstefant; derpaa fremtog han en Pose og udframmede en And, et Stykke Skinke, Brød og en Flaske Mælk; han bad os paa sin ligefremme Maade, der ikke taalte Indsigelse, at deeltage i Maaltidet, hvilket vi beredvillig gjorde, da en Vandring af tre Mil nok kan give Appetit.

Gaffel og Kniv ere Luxusartikler paa en Godtour, naar Spisefalen er en Grøst, Bordet et Par Knæer og Dugen et Kartunslommetørklæde; derfor var vor gjæstfrie Vært i stor Forlegenhed hvorledes han bedst skulde partere Anden.

„Man bør aldrig være raadvild,“ — sagde han pludselig, idet han rakte Halsen af Anden imod mig, medens han selv tog fat i den anden Ende, og nu begyndte vi at glide hver til sin Side; først faldt en Vinge, saa et Laar, stadig under den lille Geistliges

Munterhed; endelig var Skroget kun tilbage, vi havde netop faaet rigtig Tag i det, da vi hørte en munter Latter bag os; jeg vendte forundret Hovedet, og hvad kan beskrive min Værgelse, da jeg saa et lille elegant Selskab af Herrer og Damer, der vare gaaede over Marken og stode nu tæt ved os, morende sig over vor Behændighed.

Pludselig fik jeg et Stød i venstre Side og hørte Olf hviske: „See.“

Og hvad saa? Frøkenen, vor Frelserinde fra forrige Dag; hun stirrede snart paa Olf, saa paa mig, og et stolt ringeagtende Smil svævede om hendes Mund, skøndt hendes Bine paa samme Tid udtrykte Forundring og Tvivl.

Blodet foer mig til Hovedet, hendes Smil harmede mig, jeg lagde den ulhykkelige And tilbage i Helms Skjød, løftede min Hue og sagde i en impertinent og udfordrende Tone, som hendes uforstammede Smil fremkaldte:

„De tager ikke fejl, Frøken, vi ere gamle Bekjendte. Tak for den behagelige Rjoretour.“

Blev jeg for rød, saa var det nu hende som blussede; hun maalte mig fra Top til Taa med et saa ubeskriveligt foragtede Blik, saa det var mærkeligt, at det ikke knuste mig; derpaa vendte hun sig om imod Selskabet og sagde:

„Her, mine Damer og Herrer, have vi de to Yndlinge, jeg fortalte dem om, de ere de samme Brillehelte, der saa ugeneert toge Plads i min Vogn og nær havde dræbt mig af Skræk.“

Alles Dine rettedes imod os, Ingen saae den ulykkelige Helms, der havde fastet Anden i Slufs Skjød, hvilket denne slet ikke havde mærket, saa optaget var han af at betragte Gaarsdagens Heltinde, medens Helms stod med blottet Hoved, og gjentog den ene Gang efter den Anden:

„Ærbødige Tjener, mit naadige Herfskab, ærbødige Tjener.“

Af Herrerne var der en især, der vakte min Harm, paa Grund af sit impertinente Væsen og Holdning; han traadte mig ganske nær, stirrede vekselsviis paa Sluf og mig; endelig sagde han til Frøkenen:

„Unsthyld, min naadige Frøken, Personerne svare ikke ganske til deres Beskrivelse, de savne Noget af det eiendommelige Præg, de saa smukt udstyrede dem med; det forekommer mig, at de ligne ganske almindelige, opløbne Dreng, som nylig ere krøben ud af Hget; saadanne dunløse Helte ere ikke farlige, om de end kunne være ubehagelige.“

Han høiede sig hen imod Frøkenen og hvisttede:

„Dødsfaren var ikke saa stor, som mit Hjerte frygtede.“ Og han tilføiede høit og pralende: „Men

ønsker Frøken Karen, at jeg skal revse disse unge Helte for deres Uforsømmethed, skal det være mig en sand Fornøielse?"

Det var formæget for mit varme Blod, selv Oluf kastede med Harmen Anden i Grøften og Begge stode vi dristige og udfordrende ligeoverfor ham.

„Min Herre,“ sagde jeg, „mit Navn er Student Tullinius, og der staaer min Ven, Student Polster. Hvad Navn, De bærer, er os ligegyldigt, men en dannet Mands er det ikke. De har fornærmet os i disse Damers og Herrers Mærkværelse, og Studenterne ville revse, hvad De syndede imod de duunløse Drengene.“

Derpaa henvendte jeg mig til Frøkenen.

„Dem, Frøken, skulde vi en Forklaring, hvis De tillader det. Min Ven og jeg vare fremmede i Aalborg, som vi ere fremmede her; vi kom ind i en faad Pøbelhob, der omringede os; idetsamme kom Deres Vogn forbi, den var som en Redningsplanke for os Skibbrudne, tilgiv, at vi benyttede den, det var dristigt, ja meer end dristigt, men det var ikke vor Hensigt at fornærme Dem; jeg haaber, at Frøkenen vil være saa god at tilgive os netop paa Grund af vore duunløse Hager.“

Hun besvarede mine Ord med en stolt Hilsen, men et venligt Smil havde afløst det haanende. Hvor var hun deilig!

„Min Ven har ganske udtalt min Tanke; med Hensyn til dem, Frøken, maa jeg sige min Undskyldning til hans, med Bøn om Tilgivelse! Hvad Dem angaaer, min Herre, har jeg kun at tilføie, at det var bedre for Dem, om De var saa lykkelig endnu at have en dunet Hage, da Deres Opførsel minder saa stærkt om Skolebænken.

Det var Slut, der pludselig havde faaet Mælet og talte saa højt. En fremtbungen Latter besvarede hans og mine Ord; fremtbungen var den, thi han blev purpurrod og ud af hans Dine lyfte en Brede, som han for Damernes Skyld maatte tilbageholde.

„Ha, Ha, Ha, hvor morsomt og vittigt, mine Herrer Studenter, og hvormed skulle vi slaas, bære De endnu Deres Træksabler ved Siden, mine unge Løver?

„Det vil Tiden vise. Man kan duellere med forskjellige Vaaben, at Deres Vaaben hverken er Græs eller Latin, det viser, Deres ukultiverede Sprog og Manerer. Behag derfor at vælge Raarder eller Pistoler.“

Denne Gang hørte vi et virkeligt muntert Latterchor fra hele Selskabet, paa Frøkenen nær, der betragtede de Leende med Alvor og Behreidelse; det morede dem formodentlig, at vi vovede saa dristigt

at nævne Kaarder og Pistolet, som om vi forstode os paa at bruge Vaaben.

Sluf blev ligbleg, det var ikke gode Tegn, men hans Dannelsse fejrede over hans Harm, og han nøiedes med at gjentage i en udfordrende Tone:

„Kaarder eller Pistolet, min Herre; som den Udfordrede har De Valget; vægrer De Dem længere, saa kalder jeg Dem i Damernes Paahør, for en æreløs Karl.“

„Vogt Dem, man tilgiver Ungdommen meget, fordi man har Ret til at revse den. Jeg vælger Kaarden.“

De første Ord udtalte han i Raseri, men pludseligt betvang han sig, han begyndte at drage Nytte af vor Underviisning, skjøndt bleeg talte han dog rolig. — Han vendte sig om til en ældre Officeer og sagde: „Vil De have den Godhed, at være min Sekundant.“

Et Smil gik over den Adspurgtes Ansigt, idet han nikkede.

Neppe var Ordet Sekundant kommen over hans Læber, førend jeg fattede vor Forladthed, fremmede som vi vare. Hvem vilde være vor Sekundant?

„Altsaa i Morgen Kl. syv i Krattet. Den Herre der, Capitain Rothe, vil træffe nærmere Aftale med Deres Sekundanter. Men glem ikke, mine unge

Herrer, at Baabenet er skarpt og gjør ondt, naar det rammer. Det er min Hensigt at give Eder en lille Lektion for Eders Opførsel imod denne smukke Dame."

Han vendte sig hurtig om og gik. Officeren traadte os nærmere og spurgte, til hvilken Tid han kunde vente Besøget; han selv var at træffe paa Herregaarden, som laae bag Krattet.

Hans Spørgsmaal faldt tungt paa mine unge Skuldre; hvor skulde vi finde Sekundanter?

Jeg blev imidlertid ikke længe raadvild, men svarede hurtig:

„I Aften, om det behager Dem?"

Han bejaede det, og fjernede sig med det øvrige Selskab. Frøkenen derimod bødte sig først hen imod mig og hviskede:

„Gaae ikke til Mødet, Kammerjunkerens Officer og fører en dødbringende Kaarde."

Jeg saae, hun var bleg, jeg hilste hende taus, og Degnen, Oluf og jeg vare atter ene med Anden, som vi reent havde glemt over de senere vigtige Begivenheder.

Vi saae paa hinanden.

Omfiger udbroød Helms bestyrtet: „Naa, det er en net Historie, veed De, hvem den Herre er, som De har udfordret?"

„Nei."

„Det er Kammerjunker Schovstrup, en stor Æsel, der fører en udmærket Klinge, men som hverken kjender Naade eller Forsoning.“

„Vi ønske heller ingen af Delene. Hvem er den unge Dame?“

„Frøken Nordan, en Datter af Herremanden ved Krattet, Hofjægermester Nordan. Imod sine Venner er hun elskværdig, men er der nogen, hun ikke kan lide, saa er hun hvas. Hvad er det for en Historie, De og Frøkenen har sammen.“

Vi fortalte ham Sagens Sammenhæng.

„Tag Dem iagt, Kammerjunkerene er et farligt Menneske, han skal være halvt forlovet med Frøken Karen. Har nogen af Dem, mine Herrer, nogensinde lært at fægte.“

„Ja, vi ere Begge indviede i den ædle Fægtekunst; jeg for mit Vedkommende er saa godt som opvoget med Fleurettens i Haanden,“ og jeg takkede i mit stille Sind gamle Borgen, der ofte imod min Villie havde indexerceret mig i Baabenes Brug.

Det var derimod mig, som havde bibragt Oluf sine Kundskaber i den Retning, og hans Digtighed lod derfor meget tilbage at ønske.

„Hvor ligger Godsøt?“ spurgte Oluf.

„Henne bag Krattet, ligeved Havet, omtrent en halv Miil herfra.“

Oluf og jeg fik den glimrende Ide at være hinandens Sekundanter, paa den Maade kom vi bedst ud af Forlegenheden. Men hvorfra fik vi Vaaben?

Vi havde atter taget Plads ved Græsten, dog Appetiten var borte, vi reiste os derfor og gik videre.

Vor Bestemmelse var at tage ind paa en Gjæstgivergaard saasnart vi naaede Hjørring og blive der, indtil Duellen var endt."

Jeg vil ikke nægte, at jeg følte mig stolt, ja næsten ophøiet ved Tanken om, at det dennegang var en virkelig Duel, der forestod mig; hidtil havde Oluf og jeg kun udfordret hinanden paa Skramt, det faldt mig ikke ind, at Duellen kunde ende med Døden.

Vi naaede Hjørring; Helms fulgte os til en Gjæstgivergaard, hvor han forlod os for at skaffe os Vaaben hos en gammel Sergeant, der var Arrestforvarer i Byen. Før han gik bort, spurgte han venligt og ligefrem, om han ikke maatte forstrække os med nogle Penge, da denne udforudseete Forsinkelse altid vilde forøge vore Udgifter.

Med Tak affloge vi hans smukke Tilbud, og endelig vare vi ene.

En Tid vekslede vi intet Ord, endelig kom vi paa vor Vandring op og ned ad Gulvet til at staae ligeoverfor hinanden; vi standsede, saae paa hinanden og brast ud i en halv-fremtvunget, halv virkelig Latter.

En Pige aabnede forundret Døren og spurgte, om Herrerne ønskede Noget?

Mit Mod voxede i samme Grad, som Vanskelighederne optaarne sig og min egen Vigtighed blev mig indelhyssende; jeg svarede derfor stolt:

„Skaf os en god Middag, men paa vort eget Bærelse.“

Oluf betragtede mig med angstfulde og store Øine; jeg lod som jeg ikke lagde Mærke dertil, mit Mod steg til Dumdriftighed, jeg tilføiede i en stolt og værdig Tone, uden først at raadføre mig med Oluf:

„Vil De dække til tre.“

„Vi maae invitere Helms til Middag,“ — sagde jeg skjodesløst til Oluf, da Pigen havde fjernet sig, „vi maae invitere ham, det kræver vor Ære, han skaffer os Vaaben, og vi have desuden været hans Gjæster.“

„Gjør som Du vil, blot Pengene flaae til.“

„Hvis ikke maae vi skaffe fleer,“ svarede jeg hjæft, thi nu var jeg jo en Mand, der havde udfordret en Kammerjunker.

„Blot ikke vor Historie kommer Onkel og Tante for Øre, det var mindre behageligt.“

„Om saa var,“ min Tanke faldt uvilkaarligt paa mine Tanter og Onkler, og jeg vil ikke nægte, at Noget, der lignede en Rystelse, overkom mig.

„Troer Du, vi gaae af med Seiren?“

„Ubetinget.“

„Ja Du er sikker nok, men jeg?“

Olufs Ord vakte mig; min letjindige Glæde og Begeistring kjølnedes, jeg havde ikke overveiet Sagen nærmere, nu stod den for mig i hele sin Klarhed.

„Du behøver ikke at duellere, det er mig, som blev fornærmet og som var den Udfordrende, jeg bør derfor afgjøre Trætten.“

„Du tager feil, min Ven, vi vare to, som bleve fornærmede, han maa slaaes med os Begge.“

Oluf udtalte disse Ord som en Richard Love-hjerte. Han havde Ret, jeg havde Intet mere at indvende, men fra det Dieblis var mit Overmod knækket; sæt han blev saaret eller dræbt.

Netop som jeg i Tanken saa ham falde og dø, traadte den brave Helms ind, ledsaget af en gammel, rød næset Militær, der bar to Kaarder under Armen.

Jeg kunde gjerne have omfavnet dem begge, saa glad blev jeg; jeg strakte begge Hænder ud imod dem, skjøndt den Ene var mig aldeles fremmed, men at han var vor Ven, viste Kaarderne.

„Her er Vaaben, og paa samme Tid bringer jeg en dygtig Krigsmand, der har gjort flere Felttog med, og som veed at traktere en Klinge.“

Neppe havde vor brave Geistlige sagt disse Ord,

før Arrestforvarerens tykke, men bydende Stemme tordnede:

„Paa Plads, min Herre, paa Plads, jeg kjender hele Historien, vi have intet Dieblif at spille.“

I samme Nu frydsedes vore Kaarder.

„Godt, fortræffeligt, udmærket, lidt mere Ro er ikke af Veien. Nu, vi to ere færdige, i hvilken Skole har De lært at fægte, unge Mand.“

Jeg besvarede hans Spørgsmaal, derpaa greb Oluf Kaarden.

„Tag Dem iagt, pas paa; der blottede De Dem; hvorfor benyttede De ikke den gode Leilighed til at gjøre et Udfald?.

Saaledes bleve de ved, lige til Middagsmaden stod paa Bordet, jeg havde nemlig i Torveien givet Pigen Ordre til at dække til fire. Men før vi toge Plads, raabte jeg med Stentorstemme:

„Opvarter, en Flaske Vin.“

Min Røst blev besvaret af en Pige, der paa en temmelig skjodesløs Maade satte Vinen paa Bordet; det havde jeg ikke ventet efter en saa storartet Bestilling.

Arestforvareren tog sig en Priis, og jeg lagde begge Hænder paa Stolerhyggen, idet jeg sagde:

„For jeg bede Dem at gaae tilbords, mine Herrer.“

Middagen bestod af Vandgrød, kogte Fisk og Kartofler.

„Fisken maa svømme“ faldt Arrestforvareren ind, greb Flasken og udførte Værtens Pligt.

Min Forglemmelse ærgrede mig, og hans Egefremhed viste mig paa samme Tid, at han betragtede os som Børn, ellers havde han nok ventet. Dog Vinen var skjænket, Glæs og mit Glas halvt — Degnens trefbart og hans heelt fuldt, og Arrestforvareren ndbrød:

„For Viin og smukke Piger
Flux alle Sorger viger“

medens Helms høitidelig løftede Glasfæt og sagde:

„Et glædeligt Udfald, mine Herrer.“

Det var altsammen godt meent, men jeg ærgrede mig dog lidt over, at jeg, som en af Værterne, ikke fik Leilighed til først at udbringe en Skaal; imidlertid greb jeg nu Leiligheden og takkede begge vore Venner i nogle, som jeg syntes velvalgte Ord, for deres Redebonhed til at hjælpe os.

„Til fine Venner skal man komme buden i Medgang, ubuden i Modgang“ beklamerede Helms, tilshyneladende rørt over min Skaal.

Han tilføiede, som i Parenthes: „Peder Syv“.

„Helms har Ret, mine unge Venner. Tillad mig at udbringe en Skaal for Kammerjunkerens, at

han maae faae at føle Deres Raardespids, først Deres, unge Mand, træt ham godt, De er dygtig nok dertil, derpaa tager De fat, saa gaaer det vel, og han har godt af at faae en lille Skramme af en Grønfsolling, fordi han har bibragt saa mange Andre dødelige Saar."

Derpaa tømte han Glasfæt.

Noget af Talen syntes jeg ret godt om, men da han kom til Titelen „Grønfsolling“ følte jeg, at det gav et Sæt baade i Oluf og mig; men det var jo godt meent, og vi følte os i det Dieblig stolte ved, at vor Taushed og den godmodige Maade hvorpaa vi begge optog hans Ord, bedst viste, at vi ikke mere passede til det Navn, han saa smukt tilbeelte os.

Nu kom Touren til Oluf, hans Tale var den længste og bedste; han havde reist sig fra Bordet, støttende begge Hænder paa Stolerhyggen, efter først at have takket dem og opsendt gode Ønsker for deres Fremtid, bad han dem for Tilfælde, at vi begge skulde falde, at besørge nogle Breve til vort Hjem, som vi i Løbet af Aftenen vilde skrive og overgive til Arrestforvareren. Dernæst forsikrede han dem, at vi ingenlunde paa nogen letfindig Maade havde indladt os i Kampen, men at Duellen var simpelt Selvforsvar; det var vort gode Navn og

Rygte, han saaledes overgav til Efterverdenens blide Omdømme.

Bed denne Leilighed tog Degnen Ordet.

„Langsom til at frænke
bør Du være;
frænkes Du af Andre —
Hævn Din Vre.“

„Saaledes lyder Inscriptionen paa Daghesta-
nernes Dolk, og De, mine Herrer have kun gjort,
hvad Ret er, og vi vide alle, at det ikke er Skjægget,
der gjør Unglingen til Mand, men Handlingen,
derfor en Skaal for Unglingen, som besidder Man-
dens Maadehold og Mod.“

Efter at den venlige Geistlige havde tilbudt os
sin Vogn for at kjøre os til Herregaarden, forlode
de os begge; vi satte os strax hen for at skrive og
tage Afsked med vore Kjære.

Kloffen to holdt en god, tofædet Bondevogn
udenfor Gjæstgivergaarden; Degnen selv var Rudsff.
Oluf og jeg bleve strax modtagne af Capitainen.
Vi meddeelte ham i Korthed, at vi vare aldeles
fremmede paa Egnen og derfor ønskede gjensidig at
tjene som Sekundanter for hinanden, faldt den første
af os, nu, saa maatte den anden afgjøre Duellen
uden Sekundant.

Capitainen syntes ikke at finde Behag i vort

Arrangement, men foreslog os en anden Udvei; idet samme aabnede han Døren, og en ung, smuk Officeer traadte ind.

„De yttrede for det Dnske, Lieutenant Harbo, at være disse unge Herrer til Rytte, nu er Diebliffet kommet, de ere fremmede paa Egnen, vil De være deres Sekundant?“

„Med stor Fornøielse.“

Vi rakte ham hjertelig Haanden, og det Fornødne blev aftalt. Vi skulde give Møde næste Morgen Kl. syv i det omtalte Krat, der kun laae $\frac{1}{4}$ Miil fra Herregaarden.

Da jeg den Aften gik tilfængs, følte jeg først tilfulde, hvor høit jeg elskede de Gamle i Hjemmet og hvilken Sorg jeg maaskee nu var paa Vei til at tilføie dem; var det Takken for deres store og opofrende Kjærlighed mod den stakkels Forældreløse?

Femtende Kapitel.

Solen havde alt løftet sit jomfruelige Slør og kastet sine glødende Purpurstraaler over Jorden, da fire Reisende kjørte hen ad den tunge, sandede Landevei imellem Hjørring og Aalborg.

Der blev ikke talt meget, kun Lieutenant Harbo, der ikke troede os istand til at føre Vaaben, yttrede flere Gange sin Uro og meddeelte os adskillige gode Regler, som jeg isørveien kjendte, dog uden at yttre det for ham; det morede mig at overraske ham.

Da vi nærmede os Krattet, hørte vi Hestetragbag os, og et Dieblif efter foer to Ryttere i fuld Fiirspring forbi; de hilste høfligt, og jeg gjenkjendte Kammerjunkereren og Kapitain Rothe.

Jeg vil ikke nægte, at der i samme Dieblif overkom mig en mindre behagelig Følelse. Resten af Veien blev hurtig tilbagelagt, og vi stode nu ved Maalet for vor Reise.

Rytterne modtog os med en formel Hilsen, jeg

faae et undertrykt haanligt Smil paa Kammerjunkerens smalle Læber, hvorimod Capitainen og Lieutenanten tilkastede os medlidende Blikke.

Alt var aftalt og ordnet, jeg stod ligeoverfor min Fjende, vore Klinger mødtes, hans skjodesløst og legende, fordi han troede at have med en ukyndig Dreng at gjøre.

Jeg fik strax den Overbeviisning, at det var hans Hensigt kun at bibringe mig en Rist for at straffe mig, men jeg undgik med Behændighed hans simple Udfald.

Alles Opmærksomhed var spændt.

Efter saaledes at have leget i nogle Minutter, blev min Modstanders Holdning fastere, et forundret og spørgende Blik mødte mine smilende Dine, og der kom Alvor og Styrke i hans Klinge. Han mærkede, det var Alvor.

Jeg førte mit Vaaben med Ro og Beregning, jeg vidste, at jeg havde en farlig Modstander, han derimod, der var bleven skuffet, ja holdt for Nar af mig, en Dreng, mistede sin Fatning; hans Udfald bleve heftigere og førte med en saadan Kraft, at jeg flere Gange vaklede, men uden at blive faaret; det ærgrede Kammerjunkerens, han blev vred, og det duer ikke i en Duel paa Kaarder; Befindigheden gik tabt, han vilde revse mig, og derfor glemte han at være

paa sin Post; jeg traf ham let i Armen, han blev rasende, det var udklogt af en duelig Duellant, jeg derimod blev kold og beregnende, jeg asparerede et Stød, der rettedes mod mit Bryst, han fik et Stød i Siden, Kræfterne forlod ham, han vakkede og faldt i Armene paa Capitainen.

Vi tilbode Kammerjunkeren vor Vogn, saa simpel den var, men han afflog Tilbudet, hvorimod hans Sekundant takkede venligt, idet han rakte mig Haanden og sagde:

„Tak, Hr. Tulinus, der holder en Vogn lige bag Krattet. De fører en god Klinge, min unge Ven, og Deres Sag var god, det er kun simpel Retfærdighed at sige Dem det, skjøndt Kammerjunkeren er en Bekjendt af mig.

Oluf slap for at duellere og jeg for Angsten over Udfaldet.

Saaledes endte min første Duel i Thyland.

Næste Morgen forlode vi vore Venner, Helms og Arrestforvareren, der svingede deres Huer til Hilsen og bød os at leve vel; vi havde lovet ved Leilighed at besøge dem.

Klokken var otte, da vi forlode den venlige lille By, som den Gang ikke havde saa vakkert et Udseende som nu.

Da jeg iaar besøgte Hjørring vilde jeg neppe

troe, det var den samme By, jeg den Gang hilste med angstelig Forventning om Duellens Udfald.

Vi kjørte ud af Byen og hen ad Landeveien, indtil vi naaede en stor og prægtig Gaard; der boede Olufs Tante.

En stor Lænkeshund halsede os imøde for at behude vor Ankomst, og neppe vare vi kjørte ind ad Porten og op til Huset, førend en Karl tog Sommerne og vi bleve hilsende af en vakker ældre Dame, Olufs Tante, og da mit Blik faldt paa Vinduerne, opdagede jeg to yndige Pigehoveder, der nysgjerrig tittede ud.

Et Dieblisk efter sadde vi i Dagligstuen omringede af Proprietair Bordgaard med Frue og Frosen Datter, samt en elskværdig Kusine, der ligeledes tilbragte Sommerferien i Sylland.

Solen havde endnu ikke sagt Farvel til Dagen, før Oluf og jeg sølte os som hjemme i den elskværdige Bordgaardske Familie.

Staffels Oluf, hvilken Kamp maatte han ikke bestaae, omgivet af to smukke Damer i eet Hus, det var meer end hans varmtfølsomme Hjerte kunde modstaae; hvem af disse to jordiske Vlykelige vil gaae af med Seiren og erobre hans Kjærlighed? Jeg frygter Begge.

Vi havde fortalt vort Indtog i Aalborg og om den derpaa følgende Duel, og vi vare naturligtviis paa Grund af dette Eventyr betydeligt stegne i Damernes Agtelse.

„J kunne være glade, J slap saa godt“, sagde Proprietair Bordgaard idet han udstødte en tyk Røgskj, saa Kinderne atter sank til deres naturlige Størrelse; „Kammerjunkerens er bekjendt for at være en god Fægtemester, hvorvidt Rhytet taler sandt, skal jeg ikke kunne sige, hvorimod jeg veed, at han er en god Skytte, da vi ofte gaae paa Jagt sammen, naar han er i Besøg paa Herregaarden“.

„De kommer altsaa paa Herregaarden?“ spurgte jeg med en vis Ængstelse parret med Rysgjerrighed.

„Baade jeg og min Familie; min Datter er en Veninde af Frøkenen.“

„Det forekommer mig, at Frøkenen seer meget hovmodig ud, hun er stolt og . . . jeg vilde have tilføiet kold, men i det samme hørte jeg hendes bevægede, ængstlige Stemme i mit Øre, nei i mit Hjerte — og hendes Advarsel; „Gaae ikke til Mødet, den Udfordrede er Officeer og fører en dødbringende Klinge.“

Disse Ord, der paa eengang blødgjorde og fornærmede mig — havde atter og atter lydt for mig,

skjøndt de opvakte min Brede; thi de fortalte mig, at hun betragtede mig som en Dreng, der ikke kunde fægte.

Men Fru Bordgaard, der med sit skarpe kvindelige Dre havde opfanget mit „og . . .“ saae spørgende paa mig i det hun gjentog „Dg?“

„Jeg vilde have sagt kold, men jeg veed ikke om denne Dom er berettiget?“

„Na jo, tildeels, jeg har endnu aldrig seet hende rigtig varm som andre unge Piger kunne blive naar Et og Andet bevæger dem. Jo, jeg troer nok, man kan kalde hende kold.“

Jeg sølte Lyst til at gjøre hende flere Spørgsmaal, men jeg dristede mig ikke dertil; hun kom mig dog selv tilhjælp.

Hvor Damerne dog altid ere mageløs gode imod os; gjøre vi dem eet Spørgsmaal, skjøndt vi ønske ti, besvare de os uopfordret de ni, og det i mindre Tid end vi behøve til at fremkomme med dem.

Fru Bordgaard var i Besiddelse af sit Kjøns Fortrin, hun talte meget, men tillige godt, og det være sagt til hendes Roes, hun talte mere om andre end om sig selv.

For mit Vedkommende fandt jeg mig meget vel tilfreds i min elskværdige Værtindes Selskab, hun

morede mig, jeg var jo for Diebliffet ikke Gjenstand for hendes vittige Bemærkninger; i ethvert Tilfælde var jeg nærværende, iligemaade besad jeg vort Kjøns store Svaghed, at lytte til Damernes Nyheder for derpaa at dadle dem.

„Svagheds Børn vi allesammen ere.“

Saaledes siger en gammel Vise, og hvormange er der iblandt os, der kan træde frem og med Rette fordre sig friskjendt?

Proprietairen gjorde en sjelden Undtagelse; da han mærkede sin Frues Veltalenhed, reiste han sig og forlod Stuen. Oluf var fordybet i en livlig Passiar med de unge Damer, han holdt sig altid til Damerne, tiltrods for sin Undseelse ligeoverfor dem.

Hvor er det muligt at en saa trofast og elskværdig Ven, som Oluf var, kunde være saa ustadig og letfindig i Hjertets Anliggender. Kun atten Aar gammel havde dette Hjerte alt flere Gange været paa Vildspor. Samme Dag han fyldte sit femtende Aar, skrev han to Kjærlighedsbreve til nogle Skolepiger, han daglig mødte paa Hjemturen fra Latin-skolen. Han var selv Postbud for sine affaires de coeur. Naar han mødte den Skjønne med Skoleposen dinglende paa Armen, medens hun snart hoppede over en bred Kændesteen, snart ringede paa en Gadedørskloffe, saa bankede Hjertet voldsomt i

hans unge Bryst, og det fik ikke No før han udøste sine brændende Tørelser i en rosenfarvet Billet.

Farvel Skolebøger, Strømper og Nævnedug, for Eder er der intet mere at skaffe. Velkommen Digte, Romaner med Riddere og Svende, med Ungmøer og gamle Drager, fra nu ere I uindskrænket Herre og kunne glade dandse paa Barnets tidlige Grav.

„Duf! Duf! hvad har Du gjort!“

Men Duf, det Uhyre, sad sulten ved Bordet og lod den ene store Portion Mad forsvinde sporløst efter den anden. Gid hans lille rosenfarvede Brev havde været ligesaa sporløst, da vilde det ikke atter og atter lyde i den gamle Mands Hjerte:

„Duf, Duf! hvad har Du gjort?“

Dog, jeg glemte, at jeg sad ved Fru Bordgaards Side og lyttede med spændt Opmærksomhed til hendes Meddelelser om Familien Mordan.

„Hofjægermester Mordan købte for flere Aar tilbage Godsjet og har siden den Tid beboet det, med Undtagelse af naar han nu og da gjør en Tour til Kjøbenhavn eller Udlandet. Han er et besynderligt Menneſke, som Ingen forstaaer; venlig mod Damer, høflig mod Herrer, stolt men retfærdig imod sine Folk, hjærlig imod sin Familie, og dog med alt det, er der som sagt noget Uforstaaeligt ved ham.“

„Lever hans Kone?“

„Ja, hun er en sand Engel, ligesaa elskværdig som hun er smuk; hun er elsket af Alle og sin Ægtefælle trofast hengiven, skjøndt maaskee lidt for lydig. Jeg kan ikke forstaae, hvorledes en Kone saaledes vil lade sig beherske af sin Mand. Naar vi gifte os, saa er det i den Mening at leve lykkelig med ham vort Hjerte har udkaaret til Ægtefælle.“

Her tillod jeg mig i al Hemmelighed at forandre Fruens Ord udkaaret til antaget, men det fortalte jeg hende naturligtvis ikke og derfor fortsatte Fru Bordgaard:

„Vi gifte os da ikke for at faae en Herre, hvis Bud og Villie vi skulle lyde som Slaver. Husbonden er Hustruens Halvdeel, ligesom hun er hans, og Enhver veed dog at to halve Dele udgjør en heel.“

Jeg lovede at tilføie høit:

„Men troer Fruen ikke, at Manden er den første Halvdeel, altsaa den, hvortil den anden Halvdeel maae passe?“

„Nei, Hr. Student! De er paa Bilspej, enhver dannet Mand lader altid Damerne først træde ind ad Døren, Damerne indtage den første Plads, i en Vogn, paa et Bal, kort overalt, og saaledes bør det ogsaa være.“

„Ja, og i vore Hjerter,“ svarede jeg med Eftertryk, „der er og bør hun med Rette altid være Eneherskerinde, blot ikke i vor Villie.“

„Skjøndt De er meget ung, Hr. Student, ere Deres Tanker dog Mandens, De er langt forud for Deres Aar. Det maae være det forunderlige Liv, De har levet blandt alle de Gamle i Deres Barn-domshjem, der har frembragt den gamle Yngling.“

„Fruen har sikkert Ret, der er en forunderlig Blanding af Gammelt og Ungt, af Mandligt og Kvindeligt i min Karakter og Tanke, som maae tilregnes mit Liv blandt Damerne. Jeg fører ofte en haard Kamp mod disse modstridende Elementer, dog troer og haaber jeg, at Mandens Kraft og Bestemt-hed altid vil seire over det Bløde, det Kvindelige i min Sjæl.“

„Det betvivler jeg ikke, thi jeg troer nu og da at opdage hos Dem en hemmelig Sammensværgelse mod vort Kjøn og vore Anskuelser om Damerne's Ret. Har jeg taget feil?“

„Hvor kan De troe mig saa ugalant, Fru Bordgaard, Damerne ville altid hos mig have Ret. Jeg tillod mig kun den ufskyldige Bemærkning, at det var Manden, Kvinden skyldte dette lille Fortrin, at træde først ind ad Døren, eftersom det er ham, der

frivilligt træder tilbage, deels for at give hende sin Plads, deels for at lukke Døren efter hende, en Gjerning, der i og for sig viser vor ridderlige Hoflighed imod det svage Kjøn, medens det paa samme Tid giver et lille — om kun ganske lille Tegn paa Mandens Ret til at afslutte Kvindens Bei; ligesom vor Opmærksomhed, at give hende en Stol osv. — gjemmer vor Ret til at anvise hende den Plads hun bør indtage.“

„De tager feil, Hr. Tulinius, ikke for at give et Tegn paa sin Magt eller for at give hende sin Plads osv., men for at give hende den Plads, hun selv har tilkæmpet sig efter Aarhundreders Møie og Anstrengelse. I gamle Dage var det Manden, som undertrykkede Kvinden, ved at behandle hende som Træl og Umægende, der ingen Mening turde have, men kun blindt maatte lyftré, nu har hun modigt reist sig af sin Fornedrelse, og de gamle Tider ville aldrig vende tilbage.“

„Indrømmet, Fru Bordinggaard, Nutidens Herrer ere mere galante end den gamle Tids Tyranner, men om de ere ligesaa kloge som deres Forfædre, veed jeg ikke. Adam, vor Stamfader, begik den uhorste Ubeskedenhed, at komme først til Verden, istedetfor han burde være traadt tilbage og givet Eva Forretten.

Dog, det er jo sandt, dengang var der endnu ikke tænkt paa Fru Eva, hun blev først skabt ved Mandens Savn. Hvor det var smukt af Adam, at han saa tydeligt udtrykte sin Bængsel, ellers maatte vi nu have undværet den Vhkk, at see vort Liv oplyst af Solskin og Blomsterduft."

„De tager atter feil, min unge Ven, Gud skabte først Mennesket — senere Mand og Kvinde. Ligesom een Frugtsteen kan indeslutte to Kærner, saaledes omfattede det første Menneske baade Adam og Eva. Men da Gud havde skjænket Dyrene, Blomsterne, ja, selv de kolde Stene hver sin Ege, at de ikke skulde være ene, — saa dyksede han Mennesket isovn og Adskillelsen var skeet, de vare tvende. Derfor skal Manden og hans Hustru være eet, som de ved Skabelsen vare det, ligesom Kvinden altid bør være ligeberettiget med Manden."

Hendes Ord forundrede mig. Jeg vil ikke nægte, at jeg fandt hendes Opfattelse baade naturlig og berettiget.

Hun mærkede strax mit Nederlag og vilde allerede paany til at angribe mig, da jeg heldigviis kom til at huske paa Eblet. Jeg lod altsaa hendes Ord upaaagtet og svarede høflig:

„Men saa kom Slangen!"

„Ja, saa kom Slangen, de Ondes Fyrste. De Feer, min unge Ven, at Synden alt var i Paradiis før Eva spiste af Æblet; selv den hellige Skrift kan tage Feil. Da det var Fanden og ikke hans Oldemoer, der paatog sig Syndens Skikkelse, altsaa er det Manden og ikke Kvinden, der bør have Æren for Syndens Indførelse i Verden.“

„Jeg lod atter som om jeg overhørte hendes nye Udfald, ihukommende det gamle Ord: „det er ikke Alt, man bør svare paa!“

„Og saa kom Æblet, og det smagte Eva godt,“
 sagde jeg trosthyldig.

„Saa, troer De det, Hr. Studiosus! Det har altid været Kvindens Ulykke, lige fra Verdens Begyndelse, at hun fæster formegen Tillid til Mandens Edelmødighed, hun troede ikke at det var muligt, at Slangefyrsten kunde have til Hensigt, at undergrave hendes Livsglæde, hun havde Tillid trods Advarslene, og vi kjende Alle hvilken Løn hun fik.“

„Men hun hævnedes sig grusomt, hun aad ikke alene selv, hun gav ogsaa Adam at æde.“

„Al, hvor feilagtig De bedømmer vort Kjønn, min unge Ven, det var ingenlunde af Hævn, at Eva rakte Adam Æblet, nei, derimod af sand Barmhjerthighed, hun vidste, at Adam ikke kunde leve uden Eva, naar hun forlod Paradiis, var hans Paradiis

forsvunden. Nu havde hun faaet Kundskaab, hendes Dine vare pludselig opladte, og hun saae, hvor dum Adam var, stakkels Eva, saa gav hun ham af Tæblet, den ædelmodige Sjæl, og tog Fristeren med sig i den nye Verden. Ak, det er ikke godt, at have saa ømt et Hjerte."

„Ah, saa det var af Barmhjerlighed, at Kvinden forgiftede Mandens Liv! Ja, Gud bevares, Kvinden har altid haft et ædelmodigt og modtageligt Hjerte lige over for Manden og der er Ingens Magt vi hellere underkaste os end hendes."

„Saaledes hør og hør det være, Hr. Studiosus, skjøndt vi ofte see det Modsatte, men saa tillægger jeg da ogsaa Kvinden selv Skylden, thi er hun fornuftig . . ."

„Fruen mener rusé."

„Kald det som De behager, min vise Ven, dog helst paa danst, om det end lyder mindre smukt; Eders Kjon har altid haft det Privilegium, at give vore Tanker og Handlinger de smukkeste Navne. Dog for at bibeholde mit selvvalgte Ord „fornuftig“, saa bør Kvinden være saa fornuftig, at hun aldrig lader Manden vide, hvor stor hendes Indflydelse er over ham; han selv, Stakkelt, mærker det naturligvis ikke."

Her bleve vi heldigviis afbrudte; da jeg ikke sølte mig stærk nok til at fortsætte Gangen.

Senere paa Aftenen faldt atter Talen paa Familien Nordan; jeg fik da Leilighed til at sige:

„Jeg har ikke den Ære at kjende denne Familie, hvilket Fruen maaskee erindrer, men det vilde være mig meget kjært at høre en lille Beskrivelse af den, da Oluf og jeg paa saa forunderlig en Maade bleve introducerede hos Frøkenen.“

„Jeg kjender kun, hvad Rhygtet fortæller, og Rhygtet, veed De nok, er en Huusthy, som Ingen kan vogte sig for og kun Narre fæste Vid til. Frøken Karen er en Datter af Hofjægermesteren, hun er lunefuld, lidt hovmodig, men retsindig og indtagende; hun elsker sine Forældre, men følger sin egen Villie. Man seer hende altid omringet af en Flok Herrer, men hun belønner kun meget sparsomt Deres Hyl- ding. Om det er hendes Elskværdighed eller hendes store Formue, der er Magneten, skal jeg lade være usagt, men vi Damer holde ogsaa alle af hende.“

„Hun er meget smuk.“

„Og meget god, skjøndt lidt kold. Hvad Hofjægermesteren angaaer, da forsvinder han undertiden flere Dage ad Gangen, uden at Noget veed, hvor han tager hen, og naar han vender hjem, er hans Pande mørk, hans Ord saa og afmaalte, han stjer

Folk, men fordobler sin Kjærlighed imod Datteren, ligesom Hofjægermesterinden fordobler sin Omhu og Venlighed imod ham. Jeg troer ikke, at hun kjender hans Reises Maal, men hun er svag nok til at elske ham alligevel.“

„Stærk, mener De, Fru Bordgaard, stærk i sin Kjærlighed; hun tilgiver maaskee, hvor Manden vilde fordomme. Damerne domme med Hjertet, vi tage som oftest Forstanden med til Dommer; naar Manden tilgiver een Gang, tilgiver en saadan Kvinde tusinde Gange.“

„Maaskee har De Ret, naar De kalder Hofjægermesterindens Kjærlighed stærk, i mine Dine er det Hjerte svagt, som vedbliver at elske, hvor hun ikke kan have Tillid.“

„Kjære Fru Bordgaard, hvis det kaldes Svag-
hed, da vilde jeg ønske, at alle Kvinder vare svage; thi Mændene give dem kun altfor ofte Anledning til at tilgive og glemme.“

„Kald det, hvad De vil, jeg hører ikke til disse stærke Damer; forlod min Mand mig kun een Gang, uden at sige mig, hvorhen Reisen gik, saa havde min Kjærlighed snart faaet sit Banesaar.“

„Gudskee Lov at hun ikke er min Kone,“ tænkte jeg uvilkaarlig, skjøndt jeg kun var atten Aar.

„Jeg kan kun elske, hvor jeg kan agte,“ vedblev

hun ibrig, „og en Mand, der hemmelig forlader sit Hjem, uden at hans Kone veed hvorhen, ham kan man ikke agte.“

„Kan man ikke tænke sig, at det er vigtige Forretninger, han har at afgjøre, og som han ikke kan meddele sin Hustru?“

„Umuligt, hans Kone maa kjende alle hans Forretninger, ellers havde han jo Hemmeligheder for hende, og det bør ingen Mand have.“

Det var en forunderlig Blanding af sunde og fordærvelige Tanker, der regjerede i Fru Bordingaards livlige Hoved; jeg kunde ikke undlade at indvende:

„Jeg kan ikke give Dem ubetinget Ret, Fru Bordingaard; en Mand bør paa ingen Maade i sine hushlige, sine private Affairer have nogen Hemmelighed lige over for sin Hustru, det er Uret, det indrømmer jeg gjerne, hvorimod han efter min Anskuelse, ikke bør besvære hende med sine Embedsforretninger, — det er Kongens eller hans Principals Hemmelighed — altsaa fremmed Eiendom, har han ikke Ret til at dele med sin Kone. Desuden vilde det være Synd imod hende, hun er ikke skabt til at bære saa tunge, saa trivielle Byrder, selv vort barfede Kjon bliver ofte gnaven over Forretningernes Kjedsommelighed og tænk Dem, Fru Bordingaard, Kvinden, som er meget mere modtagelig for Indtryk end Manden, tænk Dem,

hun vilde blive gnaben, ja maaskee noget langt værre, og naar saa Manden kom hjem fra sit anstrengende Arbejde for at optoes, for at formildes ved hendes Solffinsansigt, og han istedetfor mødte et surt, gnavent Ansigt, det var jo ikke til at udholde, og derpaa vilde naturligviis følge Spørgsmaal, „naa, hvorledes gik det?“ „Hvad blev det saa til?“ o. s. v. Nei, min kjære Frue, det var forfærdeligt; naar en Mand forlader sit Contoir, saa indelukker han Forretningen i sin Pult for at være fri for den og saa bringer han kun sig selv med hjem, det vil sige, hvad der er hans og hans Kones lovlige Eiendom, og han glæder sig ved at være sammen med hende, at hendes venlige Ansigt og hendes muntre Pasfiar kan bringe ham til at glemme Formiddagens Ubehageligheder og Alvor.“

„Naa saaledes, ja der have vi ...“

Vængere kom Fruen ikke, thi her bleve vi afbrudte af Hundeglam og Damernes liblige Udraab:

„Der have vi Hofjægermesterinden og Frøken Karen.“

Seg sølte, hvorledes Blodet steg mig til Hovedet, jeg var gjerne løbet min Vej, ikke af Frygt eller Undseelse, thi jeg var meget dristig, men af Lyst til at pynte mig, jeg listede mig derfor hurtig bort og og naaede bort Bærelse ubemærket, hvor Oluf alt stod foran Speilet og iførte sig Stadsdragten. Seg

fulgte strax hans Exempel, og fort efter vilde vi netop begive os ned, da vi hørte en Vogn rulle ud af Gaarden. I et Nu sthyrtede vi begge til Vinduet; jo rigtig, der kjørte Hoffjægermesterinden og Frøkenen, og der blev kun to Narre tilbage, som flaaue afførte sig Søndagsdragten, for atter at træde ind i Dagligstuen i det samme Koftume, hvori vi forlode den.

Da vi kom ned, modtog vi en Indbydelse fra Fru Nordan, overgivet af Husets Datter, til at indfinde os med den øvrige Familie hos dem næste Aften, da det var Huusfruens Fødselsdag.

Vi bleve ikke lidet overraskede ved denne uventede Invitation, som ganske forsonede os med vort tidligere Uheld; dog vil jeg ikke nægte, at jeg sølte en vis Engstelse ved Tanken om, atter at staae lige overfor Frøken Nordan og den ubehagelige Kammerjunker.

Paa den anden Side smigrede det min Forsængelighed, at vi vare inviterede, det vidnede om, at man havde faaet bedre Tanker om os, formodentlig efter Udfaldet af Duellen. Med bankende Hjerter, imødesaae jeg Morgendagen, jeg lagde mig den Aften tilfjængs med en Følelse, som kun en Seierherre forstaaer, naar han seer ud over det erobrede Land og veed, Alt det er Dit, og ved Din egen

Magt og Snille; thi ved at invitere os, viste de os jo deres Agtelse.

Men da Solen steg op, var Oluf og jeg alt paa Benene, vi havde ingen Ro til at sove eller hvile, vi forlode vort Bærelse for at hilse Dagen.

Og det var en deilig Dag. Hvad kan sammenlignes i Skjønhed med en Sommermorgen? Naar Solen bryder frem af Dæmningen saa jomfruelig og yndig; naar Dugdraaberne endnu hvile paa Blomst og paa Blade som Juveler, indtil Solstraalerne kysse Taarerne bort, som Nattens kolde Kande har afpresset dem; naar Fuglen hæver sig fra sin Nede for med lette og frie Vingeslag at gennemskjære Luften, jublende sin Morgenpriis til Skaberen for Nattens Ro og Bedersvægelse.

Sextende Kapitel.

„Har Lars spændt for.“

„Jo, Herre.“

„Lad ham saa kjøre frem.“

Og Lars kjørte frem, Damerne bleve hjulpede op i Vognen, ledsagede af Proprietairen, derpaa Hys! et Smæld med Pidsken og Hestene fore afsted for at føre Familien Bordingaard til Ellegaarden, med andre Ord til Høfjægermester Nordan.

Oluf og jeg vare blevne tilbage for at ride derhen, da der ikke var Plads i Vognen til os. Rigtig nok havde vi aldrig før bestegen en opfadlet Hest, men vi haabede at det skulde gaae, jeg følte en barnlig Glæde ved Tanken om at ride op til Hovedbygningen paa en smuk Hest. Hundene slaae an, Damerne fare nysegjerrige til Binduet for at see de kjøbenhavnske Studenter, vi springe let og belevent af Hestene, medens vi siirlig løfte paa Hatten for at hilse paa Damerne og ...

Længere kom jeg ikke, thi da jeg havde drømt saa vidt, slog Duf mig paa Skulderen og meldte, at Hestene vare trukne frem for Døren.

Omfiger kom vi op paa vore Gangere; det var unge og rolige Heste; Karlene holdt endnu ved Bidselet, for at vi ret kunde sætte os fast og samle Toilerne.

„Herren skal ta' vare,“ sagde den ene Karl til mig — „for hun er sær, hun vil s'gu hva' hun vil, der skal god Næve til at holde hende.“

I det samme slap han, og Hest og Rytter foer affted som et Lyn, efterfulgt af Hundenes Glam og Karlens Latter.

Saaledes gif det en Stund, jeg havde en Fornemmelse af at svæve imellem Himmel og Jord, Toilen laa villieløs i min skjælvende Benstre, medens den Høire klamrede sig fast i Hestens rige Manke; da hørte jeg Dufs ængstelige Stemme, der tilraabte mig:

„Holdt, Carl! holdt, for Satan! Du faaer min Hest til at galoppere, og det er mig umuligt at fthre den.“

Neppe havde han sagt disse Ord, før han som en Piiil foer forbi mig med hart Hoved og Armene omfavnende Hestens Hals, det var den vilde Jagt. Bønder og Børn fore forstrækkede til alle Sider over Grøfte og Gjærde, for at undgaae os, men vi ilede

stedse afsted uden Maal og uden Villie; ja saaledes er det, at ride en Hest, man ikke har lært at styre. See kun ad os, see kun, nu see vi med, men havde I været i vort Sted, vædder jeg Ti mod Een, at I ikke havde leet.

Hvor rede vi hen? Det Spørgsmaal formaaede ingen af os at besvare; endelig fik jeg en god Ide, jeg raabte til Oluf: „Tag Fødderne ud af Stigboilerne og fast Dig af.“ I det samme gjorde jeg det selv, og nu foer min herreløse Hest i strakt Karriere afsted.

Jeg laa — ja, det nytter ikke at fortie det, jeg laa som Græsrytter i Grøften, dog uden at være kommen til Skade; ikke thye Skridt fra mig saae jeg Olufs Vokkehoved komme op fra den modsatte Grøft, medens vore Heste stode og fordybede sig i en Havremark, der løb langs Landeveien.

Nu havde vi det alle fire godt.

Da vi havde overbeviist os om, at vore Lemmer vare udestadigede, gik vi hinanden imøde, ligesom to Stormagter, der hver gaaer den halve Vej for at mødes.

„Hvad synes Du om den Ridetour?“ spurgte jeg.

„Jeg tænker det samme som Du, det er godt, at vi ere slupne saa heldige dertil.“

„Ja, men hvad skulle vi nu gjøre?“

„Først hente vore Heste, dersom vi ikke ønske at

betale vor sidste Rejsefiskilling i Skadeserstatning til Eiermanden af Havremarken."

"Ja, det er nok paa høie Tid, for seer jeg ikke Feil, kommer der en Bonde fra Huset, og seer han Hestene, saa ere vi fortabte. Se saa, nu har jeg Dig igjen, vent nu til Du anden Gang skal blive Herre over mig og kaste mig af."

Og jeg greb Hesten saa fast i Toilen, at det imponerede den, den mærkede snart, at det var Alvor, og et Minut efter rede vi atter hen ad Landeveien.

"Hold godt fast og stød den i Siden," sagde jeg til Oluf, man giver kun engang Lærepenge i samme Videnskab. Men hvor Pokker ere vi? Blot jeg kunde faae fat i et Menneske for at spørge om Veien til Ellegaard, thi det er nok ikke værd at raadføre os med Bondefa'r, sæt han havde opdaget vore Gangeres Bedrift."

"Han har opdaget det, faae Du ikke, hvorledes han truede ad os; see nu hvor den skaber sig, den har nok i Sinde atter at kaste mig af; vent lidt Kammerat, denne Gang bliver der intet af Sagen. Vil Du see, Du kan lystre!"

"Det kniber, men det skal gaae, see hvor stadig den er. Ah, der have vi en Bondepige, og oven i

Kjøbet en smuk Bondepige; heida, Du der henne, hvor gaaer Veien til Ellegaard?"

„Ellegaard, Ellegaard?" gjentog Pigen forundret, „ih! saa er I jo redet den gale Vei, — — næ, Jøses, hold dog Der Bæst i Ake, hun er jo færdig at slaae mig omkulb — næ, saa er I redet oven om, — Ellegaard, — næ, hold dog paa Bæstet, Ellegaard ligger ad den Vei," og hun pegede mod den modsatte Kant som vi rede ad. — „I skal først igjennem Hjørring, Ellegaard — næ, Jøses, for Bæster og Ryttere," og den Skjønne gav et mandhaftigt Hop til Siden som om hendes Liv var truet.

„Naa, det er en herlig Historie — sagde jeg — det skulde mine Gamle derhjemme vide, at jeg vovede mig ud paa en Ridetour, uden nogensinde at have siddet paa en Hest; de unge Damer maa ene bære Skylden, hvis vi komme hoved= eller beenløse til Herregaarden, thi havde de ikke været der, saa havde jeg ærlig skriftet vor Svaghed, men jeg kunde ikke bekvemme mig til i deres Nærværelse at tilstaae, at vi vare aldeles uvidende i den skønne Ridekunst. — Nu, for S.... hvor det gjorde ondt, nei, min Ven, eller Fjende, hvad Du end bliver, lystre skal Du, Vorherre og Død, vil Du. — Saa, der seer jeg Kirketaarnet i Hjørring, nu ere vi paa den rette Vei."

Og paa den rette Vei vare vi; Duf havde atter

faaet sin Hat, som en Bondefarl havde bragt ham, og vi rede nok saa stolte og stadselige igjennem Byen, hvilket ikke vakte liden Opmærksomhed, thi vi saae flere hundige Pigeansigter titte frem fra Vinduerne.

Da vi nærmede os Herregaarden, toge vi begge som efter Aftale Brillerne paa, jeg har aldrig, paa Ere, seet noget saa latterligt som Olufs Udseende med disse drabelige Briller. Ved Synet af ham brast jeg i Latter.

„For Guds Skyld, Oluf, tag Brillerne af, Du ligner en Vanvittig, der er brudt ud fra Bistrup.“

„Finder Du?“ svarede han tørt, „saa har Du nok ikke seet Dig selv, ellers vilde Du snart opdage Teittagelsen, for saa vidste Du først hvorledes en Bistrupskandidat seer ud.“

Der var noget i hans Ro, der slog mig, mit virkelige Seg dukkede frem af sit Skjul og tilhviskede mig: „Mon han skulde tale sandt? Lige saa sandt som jeg nys talte til ham? Hør, Oluf, skulle vi gjemme Brillerne, de ere for store, jeg troer, vi tage os bedre ud uden dem. Men see, hvad er det, der have vi jo alt Ellegaard.“

„Alt, kalder Du det alt. Seg finder, min Tro, vi have været længe nok om Rejsen. Naa, som Du vil, jeg tager mine Briller af, skjøndt de klæder mig fortræffeligt.“

„Og jeg følger Exemplet. Saa, nu ere vi ved Indfjorselen; nei, see til Lotte, hvor balfhyrig hun teer sig. Hundene skræmme hende, — naa, vil Du see, Du kan døde Dig, vil Du.“

Men Lotte gjorde sit Kvindelune gjældende, og derfor hændte det sig, at Student Tulinius kom ridende baglænds ind paa Herregaarden til Spot og Spee for alle de nysgjerrige Damer og Herrer, og det smukke Kjøn var just ikke det meest barmhjertige; thi det modtog mig med et Latterchor, som skrædede i mit Øre og skar mig i Hjertet. Jeg saa mig fortvivlet om efter Oluf, stakkels Thy, han holdt endnu ved Indfjorselen til Ladegaarden, han kunde ikke drive Hesten videre. Omfider opnaaede han samme Ulykke som jeg, Emilie kom ligeledes dandsende baglænds igjennem Gaarden. O, Lotte! o, Emilie! hvor kunde I bære over Eders kvindelige Hjerter saaledes at kompromittere os, ja, har jeg ikke Ret, naar jeg paastaar, at Damerne altid ere Skyld i Mændenes Ulykke? Thi en Ulykke kalder jeg det, saaledes at være til Nar for et heelt Selskab af fremmede Damer og Herrer og deriblandt Frøken Nordan og Kammerjunkerens, det var mere en min Ungdom formaaede at bære. Havde jeg brækket en Arm eller et Been, jeg havde regnet det for Intet imod dette.

Steentrappen havde vi naaet; vi traadte ind i Entreen;

en Tjener modtog os. Jeg troer, Ingen vil negte, at der skulde Mod til at træde ind i en fremmed Selskabsfal efter en saadan Debut!

Hvor heldigt, at vi ikke har de forfærdelige Brillen!

„Frem“, sagde jeg og beed de flaprende Tænder haardt sammen, og saa stormede vi ind.

Proprietair Bordinggaard traadte os imøde med sit godmodige Smil og presenterede os for Hofjægermesteren, der ogsaa hilsede os smilende men høfligt; derfra gik det til Fruen og Frøkenen, som ved Synet af os udbrød satirisk:

„Det glæder mig at see Dem saa vel efter Rejsen.“

Jeg faae et undertrykt Smil om hendes Læber; det ærgrede mig paa samme Tid som det blev mig indlysende, at vi vare blevne indbudne som vor Værts Gæster, men ikke fordi de vidste, at det var os; havde de vidst det, havde vi maaskee ikke modtaget nogen Invitation.

Neppe var den Tanke faret igjennem mit Hoved, før mit Øie mødte Kammerjunkeren's haanlige Blik; det ærgrede mig endnu mere, jeg følte mit Blod koge — det var saa ungt og letbevægeligt! Han kom lige hen imod mig og sagde:

„Det var nok en slem vild Hest, de reed, min

unge Ven; her i Syssland pleier man ellers at bruge mere sindige Dyr. Folk ride her meget paa Stude, hvorfor har De ikke benyttet en saadan?"

Hans Ord bragte flere af de omstaaende Damer til at lee; det var mere end jeg kunde taale. Seg Svarede roligt.

„Nei, Hr. Kammerjunker, at ride Studene vil jeg overlade til Dem, De vil forstaae det bedre end jeg; men Wesler derimod, dem forstaaer jeg, hvor ung jeg end er, ret godt at holde i Tømme naar de gjøre sig opsaetsige. — Dog hvorledes befinder De Dem, jeg seer De bærer Armen i Bind. Forvolder Saaret i Siden Dem endnu Smerte?"

„Aldeles ikke, jeg føler mig saa vel, at jeg altsidag kan begynde forfra, hvis det behøves."

Han vendte mig foragtelig Ryggen, og jeg nærmede mig ærbødigt Værtinden med det Forsæt, at Svare Kammerjunkeren, naar Leilighed gaves.

„Jeg maa bede Fruen undskyldte, at min Ven og jeg saa sildig indfinde os, men vi have haft et lille Uheld paa Veien, der snart kunde have haft alvorlige Følger. Da der ikke var Plads til os i Hr. Proprietair Bordgaards Vogn, tilbød vor Vært os fine Rideheste; men da min Ven og jeg, som kjøbenhavnske Studenter, aldrig have siddet paa en Hest, bragte Tilbudet os i Forlegenhed, skjøndt vi strax

modtog det, deels fordi det var et længe næret Ønske, vi nu kunde faae opfyldt, men meest dog fordi vi begge undsaae os for i Damernes Nærværelse at beskjende, at vi aldrig før havde redet; dog vi ere blevne haardt straffede for vor Feighed."

Dg jeg fortalte omstændelig hvorledes det var gaaet til, idet jeg selv latterliggjorde os efter bedste Evne.

Oluf stemte i med; hans Forlegenhed var bortdunstet ved min. Han stod der midt i en Damsklynge med sit ungdomsfriske og aabne Ansigt; han loe, og de loe, medens jeg fortalte det bedste jeg formaaede, indtil jeg følte at vi endelig havde fejret efter vort første uheldige Nederlag. Fruen rakte mig Haanden og gratulerede os til, at vi vare slupne saa godt derfra; hun meente, naar Enden var god, saa var alting godt, og jeg gav hende det Løfte, aldrig oftere at presentere mig baglands for dem.

Senere paa Aftenen kom jeg til at staae lige ved Frøken Nordan; jeg tog Anledning til at drille hende lidt, idet jeg spurgte til Kammerjunkerens Befindende. Hun svarede mig undvigende, idet hun tilføiede i en temmelig hovmodig Tone:

„De skulde have fulgt mit Raad."

„Tillad mig, Frøken Nordan, at have en anden Mening; at Kammerjunken blev saaret, gjor mig

ondt, især da det synes at bedrøve Dem, men Skyl= den var ikke min. Hvorfor legede han med sit Vaa= ben istedetfor at bruge det; havde han brugt det, saa havde det naturligviis været mig, der var bleven saaret, jeg havde da ikke forvoldd Dem den Sorg."

Der spillede et forunderligt Smil paa hendes smukke Læber, jeg saae et Glimt i hendes Dine, som vidnede baade om Følelse og Deeltagelse, men det forsvandt lige saa hurtigt, det var kun et Stjernesud.

„Deres Bekymring over at have forvoldd mig Sorg er uden Grund og altsaa oversflødig; efter min Anskuelse havde baade De, Deres Ven og Kammer= junkereren hver især fortjent en lille Rift. Men der er Tjeneren med Thee, behager De?"

Hun vilde fjerne sig, dog jeg skyndte mig at tilføie:

„Er De endnu vred for min Vens og mit paa= trængende Besøg i Deres Vogn?"

Hun svarede, idet hun boiede sig skjælmst hen imod mig: „Hvorfor havde De de skrækkelige Brillen paa? De skræmmede mig mere end de forvovne Stu= denter, der saa dristig, om De vil, indlogerede sig hos mig."

„Briller — jeg forstaaer ikke Frøkenen, kunde vore Brillen skræmme Dem?"

„Ja, i Sandhed det gjorde de, De lignede jo

intet Menneske med dem, De saae ud over dem, istedetfor igjennem dem. Hvor har De nu de Forfærdelige?"

Jeg stod som forstenet; det var min Glæde, min Stoltthed, hun saa pludselig havde kastet for mine Fødder. Jeg greb uvilkaarlig med Haanden til Brystlommen, hvor de laae i god Behold. Hun havde altsaa opdaget, at vi ikke kunde see igjennem dem; hvor følte jeg mig ydmyget lige over for hende, saaledes at see sit Hjertes største Svaghed gjennemskuet af en Dame. Endelig fattede jeg mig saa meget, at jeg vilde til at svare, da jeg til min Forundring og Uergrelse, opdagede, at hun var forsvunden, og jeg stod ene tilbage, nei ikke ene, min Thee gjorde mig Selskab; uf! hvor den smagte bedst.

Mit Die faldt paa Sluf; hvor var han livlig og elskværdig; han stod omgivet af en Kreds unge Damer, som han vidste at holde i Aande ved sit Lune og Konversationstalent. Jeg maatte uvilkaarlig gjøre mig det Spørgsmaal, er det den samme Sluf, der, saasnart han har den mindste Modvind, bliver stum og raadvild.

Jeg fik Øyst til at nærme mig Gruppen; men neppe var jeg gaaet nogle Skridt, før jeg paany hørte undertrykt Latte og Hviſſen. At det gjaldt min Person, det følte jeg; thi hvor mit Blik saae

hen, mødte jeg Dine som fulgte mig. Hvad var der nu i Veien igjen? Jeg tog mig uvilkaarlig til Næsen, nei, ingen Brillen; det var min Dragt, der nu maatte holde for. Jeg var gjerne fløiet bort — dog nei, derfra bevare Himlen mig, saa var jeg først ret bleven Gjenstand for almindelig Opmærksomhed. Havde jeg kunnet fare ned i Jorden, saa havde det været heldigt, men at blive — at gaae rolig frem, dertil udfordres et utroligt Mod, naar man hører Latteren hvisle om Ørene paa sig. Ikke desto mindre maatte jeg frem, jeg kunde ikke blive staaende og lade mig beskue; thi uden at jeg vidste hvorledes det skete, stod jeg pludselig ene; nei frem maatte jeg. Jeg satte Foden haardt i Gulvet, kastede Raffen tilbage og lod mit Blik glide koldt og ringeagtende hen over Selskabet. Et Smil forsvandt efter et andet, — og endelig stod jeg ved Siden af min Kammerat, der havde vundet alle Damerne for sig. Nu kom Touren til mig, jeg vilde ogsaa gjøre mig bemærket, jeg vilde vise dem, at Bjølen ikke gjør Manden, og jeg svor i mit Underste, at jeg fra min Hjemkomst selv vilde sørge for min Garderobe.

Saa stod jeg midt blandt de Skjønne; først trak de paa Smilebaandet idet de fixerede mig fra Top til Taa, — saa lyttede de, og det ene muntre

og vittige Svar regnede ned over mig efter det andet; jeg betalte dem med Renter og saaledes gik Aftenen glimrende. Begyndelsen var hykkelig, men Enden god. Oluf og jeg havde ved vort Lune og vor Munterhed snart afvæbnet Alles Ratter og jeg troer at idetmindste Damerne godt kunde lide de to kjøbenhavniske Studenter; men om vi derved fik de unge Herrer til Venner, betvivler jeg.

Hoffjægermesterinden sad i Nærheden af mig og Frøkenen stod og lænede sig til Moderens Stol. Nu var Diebliffet kommet til for bestandig at kvæle det latterlige Indtryk, vi havde gjort og som jeg nu klart saae, paa en Maade var fortjent.

Jeg fortalte Damerne vor Reise, vort Indtog i Aalborg, og min Formodning, som — jeg tilstaaer det — først nu var bleven mig selv klar, nemlig at det var vort Toilette, der havde fremkaldt Drengenes Munterhed. Jeg skjulte intet, selv Brillerne tog jeg med og tilstod aabent, at vi havde taget dem paa for at see ældre ud, da vi vidste, at Damerne ikke holdt af Dreng. Saa kom Touren til Vognen og endelig Duellen og dens Udfald, og alt som jeg blev mere oprigtig, tilsmilede flere og flere smukke Damesøine mig — thi Damerne holde meget af Oprigtighed; men denne Gang gjorde deres Smil mig

godt, det var som naar Solen pludselig træder frem bag en mørk Sky og oplyser Alt.

Pludselig spurgte en af Damerne:

„Hvem var den Herre, De duellerede med?“

Jeg vilde nødtig svare; men Kammerjunkereren kom mig selv til Hjælp. Han havde useet været Vidne til vor Konversation og traadte nu nærmere.

„Det var med mig,“ sagde han, idet han buffede for Damerne.

„Jeg bærer endnu Mindet her,“ og han pegede paa den venstre Arm, han bar i Bind.

„Det maa Kammerjunkereren selv bære Skyld for,“ svarede jeg, „harde De taget Sagen alvorlig, som jeg gjorde, var De upaatvivlelig bleven Seierherre, men De behagede at lege, jeg fik derved Leilighed til at bevise, at jeg ikke længere kan gjøre Forbring paa at kaldes Dreng.“

Blodet var steget Skovstrup til Hovedet, hans Dine søgte at gjennembore mig, det harmede ham, at jeg vovede at forsvare ham, ham, den store Mand, den rige Godseier; han aabnede allerede Munden til Svar, da i det samme Capitain Rothe tog Ordet.

„De er altfor besfeden, min unge Ven, De fører en udmærket Klinge, jeg iagttog dem noie; selv om Skovstrup havde anvendt hele sin Færdighed og bekjendte Handsnærverelse, vilde Udfaldet dog have

været tvivlsomt; thi hvad min Ven har forud i
 Øvelse og Kraft — har De i Lethed og Ro.”

Capitainens Roes glædede mig meget, og jeg
 saae, at ligesom den gjorde et høist ubehageligt Ind-
 tryk paa Kammerjunkerens, saaledes gjorde den den
 modsatte Virkning paa Damerne.

Froken Nordan saae ængstlig paa Skovstrup,
 som frygtede hun et Udbrud, hun berørte hans Skul-
 der let, idet hun tiltalte ham. Hvad hun sagde,
 hørte jeg ikke, men hans Brede formilbedes, og lidt
 efter fjernede de dem begge.

Moder og Datter vare lige smukke trods
 Aldersforskjellen. Begge havde en elegant Holdning,
 som forhøiede deres smagfulde Toilette, men Moderens
 vidnede om sand kvindelig Dannelse og Ynde —
 hvorimod Datterens mere bar Præg af bevidst Over-
 legenhed og Lyst til at herske, og dog var hun smuk
 i mine Dine, skjøndt jeg skatter Kvindelighed som
 Kvindens skjønneste Pryd og helligste Vaaben, et
 Vaaben hvorimod vi aldrig vove at træde i Skranken.

Jeg følte mig fra første Dieblisk tiltrukket af
 Fru Nordans fromme klare Blik, der indgjød mig
 Tillid og Ro. Det lyder underligt, men ikke desto
 mindre var Ro den rette Benævnelse; thi hendes
 Dine fortalte om Sjæle- og Hjertero, og derfor
 havde de den Magt, at berolige Andre.

Jeg kan ikke tænke mig, at Nogen kunde have Hjerte til at krænke eller forurette hende.

„Hvor har De Deres Brillen?“ spurgte en blaaøiet Dame, der havde været en andægtig Tilhørerinde af mit Skriftemaal.

„Her,“ sagde jeg og pegede paa Brystlommen. „De vil dog vel ikke forlange, at jeg end yderligere skal latterliggjøre mig ved at tage dem frem?“

„Jo, jo,“ hørte jeg fra alle de Skjønnes Læber, „ikke alene frem, men ogsaa paa.“

„Deres Forlangende er grusomt, mine Damer, men en Herres første Pligt er at bøie sig for de Skjønnes Smaaluner; altsaa, Duf, Brillerne frem og paa Næsen.“

„Der mangler endnu noget i Billedet, naar De vil vise os en tro Gjengivelse af de to Flygtninge, der som to Bomber styrtede ind i min Vogn. Først, mine Herrer, maae De være saa god at see ud over Brillerne og ikke igjennem dem, og dernæst maae De, Hr. Tullinius, stryge Deres Haar lige op til en frygtelig Hanekam, og De, Hr. Polster, maae stryge Deres ned mod Næsen; see saa, her have vi mine Helte. Ak, hvor det ligner Dem godt.“

En almindelig og hjertelig Latter belønnede Dufs og mine Bestræbelser for at efterkomme Frøken Nordans Onske. Vi loe med, skjøndt Latteren ene

var paa vor Beføstning, og vi altsaa for et Dieblif overtog Værtens mindre behagelige Rolle.

„Hvor De er grusom, Frøken Nordan. Have vi syndet ved at indbilde os, at vi i dette Kostume vare uimodstaaelige, saa straffer De denne vor Ungdoms Vildfarelse haardere end med Bolt og Bjern; dog, tag Dem iagt, Frøken Nordan, fra dette Dieblif erklærer Studenterne Tulinus og Polster dem Krig, ja, Krig paa Liv og Død.“

„Sag holder mig ganske til min Vens Udtalelse,“ tilføiede jeg.

„De modsiges Dem, Hr. Tulinus, for erklærede De, at det var en Herres første Pligt at bøie sig for vore Smaaluner, og nu erklærer baade De og Deres Ven mig Krig og dertil blodig Krig, fordi jeg bad Dem, kun at opfylde Deres første Pligt; hvorledes kan det harmonere?“

„Undskyld mig, Frøken, vi have ikke erklæret Dem Krig fordi vi opfyldte Deres Smaaluner, men fordi De for beærede os med den smukke Titel Bistrupskandidater, vi, der forlode Kjøbenhavn med gylndne Dromme om Erobringer og Vresbeviisninger.“

„Vel, jeg optager Deres Handske, mine Herrer, men vogt Dem, „Mandens List er ubehænde, Kvinde-
list er uden Ende.“ Nu har jeg advaret Dem, mine Herrer.“

„Skal Duellen være paa Pistol eller Kaarde?“
 Spurgte en af Damerne.

„Vi overlade Frøken Nordan Valget af
 Baabenet.“

„Vent til imorgen, min unge Ven, nu holder
 Vognen for Døren, og Lars smelder med sin Pidsk
 som om han var kjed af at vente. Altsaa imorgen
 Aften have vi den Ære at see Damerne hos os;
 Hofsjægermesteren har været saa god at love mig det
 paa Deres Vegne.“

Det var Proprietair Bordgaard som afbrød vor
 Samtale; den sidste Sætning henvendte han til
 Frøken Nordan.

„Har Papa sagt Ja, saa komme vi,“ svarede
 hun. — „Men, Hr. Bordgaard, hvorledes vil De
 besørge Deres unge Ryttere hjem, jeg frygter det
 vilde være farligt atter at lade dem prøve deres Mand-
 hastighed paa de halsthyrige Heste.“

„Seg takker Dem, Frøken Nordan, for Deres
 kjærlige Omsorg for min Ven og mig; jeg kan for-
 sikke Dem, at om vi end vare saa uheldige for at
 maatte give efter for Frøken Lotte og Emilie, saa
 vil det ikke skee i Aften. Seg anbefaler mig til i
 Morgen.“

Alle stode ved Vinduet.

Hestene snyste os imøde, men vi svang os hur-

tigt i Sadeln; Bordgaard gav vore Heste et Smæk med Pidsken og de fore afsted.

Tak for det Smæk, gode Bordgaard, det kom i rette Tid.

„Hvorfor standser Du, Oluf?“

„Hvorfor, jeg veed ikke rigtig. Veed Du det?“

„Ja, Du er forelsket.“

„Der traf Du det. Og Du?“

„For første Gang,“ svarede jeg begejstret.

„Men ikke for sidste,“ sagde Oluf leende.

Var jeg virkelig kun forelsket? Eller rettere sagt, elskede jeg?

At „forelske sig“ er efter min Opfatning kun en hurtig opstigende Følelse, der formaaer at beruse os en Tid, ja, som kan være oprigtig meent saa længe den varer, men Ilden brænder hurtig ud og bliver snart Aske, den varer sjelden længe — aldrig evig. Det kaldes „Elskov“ og er kun en Følelse.

At „Kjærligheden“ derimod er en evig brændende Lampe, der altid faaer ny Næring fra Sjælens og Hjertets ædleste Egenskaber, og har sit Udspring fra selve Sjælen, derfor forædler „Kjærligheden,“ hvorimod „Elskov“ fornedrer.

Elskov er et Stjerneskrud, den funkler, daler og forsvinder i Jorden, hvor den har hjemme.

Kjærligheden er som Solen, den kommer fra

Himlen, som den gaaer den nu og da bag Sky, men
som den har den altid sin Morgen.

Var jeg forelsket?

Elskede jeg?

Maanen smilte saa klar ned over hele Omgivel-
sen; den kjender ikke til Varme, den er altid mild og
rolig, den ene Nat som den anden, og dog er den de
Elffendes Veninde og Fortrolige.

Syttende Kapitel.

Sommerferien var sin Ende nær, vi havde endnu kun faa Dage tilbage at glæde os ved det deilige Landliv. Den Tid, jeg havde tilbragt i Thyland, var den skønneste af mit Liv. Unglingen var forvandlet til Mand; jeg elskede.

Det er forunderligt, hvor Alt forandrer sig for os, naar vi elske. Hvad der før var mørkt og vanskeligt, er nu sollyst og let, vi springe over de største Kløfter, vi bære de tungeste Byrder, og dog smiler Læben, Foden iler let og Hjertet er saa glad, saa usigelig lykkeligt.

Siden vi Begge elskede, havde et Fjeld ligesom reist sig imellem os, vor Fortrolighed var afløst af en dyb Hemmelighedsfuldhed, vi undgik hinanden og søgte Gensomheden. Om Dagen talte vi kun lidt sammen og om Aftenen slet intet, vi skyndte os hurtig iseng og lod som vi sov, for uforstyrret at kunne

drømme. Og om Morgenens listede jeg mig lydløs op for ubemærket at fjerne mig, men ofte blev jeg overrasket ved at træffe Oluf ved Speilet for at strigle sig, thi det gjorde han i Ordets strengeste Betydning. Hvor dog Kjærligheden gjør egenkjærlig, jeg kunde da blive saa ærgerlig paa ham, at han var kommen mig i Forkjøbet; jeg maatte jo vente til han blev færdig for Speilet.

Aldrig havde vort simple Toilette optaget saa megen Tid som nu; ikke et Haar fik Lov til at sidde paa urette Sted, og Halsbindet — hvor blev det strammet indtil Halsen blev til en stiv Pind og Kinderne til to fyldige røde Balloner. Ja, det var nu den Tids Mode, mine Damer, lad Deres Mama fortælle Dem, hvorledes Deres Papa saae ud, da han optraadte som Veiler.

Men gode, lykkelige Dage var det alligevel. Hver Morgen gjorde jeg Udflugter tilhest, Lotte havde nu lært sin Herre at kjende og vidste, at den maatte lystre — og altid førte Hesten mig den samme Vej til vi kunde see Spiret af Ellegaard. Tak, gode Lotte, for Din Opmærksomhed. Du dugger med Dit smukke Hoved, som vilde Du svare „aa, ingen Årsag!“ Er det maaskee mig selv, der uafvidende strammer Tøilen?

Paa venstre Side af Veien, der førte til Elle-

gaard, laa et lille Bussads, en smal Sti gennem-
 skar det. En stor mosbegroet Steen laa ved Ind-
 gangen, der pleiede jeg at sidde hele Timer og drømme,
 medens Rotte stod og græssede i Grøften. Det forekom
 mig, som aandede jeg her friere, som bankede Hjertet
 lettere og dog paa samme Tid tungere, jeg lyttede
 efter den mindste Støi, den mindste Lyd, jeg haabede,
 jeg frygtede — jeg drømte, jeg saae hende komme
 ridende henne fra Veien, — idet hun kom mig nær,
 red hun langsommere, jeg reiste mig henrykt og hil-
 fede, — jeg greb hendes Hest i Bidslet og fremstam-
 mede mine elskovsvarme Ord, som jeg Tid efter
 anden havde truffet paa Traad for ei at tabe det
 mindste af dem. Hvor hun rødmede, hvor hun skjæl-
 vede, hvor hendes Ansigt straaledede af lykkelig Over-
 raskelse, hun boiede sig nærmere imod mig, jeg tryk-
 fede et brændende Kys paa den lille bløde Haand,
 — hendes Hoved naaede min Skulder, mine Læber
 mødte hendes. O, Himmel, hvilken . . .

Hvad var det! Stærk Hestetrampen afbrød mine
 Drømme, en Støvsky bebudede mig hendes virkelige
 Nærhed.

Da overkom der mig en uforstaaelig Angst, mit
 Hjerte bankede, Blodet strømmede mig til Hovedet,
 og skøndt Foden neppe mægtede at bære mig, flyg-
 tede jeg dog ind i Krattet for skamfuld og skjult at be-

tragte hende, jeg nys havde givet en Verden for blot at hilse paa.

Og var saa den sidste Flig af hendes Ridedjole forsvunden, da kom Angeren og tilraabte mig:

„Hvorfor skjulte Du Dig? hvorfor traadte Du ikke modig frem og hilste paa hende? Var det ikke derfor, Du red herhen? Nu er det forfildig.“

Og vred og angerfuld sthyrede jeg og Lotte atter hjem ad Veien med det bestemte Løfte, imorgen at bære os fornuftigere ad.

Nu sad jeg atter paa Stenen og stirrede ned ad Veien, jeg sagde hende saa mange smukke Ord, hendes Dine hvilte paa mig med kvindelig Blufærdighed og Kjærlighed: „Jeg elsker Dem“ stammede jeg, og trykkede henrykt hendes Haand til . . .

Da, min Gud, denne Gang var det ingen Drøm, Haanden var der, — ikke ved mine Læber, men paa min Skulder; den berørte mig saa let og dog thngede den mig næsten til Jorden. Hun følte bestemt, hvorledes jeg skjælvede, thi hun tog min Kyffe — saa hurtigt tilbage.

Ja, det var hende, det var Froken Nordan, der ubemærket havde nærmet sig mig, og stod smilende for mig. Hun bar Ridedragt, men jeg saae ingen Hest eller Rytter.

„Om Forladelse, Hr. Tullinius! dersom jeg har

vækket Dem af behagelige Drømme; ja, behagelige maatte de være, siden de formaaede at gjøre Dem døv og blind. I flere Minuter har jeg staaet ved Siden af Dem uden at blive bemærket, derfor vovede jeg at gjøre Dem opmærksom paa min høie Nærværelse."

Jeg stirrede maalløs paa hende, jeg glemte reent at reise mig.

Hvor man dog er dum og flau naar man er en attenaarig Elsker. — Hvor bleve nu alle mine ghydnede, haabefulde Drømme af?

Som Avner for Binden skiltes de ad, uden at lade saameget som en Gnist tilbage i min Tanke. Forgjæves famlede jeg efter Ord, jeg formaaede ikke at tænke, jeg kunde kun see og atter see paa hende. Mine Dine hang som fastgroet ved det deilige Syn, alle mit Hjertes og Sjæls Evner concentrerede sig i dette Blik.

Mon hun forstod mig?

Et hvidt Rosenkær farvede hendes Kind, hun vendte Hovedet hurtigt til Siden, som stirrede hun efter Nogen, og — min Sol gik ned.

„At drømme ved Dag — giver søvnløse Nætter, tag Dem iagt! Sæt, jeg havde været en Bandit, saa havde De uden mindste Modstand nu været i min Magt. Og hvad saa?"

„Saa havde jeg været Deres Fange, og jeg vilde aldrig have gjort Forsøg paa at frigjøre mig.“

„Det havde De heller ikke kunnet,“ svarede hun og rødmede — om det var af krænket Stolthed eller af Kvindelighed, veed jeg ikke. Og hun vedblev: „En Bandit tillader ikke, at man flygter, han udpuster først sin Fanges Livslufts, at han ikke skal fladdre af Skole, og derpaa plyndrer han ham.“

„Da havde han gjort sig forgjæves Uleilighed hos mig, jeg bærer Intet hos mig, der er værd at røbe, jeg eier ikke engang mere mit Hjerte.“

„Eh, en hjerteløs Yngling er meget mere ubehagelig end en hjerteløs Mand. Men der kommer min Følgesvend og Tjeneren. Farvel, Hr. Tullinius, hentyndt endelig ikke paany i Drømme, huff paa, De sidder paa Alfarevei. At drømme vaagen er farligt. Glem det ikke.“

Hun hilsede med Pibstø, og før jeg fik Tid til at reise mig for at besvare Hilsenen, var Frøken Nordan forsvunden tilligemed Rytteren og Tjeneren, en Støvsky var Alt — hvad jeg havde tilbage.

Men hun forstod mig? Hun hød mig ei at drømme, det var farligt at drømme vaagen . . . Hun rødmede.

„At vil Du mig da ei forstaae?
Du kan — men vil det ikke.“

Jeg havde gjenkjendt Stemmen, der sagde:

„Her, Trofen Nordan, bringer jeg Dem Deres
Hest kureret tilbage, De kan nu atter rolig bestige den.“

Ulykkelige Kammerjunker Skovstrup!

En Time var gaaet, jeg sad endnu paa samme
Steen og gjentog atter hendes og mine Ord. Jeg
saae hendes haanlige, medlidende Smil, jeg horte
hende sige med sin velklingende Stemme: „En hjerte-
løs Yngling er meget værre end en hjerteløs Mand.“
Hun havde forstaaet mig, det følte jeg tilfulde; men
hun ansaae mig for en Dreng, og dog elskede jeg
hende med Mandens dybeste, meest brændende Kjær-
lighed.

Attende Kapitel.

„Glad Dem, min unge Ven! glad Dem, vi ere
Alle inviterede til en Sommerfest paa Søndag.“

Det var Fru Bordinggaard, der en Morgen modtog mig med denne Efterretning.

„Kan De gjette hvorhen?“ spurgte Amalie, Husetts Datter.

„Nei,“ svarede jeg kort, jeg var ikke oplagt til til at gjette.

„Saa faaer De det heller ikke at vide, vel Fader? Du maa ikke sige det til Tullinius, vel?“

„Sag er slet ikke nysgjerrig, Troen Amalie, jeg faaer det sagtens tidsnok at vide, dersom vi tage derhen.“

„Troer De, min unge Ven! Jeg troer dog Nei! Jeg vædder med Dem, at seer De end for Diebliffet

lidt blegnæbbet ud, saa kunde jeg dog i et Nu bringe Blodet tilbage i Deres Rinder, naar jeg nævnedes Dem Indbyderens Navn."

Og det forræderriſte Blod var der alt, men jeg ſvarede Intet.

Froken Amalie boiede ſig dog hen imod mig og hviſtede:

„Jeg ſeer, De har gjettet det."

Hun kjendte altsaa mine Følelſer.

Hvor et Menneſke, der elſker, er kjedeligt og uelſtværdigt imod Alle med Undtagelſe af den Paa-gjældende.

Skjøndt begge de unge Damer, jeg daglig var ſammen med, baade vare ſmukke, gode og elſtværdige, ſaa manglede jeg Dine til at opdage det. Jeg ſaa og hørte kun Een, mine Tanker omfattede kun Een i Alle, og derfor havde jeg ogsaa den Fornøielſe at høre en Aften, da jeg ſad i Caprifolielyſthuset, at Froken Sofie ſagde til Amalie:

„Hvor Tulinius dog er et kjedeligt Menneſke, aldrig viſer han os Opmærkſomhed og altid gaaer han ud, naar ikke Maaltiderne tvinge ham til at ſøge vort Selskab. Det er Skade, for ſmuk er han. I Begyndelſen var han munter og vittig, men, „de ſvandt, de ſkønne glade Dage."

„Din Rolighed, Din Fred med dem svandt hen.
Du kun Erindringen nu har tilbage
Al gid Du snart, ret snart maa tabe den.“

„Hvad mener Du med det, Amalie, jeg forstaaer
Dig ikke?“

„Du skal heller ikke forstaae mig, jeg sagde det
kun for Nimets Skyld.“

„Forresten veed jeg, at Tullinius er syg, men
elskværdig bliver han dog alligevel.“

„Er han syg? hvad feiler han da?“ spurgte
Sophie bestyrtet.

„Han er hjerteskudt, Du.“

„I hvem?“

„I Frøken Nordan! naturligviis.“

Frøken Sofie sukkede dybt. Var det over mig
eller over sig selv? Hvorfor fandt hun mig kjedelig
og Amalie det Modsatte? Jeg behandlede dem
dog eens.

„Tag Dem iagt, Frøken Sofie, at jeg ikke hæv-
ner mig og paastaaer, at De finder mig kjedelig,
fordi . . .“

Oluf sværmede om de unge Piger, som Bien
om Blomsterne; livsglad af Natur, glædede han sig
ved Livet, hans Dine straaede af Henrykkelse og
Læberne vare altid parate til Smil.

Med Amalie var der paa den senere Tid fore-

gaaet samme Forandring som med mig, hun var bleven tavs og tilbageholden, søgte eensomme Steder og de store smukke Dine, der før saae freidigt ud i Verden, stirrede nu enten ned mod Jorden eller op mod Himlen med veemodig Længsel, men aldrig sigend.

Nittende Kapitel.

Det var den sidste Dag, vi havde tilbage at være hos vor elskværdige Vært og Aftenen skulde vi tilbringe paa Ellegaard.

Baade Oluf og jeg vare alvorlig stemte. Jeg faae flere Gange tilbagetrængte Taarer i hans Dine og Rinden havde ligesom tabt noget af sin Friskhed.

Amalie var ogsaa denne Dag mere end almindelig bevæget, hun spiste intet og sukkede ofte, naar hun troede sig ubemærket. Naar Olufs og hendes Die mødtes, og det gjorde de ofte, saa rødmede de Begge og saae ned.

Jeg havde hele Dagen været hjemme med det Forfæt, at gjøre mig saa elskværdig som mulig, for atter at udslette det ubehagelige Indtryk jeg havde gjort paa Frøken Sofie.

Bed Bordet blev vor Skaal druffet, man ønskede os en lykkelig Reise og snarligt Gjensyn. Jeg be-

svarede vor Varts Tale med nogle hjertelige Ord og saaledes endte det piinlige Maaltid.

Kaffebordet var dækket i Haven og Husets Datter skulde lave den. Jeg sad og talte med Sofie, da Fru Bordgaard kom og spurgte os hvor Amalie var henne, da Massinen var paa Vej til at gaae af Rog.

Jeg tilbød mig at opsoge hende, men da jeg kom til Kaprifolielysthuset, opdagede jeg til min Forundring Amalie og Oluf, begge siddende paa Bænken, hans Arm omsluttede hende, og hendes yndige lille Poffehoved laae op til hans Bryst.

Jeg formaaede ikke strax at løsrive mig fra det Syn, at see to saa ungdomsfriske, lykkelige og smukke Ansigter saa tæt ved hinanden.

Jeg havde ikke Hjerte til at skille dem ad; ubemærket var jeg kommen — ubemærket listede jeg mig atter bort.

„Fandt De hende saa, Tulinus?“

„Nei, Fru Bordgaard! Vil ikke Frøken Sofie indtage Frøken Amalies Plads og skjænke Kaffen?“

„Det vil hun vist gjerne, men idag maa vi drikke den i Selskab, det er sidste Gang iaar, at vi ere samlede.“

Og Fru Bordgaard fjernede sig for selv at opsoge Flygtningerne. Jeg horte hende raabe:

„Duf! Amalie!“

„Saa Mutter kunde finde hende,“ sagde vor Bært, da Moder og Datter vendte tilbage. „Naa, hvor var Du henne, min Pige? Du blusser som en Rose. See, Tulinius, er det ikke en kjøn Pige? Gud ftee Lov, at Vorherre gav os hende.“

„Jeg deler ganske Proprietairens Mening, De er en lykkelig Fader, der har saa yndig en Datter, at stjænke bort.“

„Stop, min unge Ven, ikke saa ganske; min Hensigt er for det Første at beholde Pigebarnet, lad hende først naae de 25, saa er det tidsnok. Hun er vort eneste Barn, vi kunne ikke undvære den Smaa, ligesaa lidt som jeg troer, at hun kan undvære os.“

Endelig kom Duf, blussende af Glæde og Sindsbevægelse; han satte sig tæt hen til Amalie, hvis Hænder stjalvede, da hun rakte mig Koppen.

Synet af det lykkelige Par satte mig i en febrilsk Bevægelse, ogsaa jeg elskede . . . men vilde hun nogensinde hvile sit kjære Hoved ved mit Bryst? Forgjæves anstrengte jeg mig for at være underholdende, forgjæves søgte jeg at frigjøre min Tanke og blive paa Jorden, umulig!

Raffen blev drukket i høitidelig Stemning; den sig nærmende Afstedstid bar vel Skylden; derpaa

skiltes vi for at gjøre Toilette til Skovfesten. —
Klokken fire skulde vi tage afsted.

Jeg skulde gjensee hende — maaskee for sidste Gang. Dog, hvorfor for sidste Gang? — Var jeg ikke ældre end Oluf — og meget alvorligere end han, hvorfor skulde jeg da ikke ligesaa godt kunde indgyde en Pige Kjærlighed, som han?

Medens jeg klædte mig paa, gjentog jeg min Elskedes Ord, jeg saae hendes Blik, hendes Rødme, og da jeg omsider blev færdig, troede jeg at have Visshed om hendes Kjærlighed.

Nu kom Oluf for ogsaa at klæde sig paa, han faldt mig jublende om Halsen, og kyskede mig som om jeg havde været Amalie, men til hans Forundring blev jeg slet ikke forundret, jeg fortalte ham mit Syn og lykønskede ham til saa yndig en Brud.

„Vær nu tro og bestandig, Oluf, — moraliserede jeg — og skjøn paa Din store Lykke. Amalie er en lille fin Blomst, kun en Nats Frost og den vilde dræbe hende.“

„Er Du gal, Menneſte, er Du bindegalt! jeg skulde være Amalie utro, jeg skulde kunne elske nogen anden end hende, saa maatte jeg da være en Skurk, en topmaalt Skurk. Jeg er det lykkeligste Menneſte paa Jorden. Jeg elsker saa usigelig høit, og jeg bliver

gjenelstet ligesaa høit. Jeg er rig, og saa saare jeg har faaet min Examen gifter jeg mig."

"Ja, Du er lykkelig min Ven, Gud velsigne Din Fremtid."

"Du skal ogsaa blive lykkelig, Carl! Du elsker, jeg veed det, og Du bliver gjenelstet. Gjør som jeg, prøv Din Lykke iasten, jeg skal sørge for at give Dig Leilighed."

"Du raader mig til at fri — sæt jeg fik Nei, saa er jeg vingeskudt."

"Prøv Din Lykke, sæt Alt paa et Tærningekast, det har jeg gjort; jeg havde ikke formaaet at reise, før jeg kjendte min Skjæbne."

"Du har Ret, den blive lykkelig eller grændseløs ul lykkelig."

"Hvad Formue angaaer, saa dele vi saasnart jeg bliver Herre over den, min Bedstefader efterlod mig. Kom nu, min Ven, frist Mod! Du skal tage min sorte Kjole paa iasten, den er mindre og klæder Dig bedre, jeg har nu gjort min Lykke. Og der er min Straahat, ah! hvor Du seer godt ud med den. Naar, er Du saa fornøiet. Hvor er Stoffen, den tager Du, jeg har jo min Pige."

Vi gik ned i Haven, jeg plukkede den yndigste Rose, jeg kunde finde og satte i mit Anaphul. Oluf havde alt fundet sin Rose!

Kloffen fire holdt Kurvevognen for Døren og et Dieblif efter gallopperede Sluf og jeg hen ad Landeveien.

Intet Ord blev vexlet, vi drømte begge en deilig Drøm.

„For S Carl Otto Emil! hvorkænge skal Botte staae og græsse ved Grøstefanten, vi komme jo aldrig til Ellegaard.“

Drømmen, den deilige Drøm, var drømt ud. Hvorfor vækkede Du mig, Sluf Polter! Kunde Du ikke unde Din stakkels Ven den salige Drøm, af kun et Minut, et Sekund endnu?

Gaarden var opfyldt af Vogne og bandende Rudske, rørende paa deres Meerstumspiber.

Mit Hjerte bankede saa glad og uroligt; thi jeg saae to klare Dine tilsmile mig gennem Ruden.

I Haven mødte os en stor Overraskelse, vi bleve modtagne af en stærk og stoiende Musik, der i mine Øren lød mere affrækkende end tiltrækkende, dog læste jeg Glæde paa de fleste Ansigter.

Hoffjægermesteren anførte, og snart stode vi paa en aaben Plads, der var belagt med Brædder, indhegnet med Stole og Bænke og et stort Telt i Baggrunden med Forfriskninger.

Det var altsaa et Sommerbal!

Det løb mig koldt ned ad Ryggen, da jeg hørte Hofjægermesteren sige:

„Mine Herrer, tør jeg bede Dem at følge mit Exempel.“

I det Samme engagerede han Amtmandens Frue, en ældre vakker Dame, og aabnede derpaa med Anstand Ballet.

Kammerjunker Skovstrup førte Huset's Datter, og nu fulgte Par efter Par; den sidste, som sluttede denne Afdeling var Oluf med sin smukke Rusine, hvem Lykken havde gjort endnu smukkere. I Forbigaaende boiede han sig imod mig og hviskede:

„Men, Carl! hvor bliver Du af? Sofie staaer og venter paa Dig?“

Nu vaagnede jeg først til Bevidsthed; jeg var paa Bal — en Dame stod og ventede paa mig — og jeg? . . .

O, ulykkelige Carl Otto Emil, hvorfor lærte Du dog ikke at dandse, medens Du var Dreng, saa havde Du nu ikke som Student været tvunget til at flygte.

Hvorfor?

Alt blev tavst, kun et sagte Vindpust foer igjennem Trætoppene og naaede mit Hjerte, der hviskede saa veemodig:

„Hvor kunde Du nænne at spørge „hvorfor?“

Gud velsigne mine kjære gode Tanter.

Jeg var tilmode som en Forbryder, der frygter for, at hans Flugt vil blive opdaget. Jeg havde allerede sat mig i Bevægelse, da Frøken Nordan pludselig stod foran mig, hun neiede gratiøst og saae mig smilende ind i Dinene. Jeg bukkede til Gjen-gjæld.

Hun var saa smuk, jeg kunde næppe modstaae at trykke hende i min Favn.

Hun neiede igjen.

„Hvad mener hun?“ tænkte jeg forundret, og saa gjorde jeg min Skyldighed og bukkede atter.

Først drog en mørk Sky over hendes yndige Anslyn, derpaa lød en for mig meget ubehagelig Ratter. Hun vendte sig stolt fra mig, gif hen mod min Sidemand og sagde:

„Har De maaskee heller ikke Lyst til at dandse?“

„Hvor kan De gjøre mig saa grusomt et Spørgsmaal, Frøken Nordan,“ svarede han. — „Naar en Engel aabner Himmerigets Port for os stakkels Dødelige, hvem vilde da blive udenfor.“

Jeg hørte ikke mere, nu forstod jeg hendes Hilsen, den yndige spørgende Mine, den mørke Sky og den haanende Ratter, jeg vidste nu, at jeg havde dødelig fornærmet hende og gjort mig selv latterlig.

Jeg gif ikke, jeg styrtede bort; jeg sprang over

Gjerdet ud paa Marken, langt, langt ud, til jeg ikke mere kunde høre den skrattende Musik, saa fastede jeg mig ned i Græsset, jeg følte mig saa træt; thi Ungdomsmødet var flygtet med hendes Latter. Jeg vred mine Hænder, ja, jeg troer jeg græd, saa latterlig, saa ynkelig, saa ydmyget følte jeg mig — og Alt det for en Dands.

Saaledes gik en Stund, en sørgelig Stund for et ungt Hjerter. Mine Tanker hvirvledes afsted som Skyerne paa en stormfuld Dag; men naar Skyen brister, bliver Himlen atter klar, dog alt som det stormede i min Sjæl, bleve mine Tanker mørkere. Sorg og Ulykke kan Tiden mildne, men er man først bleven latterliggjort, det mildnes, det glemmes aldrig.

Og Solens Straaler bleve mattere, alt som den dalede mod Vest, Fuglene fløi til deres smaae Næder, Blomsten luffede sit Bæger, den vilde ogsaa sove, men jeg laae endnu paa samme Sted, jeg hørte endnu hendes Latter, jeg saa de Omstaaendes Smil. Al, hvor skulde jeg gjøre af mig? Her kunde jeg dog ikke blive, og i Selskabet vilde jeg ikke være.

Mon man havde lagt Mærke til min Bortgang? — Mon Noget savnede mig? Jo Een, Een vidste jeg savnede mig, det var Oluf.

Saaledes svingede mine Tanker sig i vilde Dands til det fugtige Græs bragte Feberfulde gjen-

nem mine Aarer. Jeg reiste mig, kastede Blikket mørkt om mig, til jeg endelig tog mig sammen og styrede mine Skridt hen imod Herregaarden for at sadle min Hest og ubemærket ride bort.

Alt som jeg kom nærmere Hovedbygningen, naaede den fordomte Tromme og den falske Floite mine Øren. Den lette Aftenvind bar Tonerne med, jeg saa dem i Tanken svinge sig i Dandsen, hun hvilede sig paa Kammerjunkerens Arm, den anden lagde han om hendes Liv og deres Dine mødtes,

Hvor jeg hadede denne jammerlige Musik, hvor jeg hadede Dands, og i dette Dieblis svor jeg dyrt og helligt aldrig, aldrig at sætte mine Fødder paa Gulvet for at dandse, og jeg har holdt min Ed.

Jeg naaede Stalden, jeg havde alt ubemærket lagt Bidsalet paa Løtte, da jeg pludselig forandrede min Bestemmelse, jeg sagde nemlig til mig selv følgende vise Ord:

„Du vil flygte som en Forbryder, hvad har Du egentlig gjort?“

„Jeg kunde ikke dandse.“

„Ikke andet end det, det viser jo, at Du har været flittig og stadig; deri er der da ingen Forbrydelse.“

„Ja, men det er heller ikke ene fordi jeg ikke kunde dandse, at jeg vilde flygte, men fordi jeg har

gjort mig latterlig i Alles Dine ved ikke at forstaae Betydningen af hendes Meien, medens jeg som en topmaalt Idiot blev ved at bukke igjen, og derved fremkalbte hendes Medlidenhed istedetfor hendes Brede. Jeg hader Medlidenhed."

„Men Herre Gud! Det er jo dog ikke første Gang, at Du har gjort Dig latterlig ligeoverfor hende og dog har Du besejret denne Latter og tvunget hende til at vise Dig Agtelse. Hvorfor ikke gjentage Forsøget?"

„Det er let nok sagt, men hvorledes?"

Saaledes fortsatte jeg en Stund med Spørgsmaal og Svar, indtil jeg endelig kom til det Resultat at trodse dem Alle, Store og Smaa og Frøken Nordan med. Det var ikke første Gang og vilde vel heller ikke blive den sidste.

Ved denne Betragtning drog jeg et dybt Suk, slap Hestens Bidsel, tog nogle voldsomme lange Skridt, der endte med Storm og et Dieblisk efter stod jeg midt i Balkfredsen.

Med bankende Hjerte og lynnende Øie stirrede jeg fra Ansigt til Ansigt for at iagttage, hvilken Virkning min pludselige Tilbagekomst vilde fremkalde.

Men hvor blev jeg flau, underlig flau, ved at opdage, at Ingen spørgende eller forundret betragtede

mig, ja, man lagde ikke engang Mærke til mig. Man havde altsaa slet ikke savnet mig!

Hvor Mange have ikke nærret mine Forhaabninger og deelt mit Nederlag.

Jeg kom netop under en Pause, man hvilede og nød Forfriskninger. Pludselig stod ved Frøken Nordans Side og talte livligt med hende, det forekom mig, at hendes Die søgte Nogen, var det Kammerjunkerens, eller var det . . . ?

Jeg nærmede mig langsomt, da jeg lige ved mig, hørte en venlig hvibrerende Stemme.

„Hvor har De været saa længe, Hr. Tullinius?“

Og Sofies klare og milde Die saae spørgende paa mig; det forekom mig som lyfte Blikket gennem Taarer.

„Jeg danser aldrig,“ svarede jeg bevæget — der var dog Een, som havde savnet mig — „Jeg har aldrig lært at danse og vil aldrig lære det, ellers havde jeg naturligtvis udbedet mig første Dands af Dem.“

Hvilket yndigt Solskin gled hen over det lille Ansigt, og for første Gang opdagede jeg, at hun dog i Grunden var en nydelig Pige.

Jeg veed ikke, hvorledes det gik til, men jeg greb hendes Haand, trykkede den i begge mine og lagde den paa mit Hjerte, der stormede saa vildt og

uroilig; den skulde dæmpe det hurtige Slag og bringe Freden tilbage.

Hvorfor, af hvorfor gjorde jeg det?

Gives der ikke Diebliske i vort Liv hvor vi, skjøndt vaagne, ere utilregnelige i Tanker, Ord og Handling, skjøndt Loven, altsaa Verden, fordømmer os?

Et saadant Dieblisk var dette. Gud tilgive mig min ubevidste Synd!

Hun lod mig beholde sin Haand, den skjælvede, den lille Stakkel; thi den leed Uret, den dæmpede et Hjerteslag, der ikke slog for hende. Pludselig vaagnede jeg ved en undertrykt Sullen.

Hvorfor græd hun? Al, hvad havde jeg dog gjort imod det stakkels Barn.

Jeg følte mig saa forladt, saa ulykkelig, fordi jeg troede, at Ingen havde savnet mig. Hendes uventede Venlighed blødgjorte mit stivfrosne Sind — jeg var kun atten Aar — det maae være min Undskyldning.

Nu vare mine Dine aabnede, jeg glemte min egen Sorg over hendes Glæde — en Glæde, jeg maatte berøbe hende, før den slog Rod i hendes Hjerte.

Jeg satte mig ved hendes Side, hun saae paa mig med de smukke Dine, hvis Skjønhed blev for-

høiet ved den barnlige Kjærlighed, der lyfte ud af dem og opfyldte mig med Sorg og Anger.

„Havde jeg ikke alt mistet mit Hjerte, saa havde hun nu taget det tilfange, det folte jeg.

„Frøken Sofie,“ sagde jeg, „tør jeg tro, De er min Veninde?“

„Kan De tvivle derpaa?“

„Jeg vilde saa gjerne betro Dem en Hemmelighed, der længe har ligget mig tungt paa Hjertet og gjort mig saa kjedelig og uelskwaardig.“

„O Tullinius, ikke nu, jeg beder Dem, ikke nu.“

Jeg søgte fortvivlet efter de rette Ord; jeg saae, hun havde atter misforstaaet mig. Herre Gud, skal jeg da altid misforstaaes?

Jeg besluttede at storme frem, jeg vilde nu tale tydelig.

„So, Frøken Sofie, tillad mig, netop nu, De anseer mig maaskee endnu for en Dreng, men jeg elsker med en Mands hele Underlighed, jeg . . .“

Hun afbrød mig atter.

„Ikke mere, jeg beder Dem, jeg troer paa Dem som paa . . .“

Denne Gang var det mig, der afbrød hende, ikke værdig og beskedent, men fortvivlet.

„Som en Søster paa en Broder. Tak, Frøken Sofie, De skal ogsaa altid finde en sand Ven og

Broder i mig. Deres Venfkab vil være mig en stor Trøst, dersom jeg er faa ulykkelig, at Frøken Nordan ikke besvarer mine Bølelser. Ja, nu har jeg betroet Dem min Hemmelighed."

Jeg havde sagt, hvad jeg vilde fige, men jeg manglede Mod til at høre mine Dine.

„Gud være med Dem i Deres Kjærlighed."

Jeg saae op — hun var forsvundet.

Trommen hvirvlede op til Dands, jeg manglede Kraft til at reise mig, jeg hørte endnu: „Gud være med Dem i Deres Kjærlighed." Mit Sind var blevet faa blødt, jeg kjendte ikke mig selv. Hvorfor elskede jeg ikke Sofie? — faa havde vi Begge været lykkelige.

Den skjærende uharmoniske Musik afbrød mine Tanker.

„Hvor jeg hader denne øretudende Musik, der farer En gennem Marv og Been. Ja, hvor jeg hader Dandsen."

„Det er altsaa for at undgaae Gjenstanden for Deres Had, at De har trukket Dem tilbage til Trærnes Skygge, Hr. Tullinius?"

Det var Frøken Nordan, der havde hørt mit Udbrud og nu stod foran mig. Jeg følte, at jeg skjælvede.

Jeg vilde reise mig, men hun bød mig med en Haandbevægelse at blive siddende; hun satte sig hos mig.

„Jeg skulder Dem en Undskyldning, Frøken Nordan, for min besynderlige Opførsel før og nu,“ sagde jeg, „men jeg er idag for første Gang paa et Bal, ja, hvad værre er — jeg har aldrig været tilstede ved en Dands og derfor maa jeg aabent tilstaae, at jeg ikke fattede den store Gunst, Frøkenen var saa god at ville tilstaae mig. Jeg har mig ad som en Klodrian, men jeg er haardt straffet derfor.“

„Er det muligt, findes der virkelig en Student, der aldrig har dandset?“

„Ja, Frøken Nordan! Her seer De et saadant Uhyre.“

„Men hvad har De da foretaget Dem?“

„Jeg har brugt mit Hoved istedetfor mine Fodder; vil De tilgive mig det?“

„Jeg bliver vel nødsaget dertil, dog kun paa det Vilkaar, at naar jeg næste Gang inklinerer for Dem, De da forstaaer at føre mig i Dandsen.“

„Paa den Betingelse kan jeg ikke modtage Deres Tilgivelse, Frøken, jeg har lovet aldrig oftere at give Mode paa et Bal; jeg vil aldrig lære at dandse.“

„Og hvorfor ikke?“

„Fordi jeg har lovet det.“

„Men naar jeg nu kun paa den Betingelse vil tilgive Dem?“

„Jeg vilde dog blive mit Løfte tro! — men dø.“

„Skjøndt meget ung, er De meget stolt og meget fast i Deres Villie.“

„Har den Unge ikke samme Ret som den Gamle til at have en fast Villie? Hvem kan elske saa varmt, saa usigelig inderlig, som vi med vor levende Begeistring, vort Sværmeri? Nei, Frøken, nei! Det er ikke Narene, men Hjertet og Sjælen, der skaber Manden i os. Gid jeg kunde overbevise Dem derom, De veed ikke, Frøken Nordan, hvor meget det ligger mig paa Hjertet at vinde Deres Gunst for Unglingen.

Jeg greb hendes Haand, hvor den var kold og fittrede; men hendes Dine vare saa milde.

„De har overrasket mig, De er saa ung. Vi ere lige gamle og jeg kjender ikke Dem eller Deres Familieforhold.“

„Det er sandt, Frøken Nordan, jeg tænkte i dette Dieblis kun paa min Kjærlighed. — Jeg troede med den i Hjertet at kunde vinde Deres; jeg glemte, at der findes andre Betingelser for Lykken. Vel, Frøken, De skal faae alle De Oplysninger, De ønsker. Min Fader var Sømand, han fandt sin Grav i Bolgerne, og min Moder døde, da hun havde skjænket mig Livet. Jeg fik et kjærligt Hjem hos tre gamle

Piger, der opdrog den lille fattige Dreng, ikke af deres Overflod, men af deres Arbeide. Gud vel-signe Dem for det."

„Nu kjender De min hele Fortid til jeg lærte at elske Dem. Et nyt Liv, en ny Attraa er nu vaagnet i min Sjæl, jeg vil arbeide Dag og Nat for at skabe Dem en sikker Fremtid. Unglingen vil blive Mand i Kraft og Energi, og aldrig vil jeg blive træt af at virke, thi jeg elsker saa usigelig høit."

„Di, for Guds Skyld til! jeg kan ikke modtage Deres Tilbud, vore Forhold ere saa forffjellige..."

„Er det Studenten, der ikke passer for Froken Nordan, eller er det Somandens Søn, der er for ringe for Hoffjægermesterens Datter?"

„Jeg veed ikke, med hvad Ret, De tillader Dem at spørge om mine Bevæggrunde. Det maa være Dem nok, naar jeg siger Dem, at vi ikke passe sammen."

Hun reiste sig stolt for at gaae.

„De siger, med hvad Ret jeg spørger Dem — med den Ret, som Kjærligheden ene giver Manden. Er det min eller mine Forældres Stilling, der gjør mig uværdig til Deres Haand?"

„De tvinger mig til Oprigtighed. Naar Studentens Fader er Somand, passer Sønnen ikke til

Egtefælle for Hoffjægermester og Godsbesidder Nordans Datter; desuden elsker jeg Dem ikke."

"De fornægter Sandheden, Frøken, naar De siger, at De ikke elsker mig. Jeg har læst Kjærligheden i Deres Øie, jeg har følt den gennem Deres Haands Skjelven, jeg seer den selv i dette Nieblik paa Deres Pande, Deres Dine og Læber. See, hvor De blegner, hvor De skjælver, fordi De har fornægtet Deres Hjerte. Havde jeg ikke næret den Vished, havde jeg aldrig vovet at indvie Dem i mit Hjertes dybe Hemmelighed. Jeg var saa taabelig at troe, at sand Kjærlighed havde større Værd for den Kvinde, som selv elsker — end alle Fædres og Forfædres Livsstillinger. Jeg seer, jeg har taget Feil, Kvinden elsker med Forstanden, Manden kun med det stakkels Hjerte. So, De har Ret, Frøken Nordan, jeg var for ung, jeg manglede Erfaring; den har De nu givet mig, men tilgiv, jeg formaaer ikke at takke Dem for Gaven."

"De er meget grusom imod mig."

"Er jeg grusom? Jeg, der vilde offre Dem hver Glæde, hvert Solglimt af mit Liv. Nei, Frøken Nordan, De har været grusom imod Dem selv, idet De har fornægtet Deres Kjærlighed; hvad De har syndet imod mig, det tilgiver jeg Dem, det skal ikke thyge paa Deres Hjerte; den Byrde vil jeg kun dele med

Gud. — De græder, Frøken, jeg kan ikke trøste Dem; thi nu først fatter jeg Deres Ord: „Vi passe ikke sammen.“ Farvel, Frøken Nordan! Tilgiv mig disse Taarer, af deres Flod vil engang Morgensolen opstige.“

Hun var sunken ned paa Bænken og skjulte sit Ansigt i Kommetørklædet.

„Hvor gaaer De hen,“ spurgte hun ængstelig og saae op.

„Nær ingen Frygt for mig; jeg hører ikke til de svage Sjæle, der i Diebliffets Smærte begaae en Synd, som er Manden uværdig. Jeg gaaer for at arbejde, at ikke Sorgen skal gjøre mig til en uværdig Søn af saa brave Forældre. Glemme Dem, Frøken, det kan, det vil jeg ikke, og dog sværger jeg Dem til, at selv om De i dette Dieblif tilbød mig Deres Haand, vilde jeg nu, da jeg kender Deres Anstuelser, afslaae den, jeg vilde aldrig eie en Hustru, der, om kun i Tanker, saae ned paa mine rettskafne Forældre og kjærlige Tanter.“

„Vil De ikke række mig Haanden til Afsted?“

„Hvor kan De nænne at gjøre mig saa svag, nu, da jeg trænger til min hele Styrke?“

Men Haanden gav jeg; den lille bløde Haand hvilede i min, hvor gjerne havde jeg ikke lagt den ved mit Hjerte og beholdt den hele Livet.

Og Kvinden feirede over Hovmod og Fordom.

„Bliv hos mig,“ hviskede hun gjennem Taarer.

Det blev saa varmt i mit Hjerte. Kjærligheden jublede, men Mandens klare Blik og Stolthed, der nu havde brudt sin Farve, forjog Ynglingens Svaghed.

„Jeg kan ikke, Frøken Nordan. Nu elsker De mig og underkaster Dem Deres Kjærlighed; men er De først min, da ville Hovmodet og Fordommene vaagne paany og træde i Stranker mod Deres Hjerte. De vil ringeagte, hvad jeg elsker og høiagter, og derved ikke blot dræbe Deres, men ogsaa min Kjærlighed.“

„Har jeg syndet imod Dem, saa er jeg bleven grusomt straffet. De har ydmhyget mig, idet De nu over Gjengjæld. Gaa, forlad mig, gid aldrig vore Beie oftere maatte mødes herved.“

„Farvel, Frøken Karen, og tilgiv mig, som jeg tilgiver Dem, dog mødes atter vore Beie, og Deres Tanker og Anstuelser skulle have forandret sig, saa... saa ræk mig frivillig den dyrebare Haand, og jeg vil aldrig, aldrig slippe den mere.“

„Jeg skulde for anden Gang beile til Sømandens Søn? Aldrig. Min Kjærlighed er fra dette Dieblif død, og var jeg end saa ulykkelig, at den atter vaagnede til Liv, da vilde jeg før døe — døe af Kjærlighed, end paany ydmhyge mig. Gaa, De har dog aldrig elsket mig, forlad mig, jeg ønsker nu at være ene.“

„Jeg har aldrig elsket Dem? Min Gud, jeg har aldrig elsket hende! —“

„Saa gaa dog, har De ikke gjort mig ulykkelig nok?“

„Ulykkelig? Tak, Froken Karen. Gud velsigne Dem! Nu gaaer jeg!“

Der sad en Rose ved hendes Hjerte, jeg boiede mig imod den, jeg tog den med. Men idet jeg reiste mig, løsneede min Rose sig og skjulte sig i hendes Skjød.

Kun een Gang vendte jeg mig om: Min Rose laae i hendes Haand, ved hendes Læber.

Hun skal blive min; thi Frugten modnes saa ofte under tilhyllet Green. Men:

„Im selben Maß Du willst empfangen, mußt Du geben;

„Willst Du ein ganzes Herz, so gib ein ganzes Leben.“

Tyvende Kapitel.

Det var Foraar. Sneetæppet var smeltet — Is-
skorpen brudt, en kjolig Vind havde gennemfåaret
det fængslede Hav og frigjort Bølgernes Løb.

Ude ved „Trekroner“ vuggede de stolte Skibe
sig, speilende sig i Bølgedandsen med udsprede Vinger
og viftende Haab. Søfolkene vare i travl Bevægelse,
baade med Haand og Hjerter.

En kastede Diet glad og længselsfuld forud,
som kunde han gennemtrænge det dybe, dybe Rum,
der adskiller Nutid og Fremtid; Lokkerne slagrede om
den kjække Pande, der freidig og forhaabningsfuld
var kastet tilbage, som havde han alt opfanget den
Lykke, det ungdomsfriske Hjerter lod ane ved de
fremmede Kyster. Haanden greb hurtig og fast om
Tougværket, som kunde den fremskynde Skibets Fart.
Fremad, fremad, jublede det i hans Sjæl:

„Seg maa ud, jeg maa frem, uden No uden Raad —
Nu en Snegl til sit Hus kan groe fast.“

En anden Sømand stod lige ved. Han var

ogsaa ung. Hans Dine stirrede tilbage, Sorg laae i hvert Træk, Taaren glindsede i Diet, der hang som fastgroet ved de lysegrønne Volde, de ranke Kirkespiir, ved det elskede Barndoms og Ungdoms Hjem, hvor alle hans Tanter, hans Attraaer, hans eget elskende, urolige Hjerte blev tilbage.

Ni Maaneder vare gaaede siden hiin Aften paa Ellegaard.

Jeg seer endnu mine gode Tanter glædestraalende Træk, da jeg en Morgenstund traadte uventet ind i Dagligstuen. De sad netop og talte om deres Søn; de længtes, de kjærlige Sjæle, de længtes efter Fuglen, der for første Gang havde forladt sin Rede.

Tante Sofie sluttede mig først i sine Arme, hun saae mig fast i Diet, opdagede hun Noget? Første hun Stormen i min Sjæl?

Hendes Blik hvilede saa tankesuldt, saa bedrøvet paa mig, medens de andre Tanter udtømte sig i Spørgsmaal og Gissninger, som det kostede mig al min Kraft og Anstrengelse at besvare.

Intet falder mig saa tungt, som at udtale en Udsandhed; det takker jeg mine kjære Gamle for, som for alt andet Godt, der er mødt mig i Livet. Hvert ædelt Trø i min Sjæl har deres Haand nedlagt, og faldt end Meget af det i stenet Grund og blandt Tidslær, som kvalte det, saa faldt der ogsaa Noget i

god Jord, der har bragt min Baar stjerne Blomster,
der vil bringe min Alderdom velsignet Frugt.

Efter min Hjemkomst arbejdede jeg Dag og Nat;
som en Slave hang jeg ved Bogen. Spørgsmaalet
om min Fremtid var afgjort, jeg havde valgt det
juridiske Studium.

Min Kjærlighed, mit Arbejde overmandede mig;
jeg blev syg.

I flere Maaneder holdt jeg Sengen med en
ondartet Feber. Tante Sofie veg aldrig fra mit
Bede. Da Forstanderen atter var klar, vendte Hu-
kommelsen tilbage, og en tung Sorgmodighed over-
faldt mig. Jeg vidste, at Frøken Nordan elskede mig,
men jeg frygtede, at hendes Anskuelse aldrig vilde
forandre sig, at vor lange Adskillelse skulde skade
hendes Hjerter og atter nære de gamle Fordomme;
hun vilde i saa Fald aldrig blive min, og mit Liv,
min Fremtid vilde da være tom og glædesløs.

Saa kastede jeg mig frem og tilbage, men
Sønnen veg længere og længere fra mig.

„Hvad feiler Dig, min Søn?“

Det var første Gang, Tante Sofie rettede det
Spørgsmaal til mig, skøndt hendes Døfte ofte havde
udtalt det.

Og jeg fortalte min Moder Alt, hvad der
thyngede min Sjæl.

En blød Haand gled hjærtegnende over min Pande, der kom Ro og Fred i mit Sind. Jeg greb Haanden mellem begge mine, lukkede mine Dine og sov ind.

Ja, nu var det Foraar.

„Trommerum, tum tum, trummerum,“ nynnede Borgen. „See saa! nu sidder Du jo godt.“

Det var en lang Sætning, det følte han da ogsaa selv, thi han trak Beiret tungt efter Anstrengelsen.

„Der, min Dreng, sæt Dine Fodder paa Skamlen, Jorden er fugtig. See saa, nu er det godt.“ Og Tante Sofie saae hjærlig paa mig.

„Nei, men Carl! Du sidder jo og forkjoler Dig, Barn, see her, tag mit Shawl om Dig, kom, lad mig give Dig det om Ryggen. Det gaaer ellers albrig godt!“

Jeg krympede mig under den gode Tante Thoras Omhu — medens hun søgte at berøbe mig min Frihed. Beiret standsede, det var, som skulde jeg kvæles; men det var jo af Kjærlighed, og derfor fandt jeg mig i Omstændighederne.

„Jeg troer, kjære Thora, han har bedst af at sidde uden Tørklæde, Beiret er mildt, og Solen skinner saa varm. See saa, tag det selv paa; Du fryser, og han kan bedre røre sig.“

Tante Thora tog Shawlet, stakkels Tante Thora!

„Skuden gaaer for flappe Seil, ikke en Vind
fhylder Kludene. Gudsod, gid der snart vilde blæse
en frisk Kuling, at den atter kan blive flot.“

Dg Gregerfen saae bedrovet paa mig, kastede
det ene Been over det andet og tilføiede: „Seg
mindes ikke den Tid, vi have haft saa mild en Mai
som iaar.“

„Herre Jesus! hvor Alt lover godt iaar,“ sagde
Caroline, idet hun gik forbi mig og lagde en lille
Vaarblomst paa mit Bord. Det var nu hendes
Evagthed, altid at henlægge sin Gave i Tausshed.
Var det en Evagthed?

„Nei, nu har Pilatus igjen været i Haven og
haffet i Sofies Blomsterbed, det er dog et forskrækkeligt
Dyr. Men Caroline har ogsaa ladet Gaarddøren
staae paa Klem. Naa, Carl Otto Emil, der sidder
Du jo ret godt. Hvorledes er det med Hovedet?
Er Du endnu idag ligesaa mat som igaar? Vil Du
ikke have lidt Øl at drikke? Ikke sandt, Du vil have
Øl? Seg kan see det paa Dig.“

Dg Tante Wille var allerede paa Veien til at
hente det Øl, jeg ikke formaaede at drikke.

„Tak, gode Wille, jeg troer, vi ville lade ham
sidde stille hen, det har han vidst bedst af, jeg troer
ikke, han er tørstig, han drak nylig. Hvad om vi

gik lidt ned i Haven for at see, om Urterne ere voxede, siden vi sidst vare der?

„Jomfru Sofie har Ret.“ Og Borgen fulgte med de Andre.

Caroline gik og skulede med Blomsterbedene.

„Caroline!“ raabte jeg.

I min Sygdom var Caroline bleven saa lydhør, den svageste Lyd, der gik over mine Læber, opfangede de troe, gamle Dren, og derfor stod Caroline ogsaa strax ved min Side.

„Hør, Caroline, gode Caroline! Fortæl mig en lille Historie, saadan en som Du saa ofte har fortalt mig. Jeg kan ikke taale at læse, og jeg vil nødig sidde og tænke.“

„Han vil nødig tænke? Hm! Det er galt fat med den Stakkel, som nødig vil være Menneſke og tænke, han har altid Et og Andet at bære paa, som tynger. Det duer ikke, unge Herre! Nei, det duer ikke. — Men hvad ſkulde jeg vel kunne fortælle ham? Han kan nu Mere end jeg, og han vilde vel ſagtens lee ad mine ſimple Historier, der paſſede for lille Carl Otto Emil, men ikke for Hr. Studenten, ſom ikke tør tænke paa ſine Tanker.“

„Bild Dig ind, min gode Caroline, at jeg endnu er den lille glade Dreng, der ſad paa Dit Skjød og . . .“

„Jh, Vorherre bevare's! Jh for en Ulykke!
Skulde jeg tænke ham siddende paa mit Skjød?
Nei dertil . . .“

„Stop Caroline! Bliv ikke bange, Du seer jo
nok, at jeg ikke duer til at sætte mig paa Dit Skjød.
Du skulde først have ladet mig tale ud, saa var der
Tid nok til at forsvare Dig. Jeg bad Dig jo kun
om at indbilde Dig, at jeg endnu var den lille
Dreng, Din Yndling, som Du altid fortalte de rare
Historier. Naar, skal jeg, fordi jeg er blevet stor, da
ikke mere være Din lille Carl Otto Emil? Saa
vilde jeg ønske, jeg aldrig var bleven stor.“

„Ikke min Yndling? Ikke min lille Carl Otto
Emil?“ hvisttede hun gennem Taarer, og hun bøjede
sig ned og kysede begge mine Hænder.

„Gud velsigne ham og tak.“

Jeg tog hende om Halsen og kysede hende.
„Fortæl saa, lille Caroline, jeg trænger til at høre
paa Dig.“

Og Caroline satte sig paa Hug ved mine Fødder
til Trods for mit Forbud. Det var besværligt, thi
Caroline bar paa mangan Vinter; men endnu den-
gang dristede Tjenestefolkene sig ikke til at sidde paa
Herskabets Sofaer og Stole, der var en Afstand
mellem dem, som aldrig blev overskreden. Til Gjen-
gjæld søgte de sig som Forældre og Børn, den En

taalte ikke, man talte ilde om den Anden, de havde fælles Interesser og fælles Vre, de levede ikke alene et heelt Liv sammen, men Sonnen arvede Forældrenes Tjenestefolk og betragtede dem som en hellig Arv, hvis Alderdom han var forpligtet til at forføre.

Og Caroline fortalte, og Tiden gif, til Tante Sofie sagde, det var bedst at gaae ind, jeg havde været for længe ude.

Genogtyvende Kapitel.

For tredie Gang blev jeg iført det hvide Halstørklæde, jeg rækkede det selv til Tante Mille og bad hende give mig det om.

Jeg sørgede nu selv for mine Fornødenheder, det vil sige, hvad Garderobe og Lomme penge angik. Efter min Helbredelse søgte jeg Informationer, som jeg var saa heldig at faae. Jeg var meget flittig, meget sparsommelig og Gud lagde Betsignelse til mit Arbeide.

For mine første selvfortjente Penge købte jeg sex Præsenter til mine kjære Gamle, som med Taarer betragtede disse.

Da jeg havde faaet anden Examen besluttede jeg at tage juridisk Attestats og tog den paa tre Aar. Det kneb, da jeg ikke var Herre over hele min Tid, og derfor herskede der stor Uro og Angst i vor kjærlige Familiekreds. Det var imod deres Villie, at jeg informerede i Skolerne, men jeg havde gjort det hellige

Løfte, ikke længere at lade de opoffrende gamle Søstre arbejde for den unge raske Student. Nu var min Tid kommen — det takkede jeg dem for — og nu vilde jeg arbejde, saa at jeg engang kunde sørge for dem.

Og arbejde gjorde jeg, saa Kandidaten fik laud., skjøndt Studenten kun var treogthve Aar.

Hvor vare Tanterne blevne gamle, af, jeg saae det først ret, da jeg vendte hjem fra Syllandsreisen. Skjøndt Besøget var kort, var det dog langt nok til at overtyde mig om, at den spæde lille Dreng var bleven Student; jeg læste det i ethvert af de Gamles Træk, i den høiede Krog, der forgjæves søgte at rette sig, i de matte glandsløse Dine, som altid saae saa varmt og kjærligt paa mig. Var jeg ikke den, der havde bidraget Mit til at svække dem for tidligt?

Jeg læste Aarene i den Ro, der mere og mere lagde sig til Hvile over Panden, en Ro, der taler om en Sjæl, som i Aarenes Strøm er gaaet forædlet gennem Prøvelsesilden.

De svundne Aar havde ikke formindsket min Kjærlighed, men Sorgen og Haabet laae kun dybere skjult i mit Hjerte.

Og hende, der havde tændt Solen i mit Bryst og vakt Mandens Kraft og Udholdenhed hos Unglingen, hvor var nu hun? Skulde vore Veie atter mødes?

Og vilde hun da mindes hiin Aften ved Solens Nedgang.

Men Oluf? Hvorledes var det gaaet ham?

Da han vendte tilbage fra Thyland, bar han en Ring paa høire Lillefinger med en Glemmigei paa Midten. Ringen var Pantet paa hendes Kjærlighed.

„See,“ sagde han, idet han viste mig den, „er den ikke yndig, som hun selv? Hun rækkede mig den ved Afskeden. Hun græd, ja, og jeg græd med, men det saae de Gamle ikke, de maae ikke vide Noget om vor Forbindelse.“

„Og hvorfor ikke?“ spurgte jeg forundret — „jeg har aldrig syntes om det Hemmelighedsfulde, den aabne, klare Sandhed, hvor man har Ret til at tale, det er den bedste, den lige Vej.“

„Du glemmer, jeg er kun Student. Onkel og Tante vilde lee os ud, maaskee frabede sig en Svigersøn, der Intet er og endnu paa lang Tid Intet kan blive.“

„Men det vidste Du jo, førend Du friede til Din Rusine. Hvorfor taug Du da ikke og lod Tiden raade?“

„Hvorfor taug jeg ikke? Det er godt at see, at Du ikke . . .“

Han fik ikke fuldført Sætningen, thi i det Samme saae han paa mig og standsede.

„En Mand bør ikke anholde om en Piges Haand i Hemmelighed, naar han forud troer, at Forældrene ikke billige Partiet, thi han forleder derved Datteren til Forstillelse og List.“

„Sætter Du da Forældrenes Samtykke høiere end Din og hendes Kjærlighed, siden Du vil offere den for deres Skyld? Saaledes opfatter jeg ikke Kjærligheden, Kjærligheden skal seire over Alt.“

„Du udtyder mine Ord feil. Jeg sagde, at Manden ikke burde anholde hemmelig om Datterens Haand, naar han forud vidste, at Forældrene vilde afslaae Partiet, men jeg sagde ikke, at han slet ikke skulde frie. Tvertimod, elsker han og er gjenelsket, maa han see at seire, dog ikke ved lav Forstillelse, ved hemmelig Forlovelse, der er baade hende og ham uværdig, men ved ærlig og aaben Kamp.“

„Hvad forstaaer Du ved ærlig og aaben Kamp?“

„Jeg mener, at han, tiltrods for sin Overbeviisning om at faae et Afslag, dog bør anholde hos Forældrene om Datterens Haand og aabent erklære dem, at han ikke opgiver hende, men derimod vil gjøre Alt, hvad en retscaffen Mand formaaer, for at vinde hende. Han har hendes Hjerte, og med det haaber han at seire. Saa vide Forældrene, hvorledes Sagerne staae, og de kunne tage Forholdsregler, og de Unge

funne aabent og ærligt vedkjende sig deres Kjærlighed og . . .“

„Ja, adskilte. Du skal have Tak for den Ærlighed, den gjælder til Wandsbeck! Naar de saa en Tid have sukket aabentlyst, men langt fra hinanden, saa tvinge Forældrene en smuk Dag den Gulde til at slutte et andet fordeelagtigt Parti, og Studenten bliver til Tak for sin Ærlighed — aldrig til Kandidat; thi Sorgen gjør ham modløs, han taber Øysten til Arbeide, han vil glemme; men kan ikke, og endelig, for at faae en Times Fred, griber han til Flasken. Nu, jeg behøver vel ikke at fortsætte, Du gjætter Dig til Næsten.“

„Hvilken jammerlig Mand, Du der beskriver; Han har ærlig fortjent sin Skjæbne, naar han paa saa uværdig, saa umandig en Maade bærer sin Sorg. Nei, nu vil jeg male med andre Farver, og Du vil da maaskee give mig Ret. Vi forudsætte, at de begge elskede hinanden med Forældrenes Vidende, men uden deres Samtykke. Da nu i vor Tid — Herren været lovet — al Tvang, som de gamle Tider hævdede, er opløst, saa formaae ingen Forældre at tvinge deres Døttre til et Ægteskab, de ikke billige. Hun afflaaer altsaa al Tvang og forholder sig ganske rolig, til hun er myndig, saa erklærer hun aabent og ærligt Forældrene, at nu vil hun have ham, da de

ikke kunne paavise ham nogen æreløs Handling, der giver dem Ret til at nægte ham hendes Haand."

„Men saa jage de hende ud af Huset."

„Godt, saa tager han hende op, fører hende til Præsten og tager derpaa sin lille Kone med sig hjem."

„Ja Du indretter det nu saa meget godt. Men sæt, han er fattig og ikke formaaer at gifte sig, hvad gjør hun saa?"

„Det Samme, som tusinde Kvinder have gjort før hende og uden Kjærlighed; hun søger sig en Stilling efter sin Evne, og indtil hun har faaet den, er der vel nok et eller andet kjærligt Asyl, der vil aabne sig for hende."

„Lad gaae! Det var nu dette Tilfælde, men nu komme vi til det næste. Pigen er svag, har ikke Din Heltindes Kraft til at bekæmpe Forældrenes Uholdenhed, hun giver omsider efter, og saa passer, min Tro, mit forrige Maleri fortræffeligt."

„Finder Du det? Ja saamæn, naar baade Heltinden og Helten ere saa ynkværdige Personer, at den ene ikke elsker høit nok for at faae Mod til ikke at lade sig paatvinge en anden Egtfælle, og den Anden, istedetfor at harmes over hendes svage Kjærlighed, istedetfor at kaste sig over Arbejde for at glemme, eller idetmindste for at dulme og feire over sin

Ulykke, griber til Flasken, — jo, saadanne Væsener beflager jeg, og for dem passer Dit Maleri udmærket godt.”

„Bravo! Og „saadanne Væsener“, som Du kalder dem, troer jeg, at Amalie og jeg ere; Du indseer altsaa, at jeg har handlet fuldkomment rigtigt.”

„Ingenlunde Duf, Du er for ubestandig til at sørge Dig tilgrunde, og Amalie er for bestandig og trofast til at glemme sin Kjærlighed. Udlød hun end sine Forældre og lod være at ægte Dig, saa ægtede hun heller aldrig nogen Anden. Amalie vilde døe af Sorg, men blive Dig tro. Jeg opfatter hende bedre end Du.”

„Troer Du?” Og Dufs Dine fyldtes med Taarer. — „Ja, hun elsker mig, den gode kjærlige Pige. Men jeg elsker ogsaa hende til Gjengjæld med min hele Sjæl og mit hele Hjerte. Du troer mig ikke, Carl! men Tiden vil vise det.”

Der gik et Aar.

Det var en Aften, en Vinteraften.

Seg sad ved Lampen og læste i mine Collegier. Da traadte Duf ind; hans Kinder blusfede, hans livlige Dine funklede, og han lagde sin Arm om min Hals og hviskede:

„Carl! nu er jeg lykkelig!”

Seg saae forundret og spørgende paa ham.

„Saa har Du faaet Forældrenes Samthkke?”

„Nei, men hendes.“

„Hendes? Det fik Du jo for længe siden.“

„Ja, dersom Du for en Time siden — kalder længe siden, saa har Du Ret.“

„For en Time siden? Jeg forstaaer Dig ikke.“
Jeg forstod ham kun altfor godt!

„Det er dog ganske ligesom at forstaae. For en Time siden fik jeg hendes Ja, hun har lovet at blive mig tro. Og nu skal jeg til at arbejde for Alvor, ved Nat og Dag, at jeg snart kan blive Kandidat. Al, min Ven, hvor jeg er lykkelig.“

„Forglemmigei?“ hviskede jeg og pegede paa hans høire Haands Lillefinger.

„Den glemte jeg,“ svarede han veemodig og skjulte sit Ansigt i Hænderne.

„Stakkels Duf!“

„Jeg var saa ung dengang, jeg kjendte ikke mit Hjerte, jeg troede, jeg elskede; men først nu føler jeg Kjærlighed. Mine Følelser for min Kusine vare kun en flygtig Ungdomsdrøm, en Drengestreg, der blev en Hemmelighed imellem hende og mig.“

„Og Gud.“

Han lod, som han ikke hørte mine sidste Ord, og vedblev:

„Vi have Begge nu glemt det.“

„Hun ogsaa?“ spurgte jeg uvilkaarlig.

Han slog Dinene ned og rødmede.

„Jeg haaber det,“ svarede han.

Var hans Haab begrundet? Havde ogsaa hun glemt det Løfte, hun kun for et Aar siden gav og havde lovet at mindes hele Livet?

Jeg troede det ikke.

Saa gif der atter et Aar og atter eet. For Nogle af os vare de lange, grumme lange, for Andre korte, altfor korte. Tiden kan ikke maales efter Dage og Aar, men efter Glæden og Sorgen.

Men Oluf havde i dette Tidsrum alt manganen en Gang skiftet Sind; han forelskede sig saa hurtigt, saa lidenskabeligt og saa kort. — Som en Aprilsdag skifter med Regn og Solskin, som en Modedame vexler Dragt, skiftede han Kjærlighed. Hans Hjerte var en Naalepude, der modtager utallige Indtryk, uden at de efterlade noget Spor.

Stakkels, kjære Ven, hvor Du var letfindig og ubestændig, men dog ikke flet.

„Ikke flet? Er den Mand, der saaledes be-
drager og forraader Kvinden, ikke flet? En god
Mand kan ikke udføre flette Handlinger, og Enhver
der forraader Kjærligheden, handler flet. Af Frugten
lærer man Træet at kjende.“

Tilgiv mig, jeg kan ikke Andet, han var, han
er min Ven, min stakkels Ven. Han er ikke flet,

men svag, saa usigelig svag. Hvorfor var hans Hjerte saa varmt, saa modtageligt? „Med Varme skal man Varme fordrive,“ siger det gamle Ordsprog, og Oluf viste, at det talte sandt. Hvergang en ny Flamme naaede hans Hjerte, slukkedes den gamle.

Jeg horte engang en ældre Dame paastaae, at det var værre at være letfindig end ond, og da jeg forundret spurgte hende, hvorledes hun kunde forsvare denne Paastand, sagde hun:

„Et ondt Menneske har en Villie, det veed, hvad det vil, og det bærer Præget af det Onde i sit Dye, paa sin Pande, saa at Enhver kan tage sig iagt for ham, hvorimod et letfindigt Menneske er villieløst; som Sivet boier det sig for alle Vinde med den Forskjel, at skjøndt Vinden boier Sivet, formaaer den ei at knække det; i dets Svaghed ligger dets Styrke, det reiser sig atter og atter efter sit Nederlag. Letfindighed derimod eier ingen Kraft, dens Svaghed er dens Ruin, den eier ingen Støtte, ingen Grundsaetninger. Den Letfindiges Hjerte er som Vandet, der laaner Himlens Farveskjær — mørkt eller lyst, men eier selv ingen Farve. Et letfindigt Menneske er som oftest godmodigt og elskværdigt, netop fordi han uden Forskjel søger at gjøre Alle tilpas. Han er sorgløs, fordi Intet gjør varigt Indtryk paa ham. Man elsker ham, man troer hans Forsikringer, fordi

han altid taler med Diebliffets varme og sølte Indtryk, og hvem kan vogte sig for det Onde, naar det fremtræder for os i Sandhedens smukke og usminkede Dragt. Et letfindigt Menneske synder hundrede Gange, naar et ondt Menneske synder een Gang, thi det onde Menneske synder kun, naar han selv vil, hvorimod det letfindige Menneske synder ligesaa ofte, som Andre ville have det."

Og hun tilføiede:

"Vogt Dem, Tulinus, for at slutte Venstrebånd med et letfindigt Menneske, thi skøndt De selv er stærk, vil han dog i et ubevogtet Dieblif, seent eller tidlig, komme til at faare og forurette Dem, ikke af ond Villie, nei, kun af Letfind."

Og Dagen kom, da jeg maatte give Prophetinden Ret.

Det var en mørk Vinteraften, en af dem, hvor Mørket varer fra Klokken fire Eftermiddag til næste Morgen Klokken otte.

Jeg sad og læste i nogle juridiske Aftter — jeg havde nemlig faaet Ansættelse hos en Sagfører — da det bankede paa min Dør, og Duf traadte ind.

"Forretninger overbord, Frakken paa, og faa tage vi hinanden under Armen og drive ud ad Vesterport."

"Ikke i aften," — svarede jeg — "jeg har her et

Arbeide, som jeg først maa gjøre mig bekjendt med. Du maa opsoge en anden Ledfager, eller ogsaa gaae ene."

Men Oluf greb Alterne, luffede dem, tog min Hat og min Frakke og tilsidst mig selv, og saa drev vi ud ad Farimagsveien og henad Vesterport.

Han spogte og lo som et Barn af Glæde over at have besejret mig, han var saa elskværdig, ja desto værre saa elskværdig, at jeg, skjøndt suurmulende, fulgte ham.

Underveis mødte vi en Dame, der ilede let og tilskyndeladende ængstelig forbi os.

I et Nu var Oluf ved hendes Side; jeg fulgte modvillig og hørte ham sige:

„Om Forladelse, Frøken, men det forekommer mig, at De seer Dem saa ængstelig om og det med Rette. Her er saa eensomt, og Farimagsveien har just ikke det bedste Ry. Tillader De, at min Ven og jeg ledsage Dem hjem? Jeg kan forsikre Dem, at det vil være os en sand Fornøielse, at hyde Dem vor Beskyttelse."

„Tak, jeg modtager gjerne Deres og Deres Vens Ledfagelse, jeg kan ikke nægte, at jeg er ængstelig. Jeg er fremmed her, og under et Besøg inde i Byen er det blevet mørkt; jeg har en lang Vej at gaae, da jeg boer hos en Familie paa Østerbro."

Et tørt Slør skjulte den unge Piges Træk for vore nysgjerrige Blikke; ja ung var hun, det røbede hendes Stemme og lette Gang.

„Aftenen er saa mørk, Veien saa ujævn og knudret, vil Frøkenen ikke tage min Arm?“

Hun tog den, og Slufs Gang blev langsommere og langsommere, alt som hans Konversation blev livligere; hun havde snart fortalt ham sin hele Livshistorie, thi den Smaa var fra Landet. Saa naaede vi tilsidst Østerbro.

Vi vare lige under en Egte; her standsede Sluf.

„Hvorfor gaar Damerne dog altid med Slør?“ spurgte han pludselig.

„For at beskytte sig mod Kulden, og fordi det er Mode,“ svarede hun ligesfrem.

„Jeg kan ikke fordrage Slør, jeg har aldrig kunnet forsones mig med dem, ved De hvorfor?“

„Nei.“

„Fordi det skjuler Damernes smukke Ansigt. Tag det tilside, jeg beder, jeg bønfaller Dem, tag det tilside, kun et eneste Nieblif.“

Dg Sluf dristede sig til selv at hæve Sløret, og vi saae nu begge det yndigste Pigeansigt, friskt og blomstrende; men vred saae hun ud, saa vred, at jeg ubiilkaarlig trak mig lidt tilbage.

Hun vilde trække Sløret ned igjen, men Oluf forhindrede det og vedblev:

„Hvor De dog er nydelig, og hvor Bredden klæder Dem guddommeligt, saa guddommeligt, at jeg ikke formaaer at modstaae Vhsten til at gjøre Dem endnu mere vred.“

Og førend hun kunde afværge det, gav han hende et Kys.

Det var for galt; jeg traadte nærmere, stødte Oluf tilside, rækkede min Arm ud imod den fortorne og forfærdede Landsbypige, der pludselig havde tabt Modet, og sagde:

„Sy Oluf, Du glemmer Kavaleren! Tag De kun rolig min Arm, lille Frøken, jeg skal følge Dem hjem og senere tale alvorlig med min Ven.“

„Tak,“ svarede hun beroliget og vendte sit søde Ansigt om imod mig, og nu begyndte hun forfra at fortælle. Jeg mærkede snart, at der var Mere ude end inde.

Saa fulgte vi Gaasen til hendes Gadedør. Vor Pligt var fyldestgjort, og vi sthyrede derpaa vore Fjed under Ratter og Spøg til Frederiksberg og ind til „Lars Mathiesen.“

Da vi traadte ind i Gæsteværelset, sad et lille muntert Selskab ved et Bord, Punschebollen dampede os imøde og udbredte en loffende og forførende

Duft, som tilhviiffede os en Indbydelse, vi omsider ikke formaaede at modstaae. En Minut efter sad ogsaa vi ved et lille Bord med en fortryllende Punschebolle, der nu ikke blot duftede os imøde, men hvis lifflige Nektar flød oplivende og opflammende igjennem vore Arer, medens vor Trediemand, der ingen Ringere var end vor vakkre Vært, Hr. Lars Mathiesen selv, fortalte os endeel Kroniker, som han deels havde oplevet, deels opdigtet, alt som det faldt; thi at den Gamle kunde spinde en Ende, som Onkel Gregersen vilde have sagt, var noksom bekjendt. Nu, han var alligevel en brav Mand, som meente sine Gjæster det godt; hvor ofte har jeg ikke hørt ham sige til unge Menneſker, naar de forlangte mere Spiritus, end han fandt tilraadelig:

„Stop, min Bro'r, Du faaer nøies med, hvad Du har faaet; det er nok for iaften.“

Han holdt ikke af at see unge Menneſker beruse, de Gamle lod han skjøtte sig selv.

Hvor det dog var en forunderlig Mand, den Lars Mathiesen. Han sagde „Du“ og „min Bro'r“ til Alle, uden Forskjel paa Rang og Forhold; Alle vare hans Brødre, nu, ja Adam og Eva vare jo vore første Forældre, og gamle Lars Mathiesen meente det broderligt med Alle.

Vi drak eet, to, fire Glas, hvor det dog var en

liflig Drik. Saa raabte man ved det andet Bord paa Barten, han skulde klink med, og min Ven og jeg benyttede Diebskicket til at forlange mere Punsch. Snart var ogsaa andet Dplag forsbundet, vort Sprog blev mere hoirostet, vor Patter mere stoiende, vor hele Opførsel vidnede om, at vi havde seet for dybt i Punschebollen, thi snart stod Duf og jeg ved Billardet. Jeg spillede med en ung Officeer, der vandt bestandig, og skjøndt vi spillede om Penge og min Pung var let, tabte jeg ikke Modet.

Punschen flød brændende gennem mine Arer, den bragte mig til at gjøre, hvad jeg i ædru Tilstand strengt vilde have fordømt, ja svoret paa, at jeg aldrig vilde være istand til at gjøre. Efter to Timers Forløb havde jeg tabt tohundrede Rigsdaler til den Uniformerede, skjøndt jeg ikke formaaede at betale dem.

O Punsch, hvorfor dufter Du saa lifligt og forførende, naftet Du dog glemmer saa megen forførende Gift i Din bedaarende Nektar? Hvor mange af Dine Dyrkere har Du ikke sthyrtet i Fordærvelse, hvor megen Anger, hvor mangt et Fortvivlelsens Skrig er ikke steget op fra Dine loffende Bølger, — besidder Du den Evne nu og da at kunne fremtrylle Glæde og Munterhed, saa eier Du ogsaa tilfulde

Magt til at fremkalde Forbrydelse, Ulykke, Sorg og Anger.

Hvor det dog er en forunderlig Følelse at være beruset, først livlig, saa munter eller gnaven, derpaa overgiven, saa faad eller godmodig, endelig sørgmodig eller ondskabsfuld og til Slutning bevidstløs, naar ikke Aalmen er altfor paatrængende.

Jeg havde ogsaa den Fornøielse, at kjende disse forskjellige Stadier af Punschebollen. Det maatte jeg bekjende, da Oluf og jeg næste Morgen vaagnede i en vaad, moradsig Grøft paa Gamle Kongevei. Hvorledes vi vare komne saa dybt ned, veed jeg ikke; men det veed jeg, at en Politibetjent vækkede os af vor dybe Slummer, ikke ved høfligt at banke paa vor Dør, men derimod ved at banke paa vor Skulder, en høist ubehagelig Maade at sige Godmorgen paa.

Men, var vor Opvaagnen ubehagelig, saa var vor Opstaaen endnu ubehageligere; endsskjøndt man siger, det er bedre at stige opad end nedad, saa tro mig, ikke naar det skeer fra en Grøft i Kjøbenhavns Omegn, der i de Dage vare i en endnu værre Tilstand end nu.

Stive, forfrosne reiste — nei, krøb vi op fra vort kolde Leie. I en Tilstand, der er ubeskrivelig, naaede vi paany Lars Mathiesens Enemærker, men

hvilken Forskjel var der ikke imellem vore Følelser den foregaaende Aften og nu Morgenens efter.

Dengang vare vi glade, kjække og forvovne, — nu skulede vi angst og skamfulde til alle Sider som undvegne Fanger af Frygt for at blive set og gjenkjendte i vor ynkelige Tilstand. Den forte, skjøndt for os milelange Bei, glemmer jeg aldrig. Endnu, skjøndt saa mange Aar ere svundne siden hiin skrækkelige Morgen, kan jeg føle, hvorledes Blodet farver mit Ansigt ved det blotte Minde.

En Aftens overdaadige Nydelse har bragt mig flere Sorger, end al Verdens Punsch er værd.

Ved Hjælp af Vand, Børste o. s. v., blev det os endelig muligt at gaae hjem, thi vi manglede Penge til at kunne kjøre. Men hvilken Hjemkomst!

Olufs og min Bei skiltes ved Farimagsveien. Jeg saae mit lille fredelige Hjem oplyst af den rødmende Morgensol, der kyndst bredte sine Arme over det; men dets venlige Godmorgen opfyldte mit Sind med Sorg, Skam og Anger, thi det var ingen god Morgen for mig. Jeg havde gjerne listet mig forbi — jeg manglede Mod til at træde ind over den hellige Dørtærskel — naar jeg ikke i det Samme havde følt Tante Sofies kjærlige Arme om min Hals, idet hun brast i saa smertelig en Graad, at den var Straf nok for min store Forseelse. — Jeg følte mig saa

brødefuld, saa dybt falden, at jeg ikke formaaede at gjengjælde hendes varme Omfavnelse, men stod med nedhængende Arme og rystede af indre Kamp og Bevægelse.

Jeg vovede ikke at møde hendes Blik, jeg vidste, det talte om saa dyb en Smerte, at jeg ikke vilde kunne udholde at see det.

Hun slap mig og betragtede mig nøie. Hvad hun læste i mit nedslaaede Die, paa mine afsegraae Rinder, mit forpjustede Haar, ja hele min forstyrrede Dragt, det gjættede jeg kun altfor tydeligt.

Vi stod endnu i Gadedøren, Tante Sofie var iført Hat og Kaabe; jeg anede Grunden, men ikke et Ord vovede sig frem over mine fast sammenpressede Læber.

Hvor jeg beklager Enhver, der paa Grund af sine Handlinger maa slaae Diet ned, istedetfor freidigt og aabent at turde see og møde sine Medmenneffers Blik.

Saa, hvor jeg beklager den stakkels Sjæl af mit ganske Hjerte, thi jeg har selv følt et saadant Dieblik's Nedværdigelse; det følger mig gjennem Livet, jeg kan og vil aldrig glemme det. Denne Ungdomsforseelse har lært mig, hvad den maa lide, som lever i Synd, i Skjændsel. Denne Ungdomsforseelse har

for bestandig frelst mig fra at begaae lignende Bildfarelser.

Hvor er det muligt, at ikke Alle blive frelst, naar de opvaagne efter en saadan Nats Misbrug? Hvor er det muligt, at de atter formaae at kaste sig ud i samme brusende, vilde Strøm, der truer med at dræbe Guds Billede i deres Sjæl, hvor kunne de dog glemme en saa smertelig og sønderknusende Opvaagnen?

Jeg hørte intet Spørgsmaal, intet Ord, men jeg følte mig blidt greben ved Armen og ledet op til mit Kammer.

Da jeg traadte ind i mine Forældres lille Værelse, kunde jeg ikke længere holde mine fremvældende Taarer tilbage, jeg kastede mig paa en Stol og hulkede som et Barn.

Saaledes sad jeg en Stund, en lang og smertelig Stund. Jeg troede, jeg var ene, at min gode Engel havde forladt mig. Da følte jeg atter den samme venlige Haand skille mig ved Hat og Hals-tørklæde, og jeg følte en dybt bevæget Stemme hviske: „Kom mit Barn, stakkels Barn, læg Dit Tvi og gaa iseng, Du trænger til Sjæls og Legems Hvile.“

Jeg følte et Kys paa min Pande, men brændende Taarer blev tilbage paa min Kind. Hun græd

Saa tung, saa bitter en Graad, som kun en Moder
kan græde over sit vildfarende Barn.

Jeg hørte Døren gaae. Jeg var ene. —

Uhret slog fem. Jeg reiste mig i Sengen, Alt
var mørkt omkring mig. Hvorledes jeg var kommen
der, veed jeg ikke, jeg følte en Bløthungshed i hvert
Led, mit Hoved brændte, og mine Læber vare tørre
af Tørst.

Jeg kunde ikke tænke. Det var, som om Tan-
ken var stivfrosen. Jeg saa mig om, Ilden brændte
klart i Ovnen og oplyste den sidste Deel af Værelset;
det var, ligesom om dens Flamme oplyste min Tanke,
thi pludselig stod Alt klart for mig, og jeg udstødte
et dybt Suk. Tohundrede Rigsdaler havde jeg tabt
i Spil, og jeg eiede kun tyve Skilling; jeg var ikke
som Nutidens unge Herrer, jeg kjendte ikke til at
laane Penge eller „opdrive dem,“ som de kalde det.
For mig var en Gjæld af tohundrede Rigsdaler en
heel Kapital, da jeg ikke selv eiede dem og ikke kunde
tænke mig Muligheden af at laane dem hos en
Nagerkarl. Slut vilde jeg ikke bede om disse Penge,
jeg kjendte hans gode Hjerte, men ogsaa hans Letsin-
dighed; for at hjælpe mig, var han istand til at styrte
sig selv i Ulykke. Skulde jeg tilstaae Gregerens min
store Fornedrelse? — Han vilde tie — men for-
agte mig.

Og alt det for en eneste Aftens Bildfarelse!

Hvorfor blev jeg ikke ved mine Aften, hvorfor lod jeg mig forlocke af Duf til at gaae med og hvorfor overtale til at drikke?

Det var det ubevogtede Dieblis i mit Liv, han havde benyttet, og som den gamle Dame saa smukt havde advaret mig imod.

„Tohundrede Rigsdaler“, lod det atter og atter for mine Dren, „hvorfra faaer jeg dem?“

„De ere betalte min Søn,“ lod i det Samme en blid og hvissende Stemme.

Det var Tante Sofies, jeg kjendte den kun altfor godt. Hun her i det mørke Kammer, hun vaa-geude over min Søn, som da jeg var lille og sov den søde, den uskyldige Søn. Hvor det rørte mig dybt!

Jeg havde talt høit, og hun kjendte nu hele Omfanget af min Forseelse, hele . . .? Vidste hun ogsaa, hvor jeg havde tilbragt Natten? Hun havde betalt min Gjæld med sine stakkels suurterhvervede Penge — hvilken Synd, hvilken Nedværdigelse! Og de andre Tanter og Onkler, kjendte de ogsaa det Hele?

Da Kloffen slog syv, sad Tante Sofie endnu ved min Seng, omsluttende begge mine Hænder i sine. Maanen skinnede ind til os. Jeg kunde see Omridset af hendes elskede Ansigt; jeg havde aabnet mit

hele Hjerte for hende, bekjendt Alt, — faaet hendes Tilgivelse.

Hun gjorde mig intet Spørgsmaal, ingen Bebreidelse; hun trøstede mig kun og søgte at undskyldte min Brøde, skjøndt jeg følte, at den havde forvoldt hende saa dyb en Sorg, at hun vist aldrig glemte den.

Da jeg næste Dag mødte til sædvanlig Tid i Dagligstuen, følte jeg mig saa undseelig og skamfuld, som jeg aldrig før og aldrig senere har følt mig i mit Liv. Jeg vovede ikke at see mig om, da jeg traadte ind; jeg modtog de fremrakte Hænder med et taust Buf og nedslaaede Bine. Jeg frygtede hvert Dieblif at høre en Hob af Spørgsmaal storme mig imøde; dog, jeg blev behageligt skuffet, intet Spørgsmaal, ingen Hentydning blev rettet til mig, deres Kjærlighed og Opmærksomhed var kun fordoblet, og min Sorg og Anger fordoblede med den. De vidste altsaa Alt, Tante Sofie var for reen til at lyve for dem; men at hun havde talt min Sag og indhyllet min Forseelse i sin Kjærlighedskaabe, det vidste, det følte jeg.

Doogtyvende Kapitel.

Nh, hvor det blæste og var koldt, og dog vare vi i Juli Maaned.

Jeg sad og læste høit for mine Tanter, Gregerfen stod og trommede paa Ruden, men Borgen sad i sin Rønestol med Piben i Munden og Avisen i Haanden. Han saae nu, som næsten altid, ud over Bladet, Diet stirrede tankeløst eller tankesfuldt — ligesom man vil, hen i Rummet; dukkede det ned i Fortidens Grav eller op i Fremtidens skytildækkede Himmel?

Bogen var endt. Jeg reisste mig, jeg kunde ikke længere holde det ud. Jeg trængte til lidt frisk Luft, til at røre mig, jeg trængte til Eenfomhed.

Saa tog jeg min Hat og vilde gaae ud.

„Nh, Du forbarmende Gud, hvor vil han han, seer han da ikke, det øser Spande ned, det er et frygteligt Gudsveir, som man ikke vil jage en Hund ud i.“

Jeg gik atter ind i Dagligstuen og aabnede mit Hjerte for mine Gamle. Jeg fortalte dem, at jeg ønskede at gjøre en Reise for at see mig lidt om. Jeg havde sparet mig nogle hundrede Rigsdaler sammen i den Hensigt; det var en Ungdomsdrøm, jeg nu ønskede virkeliggjort.

Mine Ord modtoges med et Forfærdelsesudbrud fra Alle paa Tante Sofie og Gregerfen nær.

„En Soreise, ikke sandt, min Ven? So, jeg forstaaer, Baadsmandspiben har kaldt, Havet vinker, godt Manne, giv Afgt og hold tæt min Dreng, nu kuler hun rask op fra Søen.“

„Dg hvorfor vil Du reise?“ spurgte Tante Mille med vaade Dine.

„Dg hvorhen vil Du reise?“ tilføiede Tante Thora.

„Satans Dreng,“ udstødte Borgen og lod Abisen falde, derpaa udsendte han en saa tyk Røgsky, at han for et Dieblif var skjult for Alles Blik.

Men Tante Sofie reiste sig, jeg saae tilbage= trængte Taarer i hendes kjære Die.

„Jeg billigere fuldkomment hans Øyst til at gjøre en Reise; han er ung og kjender ikke Verden uden fra vort stille, fattige Familieliv. Han har arbeidet flittigt, ja over sine Kræfter, han trænger til at lufte sig. Paa Arbeidet følger Lønpen, og derfor foreslaaer

jeg, at vi hæve de Penge, der endnu ere tilovers af hans lille Kapital, og overgibe vor elskede Søn dem."

Tante Thora, Tante Mille og Borgen slog forfærdede Hænderne sammen, medens Gregersen slog i Bordet med sin Høire, saa det gav Gjenslyd i hele Stuen, idet han begejstret udbro :

„Guds D d, godt talt, Jomfru Sofie, saaledes bør det være, vi Andre ville styre rask ind i Deres K lvand, ikke sandt Jomfru Mille og Thora, og De, gamle Landkrabbe, han har længe nok fr nget og frydset for Binden."

„Skal Carl Otto Emil reise ene?" spurgte endelig Tante Thora, der først fik sit M le igjen.

„Hvem, mener Du, skulde følge ham?" svarede Tante Sofie.

„Jeg frygter, det gaaer galt, Hm, det h er mig ikke, nei min Sandten om det g r, jeg frygter for Drengen."

Men Gregersen havde et skarpt D , han læste i den gamle Vens H erte.

„Mindst Seilene, Kammerat" — sagde han og flappede ham godmodigt p a Skulderen — „er det Frygt for Gensomheden, der stiller sig ved K ret?"

Borgen taug, og Gregersen vedblev:

„Jeg har længe frygtet for, at Drengen skulde styre agterud og blive f g af Landjordens U hagelig=

heder, det er derfor godt, at han tårner ud af Roien og indsuger Oceanets rene og stærke Luft. Jeg giver Sofie fuldkommen Ret."

Borgen stønnede, men taug.

"Saa ere vi enige om den Sag," sagde Tante Sofie, "og vor Søn paatager sig Uleiligheden at høre Pengene."

Jeg takkede rørt, men afflog bestemt at bruge andre Penge end dem, jeg selv havde fortjent og udsat til dette Brug.

Var jeg glad eller bedrøvet, jeg veed det ikke, jeg forstod mig ikke selv; jeg kunde have grædt, naar mit Dje faldt paa de fremtvungne Smil, de taarefulde Dine.

Saae jeg fremad, jublede det i mit Indre. — Saae jeg tilbage paa de trofaste Gamle, var det, som om mit Hjerte skulde briste af Sorg og Bæmod. Og jeg tænkte uvilkaarlig:

De kommende Timer gjemme Sorg, som Haab og Glæde i sit Skjød.

"Nei, Ingen kjender Dagen, før Solen gaaer ned."

Saa ilede jeg til Sluf, der det sidste Aar boede ene i sine Forældres store Eiendom. I Løbet af et Aar havde han mistet dem begge. Tabet var gaaet ham meget nær. Han rasede, han græd, — han svømmede i Penge — han glemte.

Jeg foreslog ham at reise med, det vilde bethdelig forhoie Udflugtens Behagelighed, men han afflog det bestemt. Han havde andre Planer, han vilde reise til Grækenland og Tyrkiet, kort sagt, han havde valgt en anden Vej end jeg, og dermed maatte jeg lade mig nøie, men utilfreds var jeg. Hvad vilde han i Grækenland og Tyrkiet? Det var neppe for at dyrke Videnskaben. Han havde aldrig kastet sig tilbedende for Minervas Fod, men for søgt at flygte med lynsnare Vinger fra den alborsfulde Dame, hvis Selfab ikke behagede ham. Han maatte have en anden Grund, som jeg ikke formaaede at gjennemskue.

Jeg ilede til Ministeren for at bede ham om Permission, som jeg ogsaa fik, men paa det Vilkaar, at jeg forenede Statens Tjeneste med min Fornøielse. Herpaa gik jeg villig ind, da det deels var en Erkjendelse af min Dygtighed, deels et pekuniært Gode, der gav mig Leilighed til at forlange min Udenlandsreise.

Det var et Lyssglimt i den mørke Nat, da jeg fortalte mine Kjære i Hjemmet det Hverv, Ministeren havde paalagt mig.

„Hvor det glæder mig, Carl! det vil bære gode Frugter for Din Fremtid.“

Det var Tante Mines Glædesudbrud, der snart blev efterfulgt af de andre Tanter og Onklers Lykonfning.

Alt til min Afreise var besørget. Jeg havde kjøbt en lille Present til mine sex trofaste Sjæle. Fra min Barndom havde jeg hørt dem yttre Ønsket om at eie et lille Uhr, der kunde berøe hos dem. Jeg købte et Gulduhr til hver af dem. Til Caroline et fransk Shawl. Til Onklerne en udpolstret Lænestol, hvori de magelig kunde nyde deres Grog og Pipe. Enhver Gjenstand blev ledsaget af et lille Digt og bragt dem en Time efter min Bortreise.

Dg Dagen til Afreisen kom.

De Gamle vare saa stille — jeg saa utaknemmelig — det er Ungdommen jo altid mod Alderdommen.

De stod og saae sorgfulde paa mig, som vilde de sige:

„Vogt Dig for Skjærene, vogt Dig for Stormene.
Hvorfor drager Du ud fra den lune, den hjemlige
Kede?“

Men de vare gamle — jeg ung og forhaabningsfuld, og derfor jublede det i mig:

„Jeg maa ud, jeg maa frem, uden No, uden Naft,
Kun en Snegl til sit Huus kan groe fast —
Jeg maa tumle mig lidt paa den brusende Strøm,
Med dens Magt vil jeg prøve en Dyst.
Nu er Tiden ei mere til Dvale og Drøm —
Der er vaagnet en Vaar i mit Bryst.“*)

*) „Vaaren er kommen“ af Erik Bøgh.

Hvem kan blive siddende rolig ved Arnen og lade Ungdommen flye, naar disse levende Toner trænge til hans Hjerte, uden at løfte sin Sjæl, bevinge sin Fod og storme ud i Livet, kaste sig i den brusende Maelstrøm og lade sig rive med i Hvirlen for at fejre — eller — knuses.

„Kun en Snegl til sit Huus kan groe fast.“

Saa hejsede jeg Glædens og Begeistringens herlige Flag! — de Unges Kompas, hvorefter Hjertet saa gjerne vil styre.

Men de Gamle blev ene tilbage.

Naar en Høne har udruget et Andæg og Ellingen nu følger sin naturlige Drift, kaster sig i Dammen og svømmer bort — har Du da seet den stakkels Høne, som udbredte sine skjærmende Vinger for at varme og dække den?

Giv aldrig en Høne et Andæg.

Treogtyvende Kapitel.

Solen skinnede. Den skønne „Gabrielle“ dansede paa Havet og speilede sig kofet i Bølgerne, beundrende sin egen Deilighed. Det var et stort og smukt Skib, vel skiftet til at vove en Dyst mod Elementerne. Den skønne „Gabrielle“ var af 400 Ræsters Drægtighed, bemandet med tyve Matroser foruden Kapiteinen, Over- og Understyrmanden.

Jeg valgte at reise med Seilskib for at studere Havet, som altid havde haft stor Interesse for mig.

Blandt Passagererne lagde jeg især Mærke til en forunderlig Figur, som kaldte sig Frøken Glad, et Navn, der passede fortræffelig, thi hun var altid glad, altid paa Spil og altid i høi Grad uelsk- værdig og paatrængende imod mig.

Kan en Dame nogenfinde være uelskværdig eller paatrængende?

Hvad skal jeg svare? Jeg har aldrig ønsket Krig med Damer, thi hvilken Mand, han være saa

stor en Helt, han vil, har ikke følt sig flaaet af Ungdom og Skjønhed? Fred mine Damer, Fred paa enhver Betingelse.

Nogle Dage efter Afreisen fik vi henad Eftermiddagen en stærk Storm, der med en utrolig Fart drev Skibet gennem Bolgerne. Undertiden hævede det Agterspeilet og sænkede Bøugen saa dybt i den hule Sø, at det syntes, som vilde det dukke under Bolgerne for aldrig mere at komme op paa Havsladen.

Kapitainen stod foran Rattet og gav sine Ordre med en Korthed og Klarhed, der strax blev forstaaet og adlydt.

Jeg stod i Forstavnen og betragtede med en Blanding af Rædsel og Begeistring det oprørte Hav i dets frygtelige Storhed, da jeg blev afbrudt i mit Studium med et stærkt Hm, hm! der lød lige ved mig.

Jeg vendte mig om, just ikke med det venligste Ansigt, da det ærgrede mig saaledes at blive forstyrret, og mit Humeur blev ikke bedre ved at opdage Froken Glad, der stod tæt ved mig og tilnækkede mig paa en irriterende Maade, som om vi havde kjendt hinanden en Evighed.

„Hvor herligt, hvor henrivende er ikke et Hav i Spror!“

„Finder De?“

„Vidunderligt deiligt! Jeg elsker Havet i Oprør.“

„Det forundrer mig, at Frøkenen kan taale den voldsomme Storm uden at faae Kvalme, Dren= eller Tandpine.“

Jeg saae stibt paa hende, men hun slog ikke sit glade Dje ned, hun besvarede mit Blik med et skjælnst og kofet Diefast, der næsten klædte hende godt og mindede mig om Oluf, som havde forladt Kjøbenhavn Dagen før min Afreise.

Jeg faaer aldrig Dren= eller Tandpine, min Herre! jeg har gode, funde og, som De nok har seet, hvide Tænder, der aldrig genere mig, ligesom mine Dren ere forsynede med en ualmindelig tyk Hinde.“

„Det kan jeg mærke.“

„Glæder mig, min Herre! Jeg er født paa Havet, jeg elsker Havet ligesom De. Al, hvilken Sympathi!“

„Jeg hader Havet,“ udbrod jeg forbittret; jeg følte slet ingen Lyst til at sympathisere med de hvide Tænder. Jeg søgte at fjerne mig lidt efter lidt og naaede endelig om paa den høire Side af Skibet, hvor jeg haabede at staae usforstyrret.

Himlen var bedækket med mørke, truende Skyer, der idelig blev jagede frem af den rasende Storm. Hift og her saae jeg et lille Fartøi, der kastedes op

og ned i Bølgedandsen som et Vegetoi for Hav og Storm, hvert Dieblif truet med Undergang.

En uventet Kæstevind sendte min Hue som Offer til de brede Bølger. Mit Haar stod i vild Hvirvel om mit Hoved, men jeg agtede det ikke; jeg stirrede ud paa det smukke Skuespil, som fyldte min Fantasi med nye, livlige Billeder.

Med Et blev jeg afbrudt i min Tankegang ved at føle en Hat blive trykket mig ned paa Hovedet med en saadan Styrke, at det et Dieblif fortneede for mine Dine.

Jeg vendte mig forundret om og opdagede nu Frøken Glads hvide Tænder, der lyfte mig imøde.

Istedetfor at takke sagde jeg halvt ærgerlig:

„De er meget stærk, Frøken Glad.“

„Umaaadelig stærk, min Herre.“

Jeg har aldrig været en Ynder af stærke Damer; dog den Menning beholdt jeg for mig selv og tilføiede pligtskyldig:

„Tak for Hatten! Hvem er Eiermanden?“

„De selv, Hr. Auditeur.“

„Jeg? Men hvorledes kunde Frøkenen komme i Besiddelse af den, den var gjemt i min Hatteæske.“

„Rigtig, min Herre! Men Hatteæsken stod i Deres separate Koié, der hentede jeg den.“

„De er altfor opmærksom, Frøken.“

„Man kan aldrig . . .“

Længere kom hun ikke, i det Samme tog et Vindstød fat i hende og kastede hende bogstaveligt i mine Arme, hvor hun efter min Mening — blev noget længere end nødvendigt, hvorfor jeg da ogsaa aabnede dem for at stille mig ved den uventede Byrde. Men neppe var hun fri, førend jeg hørte lige ved mit Øre:

„Hvor herligt, hvor henrivende er ikke et Hav i Oprør!“

„Det var J!“ havde jeg ikke nær glemt mig selv og bandet. — Det var jo de samme Ord, hun nylig opvartede mig med. Gode, Frøken Glad, en god Ting kan man ikke gjentage for ofte — og jeg svarede derfor ligeledes:

„Finder De?“

Det forekom mig, som opdagede jeg et undertrykt Smil paa hendes Læber, der vare sjældent syldige og store, omgivne af en temmelig stærk Moustache.

Åh, hvorfor var Stormen ikke saa naadig, at den tog min Plageaand istedetfor min Hue, saa havde jeg nu haft den i Haanden for at tilviste hende et saligt Leveel!

Men selv den manglede Mod til at bortføre en saadan Fregat, den nøiedes med hendes lange Krøller. Først legede den med dem paa en temmelig dristig

Maade, derpaa løsrev den skaanfelsesløst den høire Lof, som jeg saae bade sig i de oprørte Bølger.

Nu, Herre Gud! det gif dem som mig, de onskede Frihed de Stakler — og Frihed fik De, det maatte selv Froken Glad befjende.

Jeg var saa delikat hurtig at vende mig om for ikke at genere hende. Hun saae det, smilte — ja, det var nogle mærkværdige Dine, jeg vidste ikke rigtig, om de vare smukke eller stygge — jeg troer desto værre, jeg maae tilstaae det Første, hvor nødigt jeg end gjør det. — Derpaa holdt hun med paatagen Undseelse Hænderne for Dinene og raabte:

„Fy! see ikke paa mig, jeg bliver saa forfærdelig flau.“

Nu var jeg fuldkomment overbevist om, at hendes Dine vare affyhelige, ligesom at hun selv var det mest affekterede Menneske, jeg nogensinde havde seet.

Jeg vilde netop til hoit at gjentage hendes „Fy,“ da jeg atter mødte hendes Dine, tittende frem gennem de halvtåabne Vingre. — Hvad var der dog ved disse Dine? — Jeg slugte „Fyet“ og vendte, halvt ærgerlig paa mig selv, Hovedet til den anden Side.

Det er bestemt, jeg tog ikke Feil! jeg hørte en halvkvalt Ratter bag mig, — det var altsaa hende, min Plageaand, der havde mig til Bedste.

Hurtigt og rasende vilde jeg forlade Dækket, men hun indhentede mig og hvistede:

„Forlader De mig, førend De har hentet mig mine Krøller?“

„Deres Krøller? Jeg skulde kaste mig i det oprørte Hav for at hente Deres Krøller? Det vilde Parfykmageren i Sandhed ikke takke mig for.“

„Men jeg vilde takke Dem,“ svarede hun smægtende.

Nu følte jeg mig overbevist om, at hun med Forføet gik ud paa at drille mig. Jeg havde i længere Tid lagt Mærke til, at Skibsmandskabet fulgte os med Øinene og lo ad os, ligesom jeg ikke tog Feil, naar jeg troede at bemærke, at Kapitainen og hun stod i Forstaaelse med hinanden.

Ørgerlig forlod jeg Dækket for at søge min Rahyt, hvor jeg gjorde et Udkast af Havet i Dyrer.

Neppe var jeg kommen ned, før Uveiret atter drev mig op.

Skibet duvede og svingrede saa voldsomt, at det var mig umuligt at føre Bljanten. Det var et frygteligt Syn, der mødte mit Øie, da jeg atter kom op paa Dækket.

Fruentimmer og Mandfolk ilede i rastløs Angst og Strid imellem hverandre, især de Første. De

gjorde det umuligt for Matroserne at røgte deres Arbeide, hvorfor Kapitainen endelig saae sig tvungen til at beordre dem ned i Kahyten, og Døren blev stænget.

Nordsoen var en uafbrudt Skumflade, medens Larmen af Vygen lignede Braget af utallige brusende, fremvæltende Bølger. De høie Master bøiede sig mod Havsladen, som om Raanokken vilde dukke under.

Da lod pludseligt et Brag, og Skibet laa næsten kæntret. Der var nu virkelig Fare paa færde, thi Storstangen gik overbord, og Bongsprydet knækkede; en uhyre Sø havde taget det med sig.

Jeg stod ved Rattet og havde Nandsnærværelse nok til i Farens Dieblis at flamre mig fast med Hænder og Fødder og saaledes undgaae at blive ffhylllet overbord.

Braget af Storstangen og af Alt, hvad denne drog med sig i Faldet, blev bortkappet; alle Seilene blev beslaaede med Undtagelse af Fokken, som blev rebet, og med øiensynlig Livsfare løb vi hen for Veiret.

Det var en frygtelig Stund; at høre Stormens og Oceanets Brøl blande sig med de indeluffede Kvinders Skrig og Slag mod Kahytsdøren; det var ikke til at udholde.

Ingen tilraabte dem Haab og Trøst; jeg følte, at de ulhykkelige Skabninger i Grunden led Uret ved saaledes at være indelukkede uden at kunne søge Hjælp; det maatte i Sandhed være en rædselsfuld Tilværelse, en tifold Dødsangst.

Vi Andre havde dog vor Frihed og kunde see Faren, om vi end ikke forstod at beregne Følgerne. Vi vare her, som overalt, anderledes heldigt stillede end den stakkels umyndige Kvinde.

Nu er der gaaet mange Aar siden hiin sørgelige Dag, men endnu idag kan jeg høre de marterfulde Skrig, der blev udstødte af de i Rædsel og Dødsangst kæmpende Hjerter.

Jeg vilde netop gaae ned til Røghedsdøren for at tilraabe de Fortvivlede Mod og Trøst, da jeg hørte en velbekjendt Stemme raabe op fra Røgheds-trappen.

„Jeg giver Dem mit hellige Vresord paa, at jeg ikke skal vige fra Døren, men holde Vagt for ved mindste Tegn paa Livsfare at befrie Dem. Saa sandt hjælpe mig Gud i min sidste Time!“

I næste Dieblis laae min Arm om Duffs Hals. Hatten var falden ham af Hovedet, og hans kjære Ansigt lyfte mig imøde. Der hvilede en Ro over hans Træk, og en fast Beslutning stod at læse i hans

Die. Jeg folte, at det Lofte, han faa helligt afslagde i denne høitidelige Time, vilde han holde indtil Døden.

Froken Glad er død! men af hendes Afte er Duf Polter stegen frem.

Efter en lang og angstfuld Nat — som Duf og jeg havde tilbragt hos Damerne for at opretholde deres Mod — brød Dagen omsider frem, og aldrig har jeg hilst nogen Morgen med en faadan Taknemmelighed som efter hiin angstfulde Nat. En Nat i Storm paa Havet gjør os i tolv Timer langt ældre end tolv Aar, tilbragte under almindelige Forhold.

Himlen aabnede sine Sluser, og Orkanen forstummede. Vandet skyllede ned i saa store Masser og saa uafbrudt, at vi troede, det aldrig skulde faae Ende. Saaledes vedblev det uden Ophør i to lange Timer, da spredte Skyerne sig, og Solen tittede omsider frem af sit Daagesløv. Først blev den hilst med et gjennemtrængende Hurra! Saa faldt vi Alle paa Knæ og løftede de udmattede Hænder mod den høidige Himmelbue, der bebudede os, at Faren var forbi, at Haabet paany kunde grønnes.

„Peil Pumperne,“ raabte Kapitainen.

Efter kort Tids Forløb meldte Styrmanden:

„Alt vel, Kapitain! hun er let som en Champagneflaske, der endnu er stuvet los.“

Vi styrede nu med en stiv Ruling fra Sydhavet og en krap, urolig Sø. Om Aftenen landede vi ved London, og saaledes endte vor farefulde Rejse uden at kræve et eneste Menneffeliv.

Fireogtyvende Kapitel.

Saa var jeg da i London, den største Stad i Europa, ja maaskee i Verden.

Efter først at have forskaffet os et hyggeligt Logis og ordnet nogle af de vigtigste af vore private Anliggender, besorgede jeg strax de mig paa lagte Forretninger, som jeg var heldig nok til at udføre til største Tilfredshed. Derpaa begav Oluf og jeg os ud paa Eventyr. Vi lod os bære af Mængden, og hver Aften, vi lagde os til Ro, vare vi enige om at have tilbragt en behagelig Dag.

Vi besøgte først Alt af Betydendhed, derpaa sled vi Brostenene, snart i City's snevre, uregelmæssige Gader, hvor vi købte Set og Andet, besaae Meget, beundrede endnu Mere, snart i den vestlige, den skønneste Deel af Staden, der beboes af Hoffet, Adelen og overhovedet af den rigeste Deel af Befolkningen.

Elegante Ekvipager, ziirlige Damehoveder og skjægede Herreansigter viste sig uafbrudt. Snart var Oluf, snart jeg lige ved at blive overkjørt; det var en Mylde af tusinde og atter tusinde Menneſker, der nok kunde forſtyrre Hovedet paa en ſtadig Jurift, der kun var vant til at bevæge fig i det lille, hyggelige Kjøbenhavn. Derfor hændte det ogsaa, at jeg pludſelig følte mig kaſtet i Broſtenene af en forbiilende Herre, — ſom da jeg tilraabte ham: „Hvorledes gaaer De, min Herre?“ ganſke forundret ſvarede: „Hvorledes ſtaaer De, min Herre?“

Naa, vi havde Begge Ret, og Slutningsſcenen blev derfor et Smil og en venlig Hilſen fra begge Sider.

Et af de ſidſte Steder, vi beſøgte, var Tunnellen, en underjordift Vej under Themſen. Her købte vi flere ſmukke, værdifulde Sager, hvormed næſten alle Boutikerne vare forſynede.

Efter en Maanedes Forløb forlod vi den ſtore Fabrik- og Handelsſtab, hvoraf vi havde ſaaet et ganſke godt Overblik, ligesaa Fabrikkerne til Bibliotekerne. Vi ſtyrede nu videre frem.

Om bord paa Damperen blev vi Vidne til en ret morſom Scene, der baade vakte Latter, Skrig og Taarer.

Blandt Passagererne var en Cityfamilie, der nok oprindelig var dansk, bestaaende af Mand, Kone og fire Børn, hvoraf det yngste kun var et halvt Aar og sad paa Moderens Arm. En Mængde Venner stod paa Landjorden for at bringe dem det sidste Leveel, hvorfor Moderen ogsaa holdt den lille Pige ud over Rælingen og raabte i det Uendelige:

„Mille siger Farvel, Mille siger Farvel,“ til Mille faldt paa Hovedet i Vandet.

En Matros, der stod ved Siden og med et bredt Griin havde fulgt Milles ivrige Nikken Farvel, sprang hurtig ud og fiskede Mille op, men neppe havde han betraadt Dækket med den Lille i Favnen, før han atter lod det niske til Høire og Venstre mod Publikum og grinende raabte:

„Mille siger Goddag! Mille siger Goddag!“

Et Ratterchor fulgte det pudsigte Indfald. Skibet satte sig i Bevægelse, og Oluf og jeg sagde ogsaa Farvel — ikke til Vennerne, men til London; dog uden at Noget af os fandt det nødvendigt at ledsage vor Afshedshilsen med en Kolbotte i Vandet.

Solen skinnede, og Damperen gennemskar Solstraalerne, der vuggede sig paa Bølgespeilet. Om bord herskede en glad, animeret Stenning, som det smukke Veir forhøiede til Munterhed. Det var Nyt

for mig at see saa mange Nationer samlede paa saa lille et Rum, at høre alle de fremmede Tungemaal, uden at kunne blive Herre over Indholdet af deres Samtaler. Men Hjulet pidskede frem og frem, og mit Die fulgte dets Fart med Længsel efter den ukjendte Strandbred.

Femogtyvende Kapitel.

Vi stod ved Toppen af de Iuliske Alper og saae med Begeistring og Henrykkelse den nyfødte Sol bade sine rødrende Flammer i Adriaterhavets Bølger.

En saadan Morgentime glemmes aldrig. Hjertet banker saa tungt og er dog saa let, — det føler sig saa veemodigt — og er dog saa glad, — det er begejstret, forhaabningsfuldt, det vilde gjerne omfatte hele Verden — og dog staaer Taaren i Diet.

Triest ligger amfiteatralisk ved Adriaterhavet, hvor man hilser Flag fra alle Verdens Steder. Det Første, mit Øie mødte, var det hvide Kors i det røde Felt; hvor det er ligefremt og bramfrit — men hvor smukt er det ikke i hele sin Simpelt! Findes der noget Flag, der er saa smukt, saa elsket som Dannebrog?

Vi opholdt os her kun een Dag. Næste Morgen reiste vi til det herlige Venedig med dets rige Poesi, sit Trykkeri — og vi hilste vor glade Ungdomsdrøm Godmorgen!

Efter at have viist vore Passer og fundet os en Leilighed, der svarede til Olufs Smag og Formue, vandrede vi til Kafee Milano, der ligger paa Markuspladsen. Her engagerede vi en Cicerone, der for 12 Zwanzigere (3 Rd.) daglig paatog sig at vise os Venedigs Herligheder. Han fik Ordre til at besørge Oluf en smuk Gondol, der blev udstyret med al den Luxus og Pragt, det var muligt at anvende paa den: Koftbare Tæpper, bløde Silkepuder og en ung, smuk og driftig Gondolier, hvis Skjærf prangede med Olufs Baabenfarve, som han selv havde komponeret. Et elegant Solseil hvælvede sig over Baaden, hvorfra Dannebrog i hvid og rød Silke vaiede.

Naar vi om Aftenen vuggede os i vor lette Gondol, medens jeg greb Gitaren og sang vore smukke, smaa danske Romancer, nu og da ledsaget af Olufs veemodige Floitetoner, flokkedes Gondoler om vort Dannebrog, og mangt et funklende Damesie fulgte og tilsmilede os Bifald.

En Aften, da Luften var saa mild, saa fuld af Kjærlighed og Sværmeri, lod min Sang mere begejstret end sædvanlig, og Olufs Floite fremlokkede mangt et Suk og mangel en Taare hos de smukke Venetianerinder, der fulgte os med vedvarende Interesse. Jeg drømte mig tilbage i Danmark, til Barndoms-

hjemmet, — jeg var atter paa Thylands Hedejord,
 jeg saa hendes Røtter slagre i Aftenvinden, jeg hørte
 hendes Stemme tilhviiste mig det sidste Afkedsord,
 saa greb jeg Guitaren, mine Følelser fik Liv, og jeg
 sang:

Naar seer jeg Dig atter, mit kjære Barndomshjem,
 Som dukker blandt Minderne frem.
 Gulbsalig Du smiler, ad Mødrenejerd!
 Som de skjønneste Velkomstord.

Dg Roserne dufte, at sig, I Roser smaa,
 Om aldrig min Rose I saa?
 Jeg bar' hendes Billed til fremmede Kyst
 Som et yndigt Haab i mit Bryst.

O! flygt dog ei igjen, Du milde Jespervind!
 O! kjøl dog min brændende Kind!
 Jeg veed, Du har kysset i Aftenens Stund
 Hendes Løb og rødmende Mund.

Saa kys da ogsaa mig, vær kun ikke forsagt!
 Vi vil' slutte tilsammen en Pagt:
 Du vender tilbage til Rosen igjen
 Med et Kys fra den bortreiste Ven.

Jeg sang med Følelse og Varme, thi Tonerne
 og Ordene trængte sig frem fra mit bevægede Bryst
 — og Slufs Floiteakkompagnement lød smukkere end
 nogenfinde før.

Der var en Baad, som fulgte os nærmere end

de andre, og Dannebrog vaiede ogsaa frit over den i Aftenvinden.

Uvilkaarligt havde jeg rettet mine Bine mod Flaget, som var det min Elskede, jeg tolkede min Længsel. I Gondolen sad to Damer og en Herre, men jeg kunde ikke see deres Træk, da Damerne bare Slør og Herren stod med bortvendt Ansigt. Da Sangen var endt, gled Sløret tilbage fra den unge Dames Ansigt, Maanelyset faldt paa hendes Træk, og jeg gjenkjendte Karen Nordan.

Gondolen gled let forbi os, Højjægermesteren stod i Stævnen, han lettede venligt paa Hatten og tilraabte os:

„Godnat Landsmænd!“

„Godnat.“

Maanen lyfte i sin fulde Pragt. Fra den dybe, blaae Himmel funkede Millioner af Diamanter os imøde. Jeg sad og stirrede imod Lyshavet — jeg drømte en vidunderlig deilig Drøm, der faldt et Stjernefald — var det et Die der sluktes i denne Time? og hvor vil den frigjorte Sjæl finde sit nye Hjem?

„Ro til Gondolier, ro til, Matten bliver kold!“
— Og jeg var nys saa varm!

Sexogtyvende Kapitel.

Atter er det Morgen i Venedig.

„Hvem boer i det Palais?“

„En dansk Signor med Signora og Signorita,“
svarede Gondolieren.

„Hans Navn?“

„Kjender det ikke Signor, men har en smuk og
stolt Signorita, der ligger i Herskabets Gondol, og
der staaer Gondolieren.“

„Rødt og hvidt, seer Du Carl! det er Danne-
brog, altsaa vore Landsmænd. Jeg lagde alt igaar=
aftes Mærke til det smukke lille Fartoi, der fulgte
os hele Veien, medens Du sang. Lad os spørge
Gondolieren om hans Herskabs Navn.“

„Der kommer den smukke Signorita,“ vedblev
Gondolieren og rettede sig for at hilse paa hende.

„Det er hende,“ jublede det i mit Hjerte.

Nu var hun os ganske nær, hun satte Foden
paa Relingen af Gondolen, Ouf og jeg hilste hende

ærbødigt, hun saae og — hendes Die mødte mit — jeg kunde ikke modstaae at ræffe hende Haanden til Hjælp, medens hun steg ind i Gondolen — da mødtes vore Dine igjen; jeg troede først at blive gjenkjendt, saa mildt lyfte de mig imøde — dog, det var vel kun Taknemmelighed, der talte det varme Sprog.

Mit Hjerte sank saa dybt — saa tungt — hun havde glemt mine Træk, jeg var kun en Fremmed for hende, der eiede alle mine Tanker — mit hele Hjerte.

Hvor havde jeg længtes efter dette Dieblik. Jeg haabede saa vist, at hun tiltrøds for Aarene skulde have gjenkjendt Unglingen i Manden. Jeg gjenkjendte hende, for mit Die havde mødt hendes dyrebare Træk, thi jeg følte hendes Nærhed, derfor fik mine Følelser Ord i Sangen.

Hun var bleven høiere og smukkere, siden jeg saae hende sidst. Ungmøen var udviklet til Kvinden, ikke blot i det Ydre; hendes faste Blik forraadte den modnere Sjæl.

„Kan jeg være Frøkenen til nogen Tjeneste?“

„De har alt været det, min Herre, jeg takker Dem.“

Da Gondolieren satte paa hendes bydende Vink Baaden i Bevægelse, der hurtigt fjernede sig fra os.

„No til, Gondolier, følg Baaden!“ raabte Oluf begejstret.

„No til Venstre,“ bød jeg roligt og pegede i modsat Retning.

„Hvor hun var deilig i sit Hovmod,“ vedblev Oluf begejstret; jeg saa hans Die følge hende uafbrudt.

„Kjendte Du ikke Froken Nordan?“

„Froken Nordan, var det hende? Du har Ret, nu mindes jeg hende tydelig. Men hvorfor i Alverden nævnde Du ikke Dit Navn?“

„Hun gjenkjendte os ikke.“

„Ja, men saa burde Du have tilbagekaldt os i hendes Erindring. Hvorfor gjorde Du det ikke? Lad os indhente Baaden og præsentere os.“

„Ikke for Alt i Verden, Oluf, hun har glemt mig, jeg ønsker, at Student Tullinius ikke bliver opdaget i den nuværende Auditeur; jeg ønsker som Fremmed at lære hende at kjende.

„Godt, Du vil spionere?“

„Hvis det, at lære en Dames Følelser og Anskuelser nærmere at kjende, kan kaldes Spioneri, saa har Du gjattet ret. Jeg ønsker ukjendt at læse i hendes Sjæl og Hjerte, om Tiden har forandret hendes Begreber om Livsforholdene, eller om hun endnu er den Samme. Seer Du, Oluf! mit hele

Fremtidshaab, der hidtil har ligget skjult under Vinter sneen for at varmes og voxe — er afhængig af dette Gjensyn. Nu er det Vaar, ikke blot i Naturen, men ogsaa herinde, Sollyset i hendes Dine har smeltet Sneen over Hjertet, og Haabet er spiret frem med fordoblet Liv og Kraft; thi i denne Sommer vil mit Livs Skjæbne blive afgjort. Himlen lede Alt til det Gode."

"Fra idag hedder Du altsaa?"

"Kandidat Holst."

"Godt, og da Oluf Polter upaatvivleligt vilde forraade Kandidat Holst, saa døber jeg mig fra denne Time Hr. Baron Gyldekrone."

"Ah, saaledes, ja det lyder unægteligt behageligere i Verdens Øren at kaldes Hr. Baron — end Hr. Kandidat, især da Du er saa heldig stillet, at Du ikke behøver at forøge de uvidende og fattige Baroners sørgelige Antal. Men da det ikke vilde være raadeligt at slippe en saa ung og letfindig Barone ud i den stormende Verden, saa er det bedst, Du faaer en Hovmester med. Fra idag er jeg Kandidat Holst, Hovmester hos Baron Gyldekrone."

"Antaget, det er udmærkede Væier, desuden..."

"Desuden?"

"Nu, jeg mener, at det desuden vil gjøre mig

ret interessant i Damernes Dine. Mine Aftier ville gaae betydeligt i Veiret."

"Gratulerer til alle de Erobringer, Du i Fremtiden vil gjøre. Hovmesteren vil blive meget lille ved Siden af Baronen. Jeg frister hende haardt... Naa, skulde Baronen seire, saa misunder jeg Dig ikke."

"Selv om . . ."

"Selv om — Hvad mener Du?"

"Selv om jeg erobrede Froken Nordans Hjerte?"

"Ah, saaledes — nu forstaaer jeg Dig. Genceer Dig ikke min Ven, dersom Baronen eller Din egen bekjendte Elfskærdighed vandt Seir over hendes Hjerte, vilde jeg ikke lægge Dig Hindringer i Veien. Jeg vilde da med Vished vide, at hun og jeg ikke passede for hinanden. Jeg har da aldrig haft den rette Plads i hendes Hjerte, mit Minde er da visnet som Rosen, jeg lagde i hendes Skjød. — Og . . ."

"Og?"

"Jeg vilde da ønske Dig tillykke med Din Erobring og bede Dig være hende en trofast Ven gennem Livet."

"Du vilde have, jeg skulde ægte hende?"

"Naturligviis, en Mand søger aldrig at vinde en Kvindes Hjerte, uden at det er hans faste Hensigt at gjøre hende til sin Hustru."

„Du er en underlig Patron. Imidlertid har det aldrig været min Hensigt at berøve Dig Frosken Nordans Hjerte, skøndt Din Kjærlighed til hende nok ikke har fæstet synderlig dybe Rødder, siden Du saa roligt kan betragte Muligheden af en Forbindelse imellem hende og mig. Du har imidlertid reent glemt, at for at ægte hende maatte jeg dethronisere Baronen, og saa bliver kun Kandidat Polster tilbage.“

„Det er sandt, men blev hendes Kjærlighed til Dig af den løse Bestaaffenhed, saa vilde jeg gratulere Dig til at blive Ungkarl. Stakkelt, det vil jeg ikke troe, Tiden formaaer meget, selv over en Mennefs-sjæl.“

„Jeg forstaaer mig ikke paa Dig, Carl. Jeg hader Din No, Din Koldblodighed. Naar Du taler, skulde man troe, Du var hjerteløs; og dog veed Ingen bedre end jeg, at Du kan være varm. Men Du forstaaer endnu ikke rigtig, hvad Kjærlighed vil sige. Vi ere saa forskjellige, jeg elsker med Hjertet — Du med Fornuften.“

„Jeg elsker med Fornuften? Nu, Du har maa-skee Ret, vi To føle høist forskjelligt.“

„Jeg vilde blive rasende, hvor Du er kold og rolig. Hvis Nogen tog min Elskede fra mig, vilde jeg dræbe ham.“

„Og jeg, jeg vilde tie og — døe.“

Oluf overhorte de sidste Ord og vedblev:

„Ja, Du vilde tie, Du taalmodige Lam i kraftig Mandsskikkelse; hvor man dog slet kan domme det Ydre af det Indre! Enhver, der seer Dig, maa troe, at Du har en Ræmpesjæl. Naar man seer Dit dybe, flogne Sie, naar man seer det faste Greb, hvormed Du omslutter Alt — skulde man troe, Din Villie var uovervindelig, og saa . . .“

„Og saa?“

„Saa er Du kold og svag i Kjærlighed — vort Alt paa Jorden — skøndt man ikke kan frakjende Dig en sjelden Kraft og Ernergi i alle andre Livsforhold. Seg kan da uden Samvittighedsfrupler gjøre Froken Nordan min Opvartning, siden Du selv opmuntre mig dertil, for at Du derved kan lære hendes Følelser at kjende?“

„Seg opmuntre Dig ingenlunde, Oluf, jeg lader Tilfældet raade.“

„Godt, saa lad Tilfældet da raade. Jeg giver Dig mit Versord paa, at jeg for Diebliffet ikke nærer nogen Tilbøielighed for hende. Din Eiendom vil altid være mig hellig.“

„Jeg veed det, Du er letfindig, men ikke slet.“

„Ikke slet! Gud forbyde det! Er jeg maafee slet uden at vide det? Tal Tullinius, tal, skjul Intet for mig.“

„Du slet? Nei, min stakkels Dreng, Du er kun letfindig; men glem aldrig, at Letfindighed ofte begaaer flere Dumheder end selve Sletheden. Letfindighed er Forgaarden til Helvede. Af Letfindighed knuser man Menneskehjerner og fordærver Menneskesjæle. Vær paa Post, min kjære, trofaste Barndomsven. Arvaagenhed, især ligeoverfor os selv — er en Generaldød.“

„Bliv hos mig, Carl! Saalænge Du er mig nær, frygter jeg ikke — og jeg vil saa gjerne, ja saa inderlig gjerne være god og retskaffen.“

Seg lagde min Arm om hans kjære Hals og trykkede ham fast op til mig. Gud gibe, jeg kunde have været om Dig saaledes, som mit Hjerte ønskede, Du, stakkels, svage Sjæl, om jeg end derved selv vilde have lidt Skibbrud! — Til ham hviskede jeg:

„Blive hos Dig, ja, saalænge Gud vil, forlader jeg Dig ikke. Jeg vil vaage over Dig som en Moder — gid Himlen igjen vil vaage over mig.“

Syvogtyvende Kapitel.

Næste Dag faae vi Intet til Familien Nordan. Duf og jeg buggede os atter paa Kanalerne, hvorfra vi fik et klart Indtryk af Venedig. Hvilket imponerende og dog sørgeligt Skue, Venedig er et Vidnesbyrd om fordums Storhed og Smag — om Nutidens Fattigdom, Uorden og Undertrykkelse.

Fra et Vindue i et af de vel vedligeholdte Palaier, der blev beboet af Hofjægermesteren, hørte vi en Aften, da vor Gondol langsomt gled hen over Kanalen — en hudig, veemodig Sang, der gribende tilbagefaldte Danmarks Skove, Sletter og det blanke Øresund i min Sjæl.

Sangen lød:

Sit straalende Lyshav har Maanen spredt ud,
Dg Nathimlen funkler som smykket til Brud.
Dg Duggens Sølvverslor
Har lagt sig over Jord,
Dg Natvinden leger med Blomsterne glad,
Med lunefuldt Skjæmt — o, stil dem ei ad!

Du drømmende Stilhed, Du hersker kun kort,
 Snart Solen frembryder og trænger Dig bort;
 Og Dagens travle Røst
 Sig hæver i hvert Bryst,
 Og Fuglene juble saa lifligt og glad:
 „Hvor skjønt er dog Livet! — o, stil dem ei ad;

Sangen var danst, jeg havde hørt Aaren Nordan
 Synge den, — var det hende?

Aarerne hvile, — Hjertet bankede saa tungt,
 Saa længselsfuldt, men Maanen, de Elskendes Skjts-
 engel — smilte lige rolig og mild fra sin Stjerne-
 himmel.

Godnat, min Elskede, mit Hjertes Solstin,
 Godnat, sov vel!

Otteogtyvende Kapitel.

Vi vare stegne iland for at besee Palazzo Barbarigo, hvor Tizian døde, og hvor der fandtes sytten Malerier fra denne Mesterhaand. Palaiet med sin ziirlige Arkitektur er nu forvandlet til en Kaserne.

Blandt de fyrrethve Kirker, Venedig eier, besøgte vi den største, S. Maria Gloriosa ai Frari, der er opført af Vasari i det trettende Aarhundrede, hvor der findes et værdifuldt Monument af karrarisk Marmor, forestillende Kunsten i Skikkelse af en nedboiet Kvinde, omgiben af sorgende Gratier. Monumentet er modelleret af Canova, bestemt som Mindesmærke for Maleren Tizian; men da Canova døde 1822, satte Europa, der elskede ham som Menneſte og Kunstner, det over ham, og ſaaledes har den store Mester ſelv modelleret ſit Monument. For dog ikke ganſte at forrette Tizian, lod Keiſer Ferdinand opreife et Mindesmærke paa den anden Side af Kirke-

gaarden, ligeoverfor Canovas, — hvor den berømte Kunstner virkelig ligger begravet, hvorimod Canovas Lig blev ført til hans Fødested Pasagno, hvor han sover ved Siden af sin Moder. Dog, vi saae saa Mangt og saa Meget, at hvis jeg skulde gengive det Alt, vilde min lille simple Hverdagshistorie faae Karakter af en Reisebeskrivelse, hvilket ingenlunde er min Hensigt, især da den ligger en Deel Aar tilbage i Tiden, og Meget kan have forandret sig siden dengang. Jeg vil derfor kun i Forbigaaende berøre Et og Andet, der har gjort mest Indtryk paa mig.

Om Aftenen besøgte vi Markuspladsen. Hvilken Tryllestav havde forvandlet den stille, som uddøde Plads med sine tillukkede og tilshjneladende mennesketomme Huse og Gader til et Hav af Liv og Munterhed? Tusinde Gaslamper funkede os imøde fra Arkaderne, hvor der herskede den livligste Stemning. Pladsen var som oversaaet med Stole og Borde, og dog havde Folk ondt ved at faae Plads. Benedig havde faaet Liv! Dens Beboere strømme i Tusindvis fra alle Stræder og Gader for at mødes her. Man hører Spøg, Latter og Strengelæg imellem hinanden. Her seer man en Sanger eller Sangerinde med sin Mandolin, hist en mørkøiet Blomsterpige med sine duftende Bouqetter og sit yndige Smil.

Man serverede med Sis og Limonade, med friske og syltede Frugter, Alt til billige Priser; Herrens gjorde sig en Ære af at opvarte de smukke Venetianerinder, og Olf — Høfligheden selv — indtog ikke den mindst vigtige Plads iblandt dem.

Blandt disse hyndige, fortryllende Alfer forekom det mig pludselig, som om jeg hørte en kjendt Stemme; jeg vendte mig om og opdagede Familien Nordan, der sad leiret ved et Bord, omringet af elegante Herrer af alle Nationer, der kappedes om at vise sig forekommende mod alle Familiens Medlemmer; men forrest i Kredsen opdagede jeg min gamle Fjende, Kammerjunker Skovstrup. Han var altsaa ogsaa her!

Fra dette Dieblif følte jeg, at Fredens Dage vare forbi og Kampen begyndt, thi aldrig vilde jeg med min gode Villie tillade ham at ægte Frøken Nordan. Hans Karakter indgjød mig Mistillid, det var umuligt at tage fejl — han var ikke noget godt Menneske. Og blev hun end aldrig min, imod ham svøer jeg at beskytte hende.

Jeg stod dem ganske nær, jeg hørte Hofjægermesteren sige til Skovstrup:

„Hvad for Noget, De her, Skovstrup, agter De at opholde Dem længe i Venedig?“

„Det veed jeg ikke, Hr. Hofjægermester, jeg

reiser for min Fornoielse, uden andet Maal end at ryste lidt Militairstøv af mine Skuldre og glæde mig ved Naturen. Jeg anede mindst af Alt, at jeg skulde være saa lykkelig her i Venedig — saa langt fra Danmark, at træffe gode og kjære Venner."

„Glæden er gjensidig Skovstrup, det er mig kjært endelig at træffe et bekjendt Ansigt; her findes rigtignok flere Skandinaver, men jeg har dog hidtil ikke truffet en eneste Ven."

„Hvorledes befinde Damerne sig under de fremmede Forhold? Beiret har iført sig sin Høitidsdragt, og jeg haaber, det ikke vil afkaste den, førend vi atter hilse Danmark."

Jeg gjorde Olf opmærksom paa min nye Opdagelse. Staffels Ven — han var saa optagen af de smukke Dine, der fra alle Sider mødte ham, at jeg flere Gange maatte tiltale ham, førend han skjænkede mig Opmærksomhed.

Bed at see Skovstrup i Familien Nordans Selskab, fattede han en hurtig Beslutning uden forud at underrette mig om sin Hensigt; jeg saae ham bane sig Vej til Selskabet, løste sin Hat og sige:

„Mit Navn er Baron Gyldenkrone! Er det mig tilladt at hilse paa mine ubekjendte Landsmænd?"

Et Dieblis efter saae jeg ham i fuld Konversation med Damerne. Jeg lagde tydeligt Mærke til

Kammerjunferens Utaalmødighed ved at see Oluf faa kjæft indtage den af ham attraaede Plads.

Jeg studsede ved at see Olufs lette, frie Manerer, hans elegante Holdning og det smukke, freidige og aabne Ansigt; jeg saae, han gjorde Lykke, og ikke mindst hos Hoffjægermesterinden.

Jeg troede alt, han havde glemt mig; det var med Forsæt, jeg selv undgik at nærme mig dem, jeg ønskede, det skulde stee tilfældigt, ikke ved mig, men ved Oluf. — Nu fik han Die paa mig, han vinkede, og jeg traadte hen til Bordet.

„Maa jeg præsentere min Ven og Hofmester, Hr. Kandidat Holst, for Hoffjægermesteren.“

Og jeg hørte ham tilføie hvissende:

„En talentfuld Mand, der har en rig Fremtid ivente.“

Derpaa boiede han sig imod mig:

„Holst, det er Hoffjægermester Nordan med Frue og Frøken Datter.“

Det forekom mig, som Frøken Nordan saae forundret og spørgende paa mig; dog maaskee tog jeg feil.

Vi blev indbudte til at tage Plads ved Bordet. Kammerjunferen, der hidtil havde betragtet os igjennem sin Borgnet, traadte nu hurtigt nærmere for at indtage Pladsen hos Frøken Nordan, men Oluf kom

ham i Forkjøbet. Saaledes var Bekjendtskabet for-
 nyet. Al, hvilken Aften! Jeg sad ligeoverfor hende
 — Nathimlen over os, Sang og Strengelæg om os
 — hendes Die søgte ofte mit Blik, en unævnelig,
 poetisk Fred dulmede hver Uro, hver Sorg, — mit
 Die saae kun hende. Jeg trykkede uvilkaarligt Haan-
 den mod Hjertet, som vilde jeg beskytte det i denne
 hellige Time, der alt lod mig føle Salighed paa
 Jorden. En saadan Følelse rummer kun vort Hjerte
 een Gang, — men Mindet gjør selv den Fattigste rig
 — det følger os til Graven. Hvert Dufte tier, jeg
 eiede Alt — thi hun var mig nær.

Bludselig forstummede Sangen, Datteren og
 Glæden. Det var Østerrigernes Tappenstreg, der
 lød fra Piazzellaen; nu var den os ganske nær.

Var det Gaslamperne, der kastede det bleggule
 Skjær over Venetianernes før saa glade Træk —
 eller var det Følelsen af Trældom, der ved Lyden af
 Tappenstregen atter paatrængte sig det frihedselstende
 Folk?

Hofjægermesteren reiste sig.

Jeg stod lige ved Karen, min Arm var alt ud-
 strakt imod hende, da jeg hørte Godseieren sige til
 Duf:

„Hr. Baron, jeg betroer Dem min Datter, vil
 De ledsage hende til Gondolen.“

Hurtigt traadte jeg tilbage og tilbød Fruen min forsmaaede Arm. Hun modtog den med et Smil, og jeg ledede hende da saa forsigtigt, som havde hun været min egen kjære Tante Sofie. Og alt som jeg gik, tænkte jeg:

„Hvor er nu Dine Tanker, Du kjærlige, Du gode Sjæl? Dvale de hos Din Søn — eller hvile de trygt i Søvnens Favn?“

Da vi naaede Gondolen, hjalp jeg min Dame ned i Baaden. Hofjægermesteren stod og saae efter Karen, der, støttende sig til Olufs Arm, lyttede snart til hans, snart til Kammerjunkerens livlige Indfald. Jeg hørte deres latter, jeg saae, hvorledes Oluf bøiede sig ned imod hende for at opfange hendes Blik — jeg saae Skovstrups forbittrede Mine, der bebudede en nær forestaaende Storm.

Nu vare de os ganske nær, Skovstrup stod i Gondolen og rakte begge Hænder ud imod hende; hun modtog dem, men vendte Diet til den modsatte Side, som søgte det Noget, — Foden gled, hun tabte Balancen, og før Kammerjunkerens kunde forhindre det, faldt hun i Kanalen.

I samme Sekund hun faldt, var Oluf sprungen ud efter hende. Staffels ubesindige, varmtfølende Ven — hvorfor gjorde Du det? Hvorfor lod Du, nu som altid, Diebliffets letsindige Godhed feire

over Fornuften? Du vidste dog, at Du ikke kunde svømme. Aldrig har Din elskværdige Daarstab bragt mig i større Forlegenhed end hiin Aften.

Jeg saae dem Begge dukke op af Vandet, Begge, der vare mit Hjerte saa dyrebare, og kun Een af dem kunde jeg frelse; thi Rummet imellem Bolværket og Gondolen var smalt og dybt, hvilket besværliggjorde Hjælpen. Hvem af dem?

„Hun, mit Alt?“

„Han, min elskede Barndomsbroder?“

Pluf rakte Haanden op til mig: „Hjælp mig, jeg kan ikke svømme.“

Jeg greb hans Haand, men den anden rakte jeg ud imod mit Livshaab. Enten frelse dem Begge — eller alle Tre gaae under!

Dog i næste Dieblif greb Hoffjægermesteren, der havde fulgt mig i Vandet, sin Datter om Livet, og vi vare Alle frelst.

Neppe havde vi naaet Gondolen, førend Kammerjunkeren tog imod Frøken Nordan, og jeg hørte ham hviske til hende:

„Ingen skulde have gjort mig den Lykke stridig, hvis jeg havde kunnet svømme.“

Jeg saae op og mødte hans dødblege Ansigt, og jeg tvivlede ikke mere om hans Kjærlighed.

Dog, Trofen Karen gav ham intet Svar, men efter at have kastet sig i sin Moders Arme rakte hun Haanden imod Duf; jeg saae, hun havde Taa-
rer i Diet.

„De kunde heller ikke svømme,“ var Alt, hvad hun sagde, men jeg havde givet Ar af mit Liv — for Blikket, der ledsagede de simple Ord.

Nu kom Touren til Forældrene. De takkede, de lovpriiste Duf for hans elskværdige Opoffrelse; han lo, han rødmede, han forsikrede, at han mere fortjente Dadel end Roes, da hans overilede, ubetænksomme Skridt nær kunde have haft alvorlige Følger, dersom ikke hans trofaste, altid fornuftige og hjælpsomme Ven var kommen dem til Hjælp. Han lagde kjærligt sin Arm om min Hals, jeg trykkede ham rørt til mit Bryst, hvor jeg helst havde beholdt ham for Livet; men nu følte jeg en lille Haand paa min Arm, et elektrisk Stød gennemfoer mig, jeg slap ham og mødte Karens Die, — hun rakte mig Haanden, det var Alt — dog jeg kunde ikke modstaae, jeg bøiede mig over den og førte den til mine Læber, den var saa lille, saa blød, og, Gud være lovet! den var varm, — hvorfor skjælvede den i min?

Duf og jeg forlod Gondolen med Anmodning

fra Hofjægermesteren om snart at besøge dem. Kammerjunkereren, eller rettere Kammerherren, som jeg senere hørte, han var avanceret til, blev tilbage, og vore Baade skiltes; hver drog sin Wei, men Hjertet og Tankerne tog samme Flugt.

Niogtyvende Kapitel.

I en tidlig Morgenstund tog Oluf og jeg i For-
ening med Familien Nordan og Skovstrup Afsted
med Venedig, hvor jeg havde tilbragt nogle af de
skjønneste og lykkeligste Dage af mit Liv.

Efter flere Timers Fart paa Jernbanen naaede
vi Verona, Skuepladsen for Romeos og Julies
ulykkelige Kjærlighed. I Franciskanerklosterets Have
lod vi os forevise de Elskendes Gravsted, hvorunder
man paaftod, at de laae begravede.

Vi opholdt os kun nogle Timer i Verona.
Efter at have besøgt alt Mærkeligt, fortsatte vi Reisen
tilvogns og naaede om Aftenen Peschiera ved Garde-
søen.

Jeg søgte paa hele Reisen at undgaae Froken
Nordan saa meget som muligt, deels for ikke at for-
raade mig, da jeg i hendes Nærhed aldrig var ganske
Herre over mine Følelser, deels for ikke at vække
Misstanke hos Faderen, der vienshyntligt onskede en
Forbindelse imellem Oluf og sin Datter.

Undertiden forekom det mig, som om jeg opdagede Uvillie hos hende paa Grund af min paasalbende Tilbageholdenhed. Hun var et forkjælet Barn, der var vant til at blive tilbedt og hylbet af Alle; min tilskyndende Egeghidighed og Mangel paa Opmærksomhed saarede hendes Forsængelighed, især da hun snart mærkede, at det ikke var Natur hos mig, der altid var meget forekommende og omhyggelig imod hendes Moder, hvis Selskab jeg søgte saa meget, som Forholdene tillod det. Hun vidste ikke, at mit Blik — skjøndt tilskyndende bortvendt — fulgte hende overalt. Første jeg en Avis, vare Bogstaverne usynlige for mit Øie; thi Tanken fulgte hende, og talte jeg med en Anden, svarede jeg aandssfraværende uden at have opfattet Meningen af hans eller mine egne Ord.

De kaldte mig en klog, forstandig Mand, der var saa lykkelig altid at være Herre over mine Ord og Handlinger; ja, de gik saa vidt at paastaae, at Intet kunde bringe mig ud af min værdige Fatning; men de skulde blot have seet, hvad der foregik i mit Indre.

„Det bløder tidt, skjøndt intet Baaben rammer,
Naar Kampen staaer i Hjertets skjulte Kammer.“

Vi overnattede i Peschiera, skjøndt Hotellets Be-
kvemmeligheder ingenlunde ere til at lovpriise.

Om Morgenen besteg vi en i Fæstningen værende

Bakke, hvorfra vi havde den herligste Udsigt over Gardasøen; men dermed var Herligheden forbi. Dagen var kjedelig, vi faae Intet til Damerne; de vare ushyllige lige til det Dieblif, vi atter i Forening forlod Peschiera for tilføes at tage op ad Gardasøen.

Omhord paa Dampskibet var der endeel Tyrolere, der hele Veien glædede os med deres smukke Sange. Nu nærmede vi os Riva, og her var Søen smukkest. Man saae de høie Tyrolalper, der blev gjennemfsaarne af bratte Fjeldveie, men Søen blev trangere og trangere, indtil vi tilsidst naaede Vhen, der i sig selv seer fattig og forfalden ud og kun laaner sin Ynde af den høist poetiske skjønne Beliggenhed.

Vi besteg de himmelhøie Alpetoppe og glædede os ved det sjældent yndige og dog storartede Syn, man her faaer ved at see ud over Gardasøen.

Saa vel under Seiltouren som her var jeg Fru Nordans stadige Kavaleer; ved min Arm besteg hun de besværlige Fjeldveie, og hun var mig i Sandhed en kjær Byrde. Jeg forberlede hende bestandig i mine Tanker med min anden Moder, skjøndt de saavel i Ydre som i Væsen vare høist forskjellige.

Fru Nordan var altid blid og rolig, men hun kunde være skjæmtesuld og vittig, dog aldrig i Hofjægermesterens Nærværelse. Naar han var tilstede, var hun alvorlig, ja, næsten ængstelig. Hofjægermesteren

var i mit Selskab altid kjærlig og opmærksom imod hende, ligesom man i hendes Dine tydeligt læste Kjærlighed til ham; hun elskede ham høit, dog fulgte hun ham overalt med et sørgmodigt og ængsteligt Blik.

Jeg havde paa den senere Tid hos Hoffjægermesteren mærket en undertrykt Sørgmodighed, som nu og da lynsnart dukkede frem for atter at blive tilbagerængt. Den paakom ham især efter Modtagelsen af et Brev fra Slesvig; efter den Dag mødte jeg ofte hans tungsindige, urolige Dje. Tog Nogen hurtigt i Døren, sprang han op og spurgte: „Er der Brev til mig?“ Jeg sporede en vedvarende Spænding og saae da ofte hans Kone gribe hans Haand, trykke den eller klappe den kjærligt.

Det Udtryk, der ved en saadan Veilighed lyfte i hendes Dje, var rørende smukt; det var Moderens Omhed for sit Barn, det var Venindens trofaste Deeltagelse og Hustruens ydmyge, bønlig Blik, der beder om Tilladelse til at maatte kjærtegne den elskede Gjenstand. Ja, jeg følte — det var Kjærlighed!

Oluf og Kammerherren vare altid i Frøken Nordans Selskab. Hun smilte til den Ene, — disputerede med den Anden. Den ene Dag bar Oluf

hendes Shawl og Parasol, — den næste Dag lod hun sig opvarte af Skovstrup — hun var sig aldrig lig. Mod Forældrene venlig og opmærksom, mod Herrerne skjæmtefuld, despotisk, gnaven, fort sagt en lunefuldt Kvinde.

Mod mig viste hun i Almindelighed kold Høflighed; undertiden prøvede hun paa at drille mig, dog uden Held. Hun søgte ogsaa, nu og da, at krænke eller ydmyge mig; det var forgjæves Anstrengelse, jeg tilbageviste enhver tilfigtet Krænkelser med No og kold Værdighed.

Saa undgik hun mig en lang Tid, men ikke min Kjærlighed; Dag for Dag voksede den i Omfang og Styrke, — jo kolbere mit Ydre syntes, desto varmere følte jeg.

Under denne stadige Kamp — Seir og Nederlag, lod Dagene som Timer, men Kammerherren fulgte aldrig Oluf med det Uvenskab, hvormed han beærede mig, skøndt jeg forholdt mig ganske passiv. Det forekom mig, som fulgte han mig overalt med sit stikkende Blik, som frygtede han min Nærværelse, især naar jeg opholdt mig i Frøken Nordans Selskab. Han var utaalelig hovmestererende, altid parat med Indsigelser, naar Forslaget kom fra Oluf eller mig, heftig i sine Disputter og paatrængende i sin Kjær-

lighed, som om han havde Ret til at fordre Gjenfjærlighed.

Jeg har aldrig truffet et mere ubehageligt Menneske end Kammerherre Skovstrup.

Fru Nordan støttede sig til min Arm paa vor Vandring, og tausé betragtede vi Naturens Storhed; pludselig hørte jeg Kammerherrens Stemme tæt ved mig:

„Vil De tilgive mig, Frøken Nordan, naar jeg vover at tilstaae Dem, at det ikke var Tilfældet, men mit Hjerte, der førte mig paa Reisen; jeg underrettede mig om Deres Opholdssted, søgte Orlov — fik den — og fulgte Dem.“

„Jeg har Intet at tilgive, Hr. Kammerherre, Hotellerne staae aabne for Enhver, der ønsker at benytte dem.“

„Er det min eneste Velkomsthilsen?“ — hans Stemme lød sørgmodig.

„Velkomsthilsen? Hvorfor skulde jeg byde Dem velkommen? De er jo ikke min Faders Gæst. Men at De er kommen vel herover, det glæder mig.“

De sidste Ord tilføiede hun drillende og saae ham skjælmst ind i Øinene.

„Uforandret,“ sunkede det i min Sjæl.

„Tag Dem iagt, Frøken Nordan! Jeg hævner mig.“

„Tak for den betimelige Advarsel, Hr. Kammerherre! Jeg skal være paa min Post og itide tage mine Forholdsregler. Men hvorledes er det, De bærer mit Shawl? Oh, hvor det seer uridderligt ud! Baron Gylbenkrone! Ah, jeg forsthyrrer Dem, om Forladelse Papa, det var ikke min Hensigt at afbryde Deres Samtale.“

„Hvad befaler Frøkenen?“

„Her er mit Shawl, vil De tage det under Deres Baretægt. Kammerherren er for lille, han lader det slæbe langs Jorden.“

Oluf trykkede Shawlet mod sit Hjerte og tilfæstede Skovstrup et feirrigt Blik. I dag var han den Bourhavende.

Jeg hørte Intet mere, de fjernede sig; men Fru Nordan og jeg bleve tilbage. Hun havde hørt Skovstrups Ord, jeg følte det paa hendes Arm, der hvilede i min. Og at det ikke var hende behageligt, læste jeg i hendes alvorlige, bekymrede Træk.

Jeg søgte at skjule min Brede, min Smerte. Maaden, hvorpaa hun afviste ham, kunde jeg ikke billige; den tillod ham tvertimod en Gjentagelse, som neppe vilde udeblive.

Ligesom vi vilde stige ned for at følge

efter de Andre, lod en velbekjendt Stemme tæst ved mig:

„See Mama, see! Hvor det minder om Ellegaard.“

Og Fruen Nordan pegede mod Høire, hvor man skimtede Taget af en gammel Bygning, omgiven af Træer.

„Er Du her, Barn, jeg troede, Du var langt borte.“

„Hvorfor troede Du det, Mama?“

„Jeg antog, Du havde fulgt Din Fader.“

„Papa gik med Herrerne. Jeg er saa træt, jeg foretrækker at sidde lidt, dersom Du vil gjøre mig Selskab.“

„Gjerne Barn, jeg er ogsaa træt, skjøndt jeg har saa trofast en Støtte. Foretrækker De ikke, Hr. Holst, at indhente de andre Herrer?“

„Dersom Fruen tillader — bliver jeg; men for ikke at forstyrre Deres Hvile, vil jeg vælge mig en Plads i Nærheden. Jeg ønsker at gjøre et lille Udflugt af Gardaseen.“

„Gjør det, men fjern Dem ikke, vi ville have den Fornøielse at see, hvorledes De arbejder.“

Jeg tegnede, de talte og tang afvejlende. Nu og da deeltog jeg i Samtalen; derpaa boiede Fruen sig imod mig for at see, om min Skizze lignede —

og jeg sølte Kærens Aande streife min Kind, —
 hendes Haand hvile let paa min Skulder; jeg mødte
 hendes Blik, — en Aelse gik igjennem min Sjæl,
 — Blyantet faldt mig ud af Haanden; jeg drømte
 saa saligt, skjøndt Solen spredte sit Lys over
 Gardasøen.

Credivte Kapitel.

Det var en mørk, regnfuld Aften, der fulgte paa den skjønne Dag, vi kom endog tidsnok hjem til Hotellet, inden Uveiret brød løs. Fra Vinduet betragtede vi det store, men frygtelige Skuespil, et Tordenveir mellem Bjergene.

Lynene fulgte nær og stærkt paa hinanden, Tordenen bragede huult og sprang fra Fjeld til Fjeld, som om Dommedagsporten havde aabnet sig. Vi saa Lynet spalte Fjeldtoppene, og Glasrunderne knækkede overalt, dog uden at noget Menneskeliv blev ramt, skjøndt det ofte slog ned kun i saa Skridts Afstand fra os.

Da Uveiret havde udraset, tittede Solen atter frem. Vi aabnede Vinduet for at indaande den herlige, friske Luft. Aftenklokken lød os imøde, Høihed hvilede over den skjønne, nyfødte Natur, Blødhed listede sig i vore Hjerter, og Sjælen voksede og fik Vinger.

Bludselig naaede lange, veemodige Toner over til os fra Bjergtoppen; det var Thyrolerne, der sendte Himlen deres Aftensang til Tak for den svundne Dag.

Da jeg atter saae ned, mødte jeg Karens taarefyldte Dø — hun stod mig ganske nær; i det Døblik følte jeg dybt, at der gives en Kjærlighed, der endnu har større Magt over vor Sjæl end den høieste jordiske Kjærlighed, — jeg havde ikke følt hendes Nærhed.

Solens sidste, matte Purpurstraaler kyskede de legende Bølger i Gardasøen; de rullede langsommere og langsommere, indtil de hvilte saa stille, saa rolig ved Bredden, som Barnet ved sin Moders Hjerte.

Jeg stirrede netop paa den lille Haand, der laa mig saa nær, da en skurrende Stemme lød tæt ved mig:

„Et Parti Billard, min Herre?“

Det var Skovstrup, der nu, som altid, traadte til, naar Froken Karen og jeg stod ene sammen.

Jeg følte en ubeskrivelig Trang til at knuse ham, — men jeg bukkede høfligt og — fulgte ham.

Og Spillet begyndte.

Vor Vært, der var dansk af Fødsel og havde indrettet hele Hotellet paa dansk Maneer, en stor Behagelighed for Skandinaverne, der hyppigt besøge

denne Egn, — var den eneste Tilstedeværende i Billardstuen.

Skovstrups og mine Dine mødtes som to skarpe Klinger; vi vekslede ikke et Ord, men fortsatte Spillet med rolig Haand og hadefuldt Sind.

Han vandt Partiet tiltrods for sin flette Begyndelse.

„Naar Enden er god, er Alting godt,“ sagde han med en vis satirisk Betoning.

„Ganske vist. Jeg ønsker Revanche.“

„For atter at tabe?“

„Nei, for at vinde.“

„Ah, saaledes! Tag Dem iagt, Hr. Hofmester! Kampen imellem os er altfor ulige, — jeg forudsiger Dem et nyt Nederlag.“

„Behag at lægge ud, min Herre!“

Jeg vandt.

„De er en daarlig Spaamand, Hr. Kammerherre! Men Enden var god, og derfor haaber jeg, at Alt er godt.“

Neppe havde jeg udtalt, før Døren aabnedes, og Frøken Nordan og Oluf traadte ind for at deeltage i Spillet, — han var en udmærket god Billardspiller, der ikke var let at overvinde.

Nu havde Spillet faaet en anden Karakter, vi lo og spøgte, og da Hofjægermesteren traadte ind

med Fru Nordan, herskede der den livligste Stemning imellem os.

Jeg mærkede strax ved Frøkenens Indtrædelse, deels paa hendes Blik, deels paa de mange Smaastød, hun nu og da rettede imod mig, at min pludselige Bortgang havde fornærmet hende.

Men Nie for Nie og Tand for Tand har altid været mit Principle, og jeg gav derfor Svar paa Tiltale. Det er ikke smukt, jeg veed det nok, — men naar hun faldt ud, modtog jeg Angrebet saaledes, at jeg enten asparerede det eller gjengjældte det med fordoblet Kraft, uden nogensinde at glemme den Agtelse og Overbærenhed, en Herre altid bør vise ligeoverfor det smukke og svage Køn.

Kvinden, den svage Kvinde, holder i sin lille Haand Mandens hele Lykke og Ulykke. De fleste store Bedrifter — saavel som de fleste Daarstaber, Manden begaaer, har sit Udspring fra Kvinden. Hun er som oftest Haanden, der styrer Roret, — selv for den, der er sat til at styre Missioner Undersaatters Bæ og Vel.

Jeg tilraader derfor alle mine stakkels Medbrødre:

„Giv Agt! at I ikke blive overrumplede, thi skøndt Kvinden er vor største Velsignelse — saa er

hun paa den anden Side tillige vor største Fjende, det var hun fra Verdens Begyndelse."

Af hvor vi dog ere let at lokke!

Det paastod idetmindste Frøken Nordan, da jeg om Aftenen fortalte Fru Borgaards Anskuelser om Hustruens og Mandens Stilling ligeoverfor hinanden.

„Mandens Svaghed fortjener Undertrykkelse," sagde hun à la Fru Borgaard.

„Hvem paastaaer, at Manden er svag?" spurgte Hoffjærgermesteren.

„Det gjør Eblet, Papa."

„Eblet, Barn? Det var jo Eva, der først spiste af Eblet."

„Ja, Papa! Eva fulgte sin egen frie Villie, hun spiste, fordi hun ønskede at blive klog, da hun følte, at det blev hende, der maatte styre Fremtiden for dem Begge; men Adam spiste kun, fordi Eva havde spist, — Du seer altsaa, at Adam allerede fra Verdens Begyndelse ikke havde nogen egen Villie, men fulgte blindt Evas Exempel."

„Tillad mig, Frøken Nordan, at forudsætte, at Adam ikke spiste af Eblet, fordi Eva var svag nok til at gjøre det. Det var ikke Eblets Viflighed, eller Evas Exempel, der forledede ham til at spise af Frugten, men de smukke Tænder, der havde viist ham Veien, og de yndige smaa forræderiske Hænder, der

rafte ham det. De burde ikke dømme ham faa strengt, Froken Nordan; hvorledes kunde han modstaae faadanne Fristelser? Damerne burde være de Første til at tilgive Adam, han syndede jo kun af Kjærlighed, hvorimod Eva syndede af Begjærlighed eller Forfængelighed."

„Ja, der i bestaaer netop Mændenes store Svaghed, som vi Damer finde uærdig. Vi skatte langt høiere den Mand, der har Kraft til at modstaae vort Smil, vore Taarer, vor Brede, end den, der bukker under og feigt bøier sig for vort Lune."

„Tak, Froken Nordan, maa jeg takke Dem i alle Adamers Navn for det sande og træffende Billede, De der var faa god at skjænke os af Evas Kjøn; de bruge først alle lovlige og ulovlige Midler til at befejre os for siden at latterliggjøre os."

„De misforstaaer mine Ord, Hr. Holst, det er ikke vort Ønske at overvinde Manden, tvertimod, vi haabe, idet vi begynde Kampen, at han maa blive Seirherre, men det er hans uærdige Svaghed, han har at takke for sit Nederlag. Jeg beklager Kvinden langt mere end Manden, ikke fordi hun har Magten til at see ham for sine Fodder, men fordi han har Øyst til at ligge der."

Ja, min Tro! blev jeg vred. Hvor taabeligt at lade sig irritere af en lille Dametunge, der vel har

mange Ord, som den forstaaer paa den yndigste Maade at sende ud i Verden, men som lidt efter lidt falde døde til Jorden som Døgnfluer.

Som sagt, hendes Ord irriterede mig, og jeg svarede maaskee i en heftigere Tempo, end jeg vilde have talt under normal Sindsskemning:

„Fra idag, Frøken Nordan, erklærer jeg hele Kvindekønnet Arig paa mine egne og Mandens Vegne; jeg udfordrer dem til at angribe mig med alle de Baaben, Naturen saa uretsfærdigt har beriget dem med for at beseire os godtroende Mand. Jeg vil vise, at der findes Mænd, som selv ligeoverfor Kvindens Rist ere uovervindelige. Jeg lover aldrig at knæle for nogen Kvinde, thi jeg deler fuldkomment Frøken Nordans Anskuelse, at den Plads er Evas Mand uværdig.“

Jeg havde neppe udtalt disse Ord, før Frøken Nordan tabte sit Hællenøgle; hun boiede sig imod mig og sagde i en ligegyldig Tone, som om hun ikke havde hørt mine Ord:

„Jeg tabte mit Garn, Hr. Holst, er De saa god at tage det op?“

Garnet laae lige ved hendes Fod.

Jeg bukkede mig allerede for at efterkomme hendes Anmodning, da jeg i det Samme opdagede hendes skjælmste Blik til Slut.

Hvad skulde jeg gjøre? — Skulde jeg lade det ligge? Det forbad min Dannelsse mig, og tog jeg det op, var jeg nødt til at knæle, da det laae hende saa nær. Jeg saae allerede hendes triumferende Smil, der erklærede mig for overvunden.

Og jeg fulgte Middelveien.

„Med Fornøielse, Froken Nordan, det skal altid være mig en Glæde at tilfredsstille Damernes smaa Onsker, naar de indskrænke sig til saadanne Bagateller som at tage et Nøgle Garn op, da jeg er behændig nok til ikke at indvikle Foden i dets Labyrinth.“

Jeg rakte hende det med et dybt Buf.

Hun modtog det smilende og svarede:

„Tak. Jeg optager paa Kjønnets Begne Deres Udfordring, min Herre. Tiden vil vise, om Manden eller Kvinden bliver Seirherre. De har afslagt et helligt Løfte, aldrig at knæle for nogen Kvinde, jeg vil opbevare det i et ligesaa kostbart Skrin som det, Alexander fandt iblandt Byttet, han tog fra Darius, og bestemte til at gemme Digteren Homers Værker i.“

Hun ledsagede disse Ord med et Blik, der fik mig til at gysse. I samme Nu blev det mig klart, hvor farligt det er for Manden at kæmpe mod Kvinden. Et saadant Par Dine, — store Gud! — de formaae at fremkalde større Ødelæggelse end et ildsprudende Krater.

„Tak, Frøken Nordan, for den store Interesse, De saa ufortjent viser mig. Jeg vil gjøre mit Bedste for at blive den værdig, skjøndt jeg tilfulde erkjender, hvor farlig Kampen vil blive overfor saadanne Vaaben. Dog, det er tildeels os selv, vi have at takke for, at disse uovervindelige Vaaben saa ofte blive rettede imod os. Vi ere taabelige — eller høimodige nok til selv at opløse Damerne om deres Dines Almagt. Høimod giver altid en listig Fjende Seir.

„Der er ingen Mand, som skatter Kvinden høiere end jeg, jeg finder hende yndigere end Fuglen, der let og gratiøs hæver sine Vinger til Flugt, — yndigere end Blomsten, der ydmygt rækker sit lille Hoved op imellem det høie Græs for dog ogsaa at modtage et Kys af de varme Solstraaler.

„Men udstrækker hun sin lille Haand for at gribe Roret — da synger jeg med Jofums Fader i en Søndag paa Amager, det vil sige, jeg tillader mig at omskrive det saaledes:

„Til Meget er vel Kvinden god,
Dog ikke til at raade,
Kun Mandekraft og Mandemod
Kan styre Land og Vaade.“

„Enten mangler De Husommelse, Hr. Kandidat, eller De er meget forstjnet. Historien har noksom beviist, at Kvindens Hjerne er ligesaa tankestærk som

Mandens, og er Mandens Hoved end større end vort, en Fordeel, vi aldrig have misundt ham, saa er vort dog snildere end hans. Erfaringen har lært, at Kvindernes lille Finger" — her strakte hun sin egen lille Finger" ud imod mig, den var saa smuk, saa nær, at jeg var lige ved at tage den tilfange — „ofte løfter større Byrde end Mandens stærke Ryg. Jeg kan altsaa ikke billige Deres Anskuelser om Kvindens Udhgtighed til at styre Land, om jeg end indrømmer Dem større Digtighed til at styre Vaade."

„Anskuelserne ere forskjellige, jeg foretrækker en Dagmar" — her hvilede Hofjægermesterens Blik med Omhed paa sin Hustrues blide Træk — „fremfor den store Margrethe."

„Nei, Papa! Dagmar var yndig og god, hun var ædelmodig og selvfornægtende, men den store Baldemars Hustru passede hun ikke til at være; hans Aand fordrede noget Mere end disse kvindelige Dyder, de trættede hans kraftige, seirrige Sjæl. Dronning Margrethe havde passet langt bedre for ham — medens han drog i Leding, havde hun stillet sig ved Roret for at styre Landet; men Dagmar sad hjemme og sørgede."

„Og had om Seir for Baldemars Vaaben," tilføiede jeg, „og — han seirede. Jeg troer, at hendes kjærlige Bøn udrettede Mere end hans kraftige Vaaben.

Dg var jeg Baldemar, vilde jeg aldrig have trykket en Margrethe til mit Hjerte, selv om jeg var saa ulykkelig at elske hende. Den Kvinde, jeg vilde kalde min Hustru, maatte være som Dagmar, forstandig, tjærlig — med eet Ord, Kvinde.“

„Hvor Deres Huus vil blive interessant, og hvor Deres Kone vil komme til at føre et misundelsesværdigt Liv!“

Dg Frøken Nordan førte Haanden mod Læberne for at skjule en undertrykt Gæben.

„Ah, saaledes,“ udbrød pludselig Skovstrup, — „Sr. Hofmesteren ønsker at fortsætte sin nuværende Funktion ligeoverfor sin Kone. Jeg troer ikke, at Damerne ville finde Behagelighed i at ombytte Forældrenes Hjem med at gaae i Skole paany.“

„Skolebænken blive vi aldrig frie for,“ sagde Hofjagermesterinden med sin rolige, klare Stemme — „saa længe vi leve, trænge vi til Værdom, og af hvem vil man hellere modtage Underviisning end af den, man elsker høist i Verden?“

„Nei, Mama, nei! Af Alle vil jeg med Glæde modtage Underviisning, kun ikke af min Mand. For ham maa jeg være fuldkommen, men ikke mangelfuld. Hvem siger, at hans Anskuelser ere bedre end mine? Mændene have ligesaa mange Feil som vi Andre, og de trænge ligesaa meget til at lære som vi. Dg

troer Du, Mama, at en Egtemand vilde finde sig i, at hans Kone gjorde ham opmærksom paa hans Feil, — at han vilde rette dem?"

„Ja, Karen, det vilde enhver god og retscaffen Mand gjøre, naar han følte sig overbeviist om, at hans Kone havde Ret. Det er Egtfællers Pligt gjensidig at forbedre hinanden; thi Ingen, selv ikke den ædlest Mand, er feilfri. Manden og Konen skulle være Eet, men Ingen af dem maa føle sig som Herre. Eva er en fribaaren Kvinde, der har udsonet sin Synd i den hellige Julenat."

„Rigtig Mama, det mener jeg ogsaa."

Og der gik et drømmende Smil over hendes Pande, en Blidhed om hendes Læber, og for første Gang saae jeg hende kjærtegne sin Moder. Hun bøiede sig ned over Moderens Haand og trykkede den til sine Læber.

„Naa, saaledes er altsaa vor Skjæbne afgjort, Hr. Hovmester! See saa! Og det ved to Damer, der ovenikjøbet ere min Kone og Datter. Tag Dig iagt, min Kjære, tag Dig iagt! Du, veed jeg vil være Mand i mit Huus."

„Ja, Papa! Og Mama vil være Kone i sit Huus."

„Nu kommer det an paa, hvem der er den største

Stormagt, Hr. Hofjægermester, Manden eller Konen.

— To Konger i eet Rige enes sjældent."

„Fuldkomment sandt, Hr. Baron, men Konge og Dronning kunne derimod godt enes i eet Rige, fordi baade Landet og Dronningen begge ere Kongens Eiendom. Dog, for at hæve enhver Tvivl om, hvem der i mit Huus er den Største, saa var saa god at reise Dig, min Bedste, at hele Verden kan see, min Kone naaer mig kun til Skulderen, jeg har altsaa Hovedet forud for min Hustru og er selvfølgelig tvungen til at see ned paa min Kone, naar jeg vil møde hendes Blik. Men det lønner sig, mine Herrer, naar man er saa lykkelig at blive seet op til af saadanne Dine, som aldrig befale, hvad der da ogsaa vilde være forgjæves, men der kun forstaae at bede."

Han havde neppe udtalt, før Værten traadte ind og overrakte ham et Brev.

Bed Synet af Udskriften gik en mørk Sky over hans Træk. Han forlod hurtigt Bærelset.

Fru Nordan fulgte ham med Blikket og Hjertet; kort efter forlod ogsaa hun lydløst Bærelset.

Toogtredivte Kapitel.

Fjorten Dage vare atter bortfloine i Italiens herlige Egne. Vi vare nu naaede til Arles, som ligger ved Rhones Bredder.

Vi stod altsaa paa klassisk Jordbund, rig paa Poesi og gamle Minder, og vor Bolig laa paa Byens Torv.

I den senere Tid havde Forholdet imellem Oluf og Froken Karen — efter mine Begreber — overfiredet Venstrebets Grændser. De vare altid sammen, jeg saae, hvorledes han trykkede hendes Haand, hvorledes hans Bryst sukkende haevdede sig, og hans Die stirrede sværmerisk ud i Rummet. Staffels Ven, han drømte, — af, gid jeg aldrig havde drømt!

Oluf, Oluf, Du bygger nu Dit Fremtidsflot paa mine Forhaabningers Grav.

De fjorten Dage, der vare tilbagelagte, havde været rige paa Haab, Skuffelse og Smerte.

Snart troede jeg at opdage et Diekast, et Smil,

der vidnede om Gjenkjendelse og Kjærlighed, ja undertiden syntes jeg endog at møde et blidt, bebreidende Blik, der trængte mig ind i Sjælen. I et saadant Dieblif udfordredes hele mit Mod og min Kraft for at modstaae Trangen til at sige hende Alt; men neppe et Sekund efter var hun atter kold og fremmed imod mig; hun behandlede mig ofte med Haan, søgte at krænke mig ved enhver Leilighed, især ved at fremhæve Baron Gyldekrones Stilling ligeoverfor hans Hovmester. Hendes Venlighed imod ham var da altid paafaldende og smigrede i høi Grad min Vens Forfængelighed. Var det Begyndelsen til vor Kamp, troede hun paa den Maade at beseire mig?

Den Kulde og det overlegne Smil, hvormed jeg optog hendes Angreb og slet skjulte Brede, forhøiede hendes medfødte Stolthed imod mig, og mangen Gang saae jeg Kammerherrens stikkende Blik følge mig triumferende, naar jeg skred langsomt igjennem Stuen for skjult og i Tensomhed at sørge over de lidte Krænkelser.

Med Skovstrups Stilling ligeoverfor Frøken Nordan var der ogsaa skeet en stor Forandring. Hans Opmærksomhed havde endelig trættet hende, hun afviste ham bestemt og stolt, hvilket havde til Følge, at hans galante Opmærksomhed forvandlede sig til en uforstammet Paatrængenhed, der ofte bragte

mig i Harnist og foranledigede Slufs Indblanding. Jeg saae tydelig, at Skovstrup var hende i høi Grad imod, at hun kun med Uvillie taalte ham.

Hvad mig selv angik, var jeg fuldkomment paa det Nene med mine Følelser for Frøken Nordan. Jeg vidste nu som altid, at jeg elskede hende over Alt paa Jorden, medens hun ikke endkede, om den lille fine Haand — som jeg dog havde saa inderlig kjær — havde sig til Slag eller til Rjærtegn. Hendes virkelige Livsansføelser vare mig endnu fremdeles uklare; thi det ene Dieblis troede jeg at opfatte den kjærlige, hengivne Kvinde, for igjen i det næste at kalde hende kold, hjerteløs og kofet.

Og dog var hun altid yndig, skjælmst og fortryllende; men paa samme Tid jeg beundrede Eva i hende, folte jeg klart, at min Hustru aldrig maatte ligne den Karen Nordan, der nu stod foran mig.

Sellere elste uden Besiddelse —

End besidde og ophøre at elste!

Og jeg vedblev at være den kolde, indesluttede Mand, som hun var den kofette, hovmodige Kvinde, der kæmpede med alle mulige kvindelige Vaaben for først at kaste mig for sine Fodder og maaskee senere at lee mig ud og affædige mig.

Eller gif det hende som mig?

Dømte jeg Skallen uden at have naaet Kjærenen?

Overalt omgivet af de skønneste Kvinder, som Arles er saa rig paa, var Oluks Hjerte i stadig Bevægelse. Den ene Billet paa rosenrødt Papir modtog han af sin Tjener efter den anden og skjulte dem i Vestelommen, for senere ved Leilighed at kunne læse dem upaaagtet, som han troede.

Hans aabne Trohjertighed ligeoverfor mig var i stadigt Aftagende. Han søgte saa meget som muligt at undgaae enhver fortrolig Samtale med mig, naar vi om Aftenen eller Morgenens vare ene i vor Dagligstue for at nyde vort Maaltid eller ryge en Cigar. Om Middagen og Aftenen spiste vi i Forening med Familien Nordan og Skovstrup.

Jeg troer, han kæmpede en haard Kamp med Benfabet mod sin Kjærlighed. Vel havde jeg selv tilladt ham at ægte hende, saafremt han vandt hendes Hjerte, men Benfabet havde et stort Krav i hans Bryst; han vidste saa godt, at hans Pyffe vilde blive min livsvarige Sorg. Hvor ofte lagde jeg ikke Mærke til hans tause Kamp, jeg saae, hvor begejstret han fløi hende imøde — men hvor tanketung, hvor uvillig og dog hvor modig han fjernede sig fra hende. Ofte, naar hun var allervænligst imod ham,

frngtede han for at vinde den Kjærlighed, han selv imod sin Villie ikke kunde modstaae at beile til.

Men Kampen oversteg ofte hans Kræfter, og derfor blev han tvær og uvillig stemt imod mig. Han skuede mig, som han skuede sin Samvittighed.

Fru Nordans og mit Venskab tiltog Dag for Dag. Hun var mig en Moder, jeg hende en Søn. Hendes Blik fulgte mig med Kjærlighed, og naar hun lagde Mærke til Datterens Opførsel ligeoverfor mig, fordoblede hun sin Godhed og Opmærksomhed, hvorimod hun ofte betragtede Oluf med et forskende, misbilligende Blik, som et Ord, et Smil af ham, atter hastigt forjog. Han udøvede den samme Tryllemagt over Fru Nordan som over os Alle.

Siden hiin Aften i Billardstuen, da Hofjægermesteren modtog Brevet, havde han været bortreist i fire Dage; men efter Tilbagekomsten var der foregaaet en mærkelig Forandring med ham. Der var kommet Ro i hans Blik og Holdning, han var mere munter og tilgjængelig, og Fru Nordans Engstelse var ligeledes forsvunden med hans.

Jeg havde gjort mig det til Regel, hver Gang Frøken Nordan gav sit onde Lune Lust ligeoverfor mig, da at trække mig tilbage og forlade deres Selskab. Jeg søgte da at fordrive de eensomme Timer i den deilige Natur, der omgav mig overalt. Saa-

ledes kunde jeg hele Dage vandre ene om med Bøssen paa Skulderen og min Frokost i Bagtasken. Jeg streifede om fra Bjerg til Dal, fra Solen i Skygge; snart hvilede jeg min trætte Fod paa en Træstub, snart i det bløde Græs, hvor Blomsterne i tusindvis søgte at tale til mit urolige Hjerte og blodgjøre det, — ligesom jeg da altid atter og atter læste de kjære Breve fra Hjemmet.

Paa en af disse mange Udflugter, der mere og mere behagede mig, traf jeg to ældre Damer, Skolebestyrerinder, der efter Avisen gjorde Reisen sammen.

Første Dag, vi stiftede hinandens Bekjendtskab, var i Græsjet nogle Skridt fra hinanden, hvor vi udhvilede os.

De antog mig for en Udslænding, skjøndt jeg var deres Landsmand, ellers havde de vel ikke talt saa ugeneert i min Nærværelse.

Jeg tør ikke paaftaae, at Enighed var det fremherskende Element i deres Ordskifte; thi Een vilde tilhøre, medens den Anden paaftod at ville tilvenstre, men Ingen af dem fulgte Middelveien.

Saaledes gaaer det, naar man vælger sit Rejsefælskab efter Adressaavisen!

Endelig følte jeg mig forpligtet til at oplyse dem om mit Kjendskab til det danske Sprog, da jeg ikke vilde give Afkald paa min gode Plads, hvor

Frokosten efter Omstændighederne smagte mig ret godt, — og paa den anden Side ikke ønskede at være Vidne til deres stridbare Hjerteudgyldelser.

Den ene af Damerne tabte sin Handske uden at mærke det, jeg sad tæt ved, greb den og rakte hende den, idet jeg tilføiede paa Danst:

„Deres Handske, Froken!“

Hun stude, rødmede og udbrød:

„Tak, Hr. Landsmand, vi antog Dem for en Udlænding.“

Bekjendtskabet var sluttet. I Ublandet hilser man med Glæde sit Fødelands elskede Sprog, som Dannebrog fra Skibets Flagstang, og vi indledede nu en Samtale om Naturen og om Rejsens Glæder og Ubehageligheder. Vi besaae i Forening mangt et smukt Parti, og jeg kan i Sandhed paastaae, at Prosaen og Poesien gik jævnsidig med mig paa disse Udflugter.

Den ene af Damerne var nemlig overordenlig poetisk; hun var den Yngste. Jeg hørte hende sjældent tale uden paa Vers. Hun kunde alle Klassikerne og Nutidens Digtere udenad og vidste altid at tiltale eller svare med deres Ord.

Den Anden derimod havde mest Interesse for Børn — hendes Levevei; — jeg hørte hende sjældent beundre Naturen uden gennem de Smaa.

Vi gjorde mange Fodture sammen, og vare de mig end undertiden til Besvær, naar jeg fandt dem paa eensomme Stier, jeg netop havde valgt af Trang til uforstyrret Ro, saa vare de mig til andre Tider ogsaa til Glæde og Underholdning.

Snart beundrede jeg Naturens Storhed i Frøken H.'s Selskab. Jeg forsøgte da at svinge mig op paa den bevingede Pegasus for at kunne følge hende paa den høie Flugt. Snart stirrede jeg ned for mig for at betragte, en lille smudsig Unge, der havde vaakt Frøken D.'s Enthusiasme; hun saa aldrig et Barn uden at omfavne det og udbryde:

„Hvilke flammende Dine, hvilken høj, ædel Pande og bøiet Næse, et yndigt Sydlandsbarn, som jeg saa ofte har læst om i Bøgerne, men som jeg nu kan see med egne Dine.“

Saa kyskede hun den Lille og opfordrede mig til at bringe Barnet en lignende Hylde, hvilket jeg dog altid paa en eller anden Maade søgte at undgaae.

Jeg holder meget af Børn, Børn ere blandt Menneskene, hvad Blomster ere i Naturen, men jeg har aldrig fundet Behag i at flappe, endnu mindre i at kysse smudsige Børn, medens Frøken D. i ethvert Barn saa et Himlens Underværk, og da Verden saavel ved Rhone som her er fuld af disse

Underværker, var der altid rig Anledning for Froken D. til at udbryde i ny Beundring og Kjærtegn.

„Der er Tanke i den Pande, see blot! jeg tør vædde, et Sprogtalent. Havde jeg hende blot i mit Institut, der skulde nok blive Noget af det drømmende Geni.“

Med al Respekt for Frokenens Dommekraft, der daglig havde Øvelse i at studere smaa Pøder — saa forekom det mig dog oftest, at hun var paa Billedspor med Hensyn til det drømmende Geni, som bestemt oftest endnu var ufødt i den lille, den ganske lille Hjerne, dersom man tør domme efter Blikket, der mere udtalte Begjærlighed efter det Sukker, hun altid var forsynet med, end Torst efter Kundskaab.

Undertiden gik hendes Henrykkelse for vidt; jeg bad hende da i al Ærbødighed om at forstaae mig, idet jeg forsikrede hende, at jeg var reist fra Danmark for at nyde Naturen og ikke for at nyde Børn.

Saa lo hun og svarede, at Børn vare Naturens hypperste Mesterværk, hvad enten de vare klædt i Silke eller Pjalter.

„Jeg foretrækker dog en frisk duftende Rose for en Tandenskjærnemælksblomst, der tilsmusker Fingeren, naar man plukker den. Det forekommer mig iøvrigt, at Frokenen i Deres Hjem rigeligt kan faae

„Anledning til at studere Naturens Mesterværk som Lærerinde for halvfjerdssindsthye saadanne Potteplanter.“

„Spøg kun, min Herre, der vil komme Tider, hvor De vil see med andre Dine end nu.“

Og hun smilte saa smaalt, det klædte hende godt, men saa greb Frøken H. mig under den anden Arm og trak mig op til en Høi, hvorfra vi glædede os ved at see Solen speile sig i Rhones Bølger.

„Hvilken deilig Dag, Hr. Holst, hvor Floden er smuk og Himlen klar.

„Seg elsker Havet, naar det stormer vildt.

Seg elsker det, naar Floden ligger mildt!“

Kan der findes større Kontraster end disse to Rejsesæller?

Og dog følte jeg, at de kom til at holde ret meget af hinanden, inden de skiltes.

„Vi faae Uveir, Hr. Holst! Jeg føler det paa Gigten, den plager mig altid med Veirskifte.“

„Troer Frøkenen det? Alt smiler dog saa venligt og smukt idag, jeg haaber, at Gigten denne Gang bedrager Dem.“

„Bedrage mig, nei Hr. Holst, den Ulykkesfugl bedrager aldrig sin Vært, den hører til de saa Spaamænd, der altid sige sandt.“

„See, Hr. Holst, kan De ikke tydelig see, hvor Havfruen stiger op af Bølgestummet for at betragte Himlen, den delige blaae Himmel med dens Sollys, der aldrig opvarmer hendes vaade Havsal?“

„Havfru, skøn Havfru fra Dybet blaa,

„Sig mig, hvad sidst under Bølgen Du saae?“

„Stille Frøken! for Himlens Skyld, ti stille! Udæst ikke Havfruen hendes Hemmelighed, lad den leve og døe med hende.“

„Hvorfor?“

„Fordi Synet vilde være saa frygteligt, at Deres og mine svage Nerver ikke vilde kunne taale det. See, hun griber alt i Strengene, kom lad os gaae.“

„Nei bliv, hun synger om Guld og Perler, og om brustne Dine og brustne Hjerter.“

„Jeg elsker Døden med sin stille Fred,
Og Tanken om en evig Salighed.“

„Ja, De elsker Døden med dens stille Fred, men elsker De ogsaa Døden i dens Kamp mod det oprørte Hav? Nei, Frøken, nei! lad den stakkels Havfrue dansse paa Tillie og syng sin veemodige Sang, der tolker hendes dybe Hjertekval over ikke at eie en udødelig Sjæl, men udæst aldrig hendes Hemmelighed, lad den

synke med hende i det dybe, det hemmelighedsfulde Hav."

„Min Tro, faae vi Storm, lad os da synke os hjem. Gæsten har alt indfundet sig. Hvem mon der dog har opfundet Gigten til at plage skikkelige Menneſker?"

Saaledes traf jeg dem ofte paa mine Vandringer. De boede i et lille Huus, omtrent ethundrede Skridt fra vort Hotel, hvor jeg nu og da besøgte dem og glædede mig ved Tanken om, at disse to Lærere, hvoraf den ene endnu var ung, endelig havde faaet deres Ungdomsdrøm realiseret, at reise igjennem Italien og Frankrig.

Hvor megen Møie og Anstrengelse, hvor mange Savn der var gaaet forud for Virkeligheden, vidste kun de selv og Gud, der havde lagt sin Velsignelse til deres Arbeide.

En Aften, da jeg vendte hjem efter en saadan Selvforviisning, hørte jeg en munter Latter og gjenkjendte Duffs Stemme over alle de Andres.

Jeg havde først bestemt ikke at reise mig, før jeg havde gjort mit Toilette, men Nysgjerrigheden drev mig til at træde ind.

De sad Alle om et stort rundt Bord, belagt med Tegninger, der een efter anden gik Bordet rundt og opvakte Munterheden.

Jeg traadte ubemærket nærmere og stillede mig bag Froken Nordans Stol. Hun vendte sig om og rødmede, men i det Samme aabnede hun et lille Foderal og udtog nogle nye Tegninger, som hun dog beholdt for efter eget Godtbefindende at tage een ad Gangen frem. Den Første rakte hun mod mig.

„En Gadescene, som jeg selv har oplevet.“

Jeg tog den og gjenkjendte strax Oluks og min Søndagstour gennem Aalborgs Gader og vort Indtog i hendes Vogn.

Det var humoristisk og mesterligt udført, en sikker og veløvet Haand havde ført Blyanten, men ingen af os to Flygtninge var fkaanet. Brillerne dinglede paa Næsen, Haaret, Minen, Holdningen og Kostumet vare naturtro gjengivne. Hvem var Geniet, der havde udført det beundringsværdige Arbeide?

„Det er en godt udført Skitse,“ bemærkede jeg ligegyldig, „kun burde Damens Ansigt være synligt og ikke skjult under Rømmetørklædet.“

„Finder De, Hr. Hovmester? Jeg har netop med Forsæt undgaaet at gjengive hendes Træk i saa ubehageligt et Selskab.“

Hun brugte altid Benævnelsen „Hovmester“, naar hun var i ondt Lune, for paa en tydelig Maade at anvise mig min Plads i deres Kredss.

„Ah, saa Frokenen er Mester for dette Arbeide?

Det forekommer mig, De nylig sagde, at det fore-
 stiller en Begivenhed af Deres eget Liv?"

„Netop, en meget komisk Scene, ikke sandt?"

„Unægteligt, dog maa den have været af stor
 Interesse for Dem, siden De har værdiget at fore-
 vise den."

Hun tilkastede mig et stolt, hovmodigt Blik og
 svarede:

„Interessen bestaaer udelukkende i det Latterlige
 ved denne Scene, Personerne selv have aldrig interes-
 seret mig."

Fru Nordan fik nu Skitsen og udbød:

„Det er jo Feriegjæsterne hos Borgaards; det
 forekommer mig, min kjære Karen, at baade Din
 Fader, Du og jeg har haft Godhed for dem. De
 vare meget unge, men ualmindelig opvakte Menneſter,
 der lovede at blive begavede og elſtværdige Mænd."

„Finder Mama? Det er ſaa længe ſiden, jeg
 har virkelig glemt, hvori Begabellen bestod, det
 Œneſte, jeg mindes, er, at de havde stort Talent til
 at give Korsarfigurer."

„Frokenen har Ret, de gav nogle fortræffelige
 Karikaturer, ſom det nok er værd at forevige.
 Frokenen har udmærket truſſet diſſe to kjøbenhavnſke
 Narre, jeg ſeer dem lyslevende for mit Blik. Har
 De ikke ogſaa gjengivet den hypperlige Scene ved

Groften, hvor de sled om en And, da vi saa beleiligt overraskede dem?

„Her er den,“ og hun rakte Kammerherren en ny Tegning.

Oluf saae paa mig med et Ansigt, der ikke mindede om Solen. Jeg gjorde en opmuntrende Mine til ham, mit Mod har altid været størst i Farens Dieblig, medens hans derimod sank, saasnart Situationen blev betænkelig. Det var den villiesvage Sjæl, der frygtede Klipper og Skjær. Dog, ligesaa hurtigt hans Mod sank, ligesaa snart kunde han gjenvinde det, naar man blot hjalp og støttede ham.

Han greb den første Tegning, gjorde nogle morsomme Bemærkninger og istemmede de Andres Latter.

Jeg tog derimod den sidste Skitse, betragtede den nøie, beundrede den i mit stille Sind og sagde:

„Siden alle Personerne synes at være Bekjendte af Dem, Hr. Kammerherre, vær da saa god at sige mig Navnet paa denne Dame, der staaer nærmest de unge Brillehelte. Hun er meget ung, og dog forekommer det mig, at hendes Træk ere vel skarpe for saa ung en Dame. See, hvor Smilet om hendes Læber er haanligt, hvor den lille Fod kjæft, ja dristigt har forladt sit kvindelige Skjul — man fristes næsten til at tvivle om, at der banker et varmt, følsomt Hjerte under det rige Silkegevandt.“

„Hører De, Frøken Karen, hvorledes Kandidat Holst udthder Deres berettigede Brede ligeoverfor faadanne Landstrygere, der overfalde Damer paa Alfærvei.“

Slufs og mine Dine mødtes; de lignede af Had og Hævn.

„Maa jeg bede Dem, Hr. Kammerherre, at moderere Navnet Landstryger. Det forekommer mig, at jeg før omtalte, at baade min Mand og jeg omfatte de unge Menneſter med Godhed. Deres senere dannede og elſkverdige Optræden har forpligtet os Alle til at omtale dem med Agtelse.“

Fru Nordans Yttring bragte mit paatænkte bibende Svar til Tausshed.

„Du maa tilgive Kammerherren, Mama, han var formodentlig ikke nærværende, dengang Hr. Tullinius gav os ſin Forklaring. Saavidt jeg erindrer, led Kammerherren endnu af det Saar, Studenten bibragte ham i Duellen.“

Nu var det Skobstrup, der rødmede og bed ſig i de tynde Læber.

Jeg bukkede for Fru Nordan og ſagde:

„Hofjægermesterinden er en ſjelben Bærtinde“ — jeg turde ikke ſige Veninde — „der ſaa mange Aar efter endnu forſvarer Fraværende, ſom engang have havt den Ære at være Deres Gæſt. Hvor jeg

vilde prise mig lykkelig, dersom jeg var i disse Herrers Sted."

Hun saae paa mig; hendes Blik var paa samme Tid saa skjælmst og dog bebreidende, at jeg uvilkaarlig slog Dinene ned.

Havde ogsaa hun gjenkjendt mig? Hvorfor spillede vi da endnu Comedie? Jeg besluttede at kaste Masken, men hvilken Grund skulde jeg da angive til vor Opførsel? Jeg kunde ikke sige den virkelige, og at lyve paanh, var mig imod, ligesom jeg fandt det latterligt at fortsætte Maskeraden.

Endelig besluttede jeg at lade Tilfældet raade.

Jeg stod endnu med Tegningen i Haanden og vedblev med en rolig og kold Stemme:

„Hvad min Dom om Damen her angaaer, gjør det mig ondt, at jeg ikke kan gjenkalde den, skjøndt jeg har den Ære at have Originalen for mig. Jeg vil kun tilføie, at man ikke altid bør eller kan dømme det indre Liv af de ydre Træk eller Handlinger, skjøndt Mine, Ord og Handling jo burde være Sjælens virkeliggjorte Billede."

„Deres Udtalelse behøver ingen Undskyldning. Hr. Hofmester! den kan hverken forhøie eller forringe mit Værd; jeg troer dog, at min Stilling fuldkomment svarer til og er berettiget i en Situation som den her angivne."

„Tillad mig, Frøken Nordan, at fastholde min Mening. Hvad derimod Frøkenens Udtalelse om min Doms Paalidelighed angaaer, saa er jeg i dette Tilfælde en fuldkomment uberettiget Dommer — især naar der er Tale om en saa begavet Dame som Frøken Nordan.“

Hun vilde svare, men Oluf forhindrede det ved at spørge:

„Hvad hedder denne morsomme, brogsige Figur, der staaer lige ved Dem, Frøken Nordan?“

„Det er Kammerherre Skovstrup! Hr. Baron, gjenkjender De ham ikke?“

„Ah, jo nu seer jeg det!“

Og Oluf maalte Skovstrup fra Isse til Fod. Men Kammerherren traadte ham nærmere og gjen-gjældte hans Uforsømmethed med Renter. Beg saae, han hvistede Oluf Noget i Øret, og hørte min Ven svare:

„Det kunne vi ved Leilighed tale nærmere om.“

„Skjøndt jeg beundrer Frøken Karens store Talent til at tegne morsomme Karikaturer, maa De dog tillade mig den Bemærkning, at det er et meget farligt Talent, da det ofte giver Anledning til altfor frie Udtalelser, som let kunne have farlige Følger for de Paagjældende;“ her saae han udfordrende paa Oluf og tilføiede spøgende:

„Og dog Frøken Karen, kan jeg ikke Andet end more mig over Deres fortrinlige Karikaturer, især da jeg er saa lykkelig at have faaet Hæderspladsen ved Deres Side.“

„Det var Tilfældet, som raadede, Hr. Kammerherre.“

„Et lykkeligt Tilfælde for mig, Frøken Nordan.“

Men Fru Nordan, der aldrig syntes om hans Komplimenter til Datteren, afbrød ham og spurgte:

„Hvad mon der er blevet af de to muntre Studenter? Vi saae dem aldrig senere.“

Seg vilde netop til at svare: „Her staae de,“ da Kammerherren kom mig i Forkjøbet.

„Seg er saa lykkelig tildeels at kunne tilfredsstille Deres Naades Nysgjerrighed, de . . .“

„Kald det Interesse, Hr. Kammerherre.“

„Som De behager. Seg hørte for nogen Tid tilbage af en Ven, at han havde truffet Kandidat Tulinius og Polter en Aften hos gamle Lars Mathiesen. De vare meget berusede, og den Første af dem tabte i Billard 200 Rd., som han ikke kunde betale.“

Ved disse uventede Ord følte jeg Blodet stivne i mine Arter, min Haand greb uvilkaarlig fast om Frøken Nordans Stolerng for at holde mig oppe; men Bredden frelst mig, jeg fik paany Kraft, og nu

var det for at beherske min Harmes, at jeg med begge Hænder greb om Stolen.

Han havde neppe udtalt, før Froken Karen vendte sig imod mig og saae mig stift og ængstelig ind i Øinene. Var det Gjenskinnet af min Blegghed, der farvede hendes Kinder hvide? Hvorfor saae hun mere paa mig end paa de Andre?

Oluf traadte nærmere hen til mig:

„De er aldeles feil underrettet, Hr. Kammerherre,“ sagde han med undertrykt Harmes. „Den Paagjældende er en intim Ven af mig. Det er sandt, at han og Polter vare berusede den omtalte Aften, men hvilket ungt Menneske har ikke været det. Jeg tvivler paa, Hr. Kammerherre, at De ikke skulde have gjort Bekjendtskab med en Ruus, jeg for min Part kender den godt.“

„Jeg ogsaa, Hr. Baron, derimod er ubetalt Spillegjæld mig heldigviis fremmed, ligesom det er en ukjendt Gjæld blandt Hædersmænd.“

Det var de første Ord, Høfjærgermesteren havde hørt siden min Indtrædelse.

„Jeg er ganske af Høfjærgermesterens Mening, der maa deles af alle agtede Mænd, og da min Ven Tullinius, Gudskeelov, hører til disse, saa maa jeg erklære Kammerherre Skovstrups Bestyldning om ubetalt Spillegjæld for falsk.“

Skovstrup blev bleg af Brede, han traadte Oluf nogle Skridt nærmere, som om han vilde angribe ham; men før han naaede Oluf, havde Besindigheden indhentet ham, og han formaaede i en nogenlunde rolig Tone at svare:

„De benægter altsaa, at Tulinus og Polter spillede den omtalte Aften og tabte 200 Rld., som de ikke kunde betale?“

„Jeg benægter aldrig en Sandhed, min Herre. Jeg er en Hader af Vogn og Bagtalelse, jeg veed, at Tulinus og Polter vare berusede, men jeg veed ogsaa, at en ældre Officeer benyttede sig paa en ukavaleermæssig Maade af deres Tilstand til at forede dem til Spil, hvori de vare aldeles uerfarne. Han vandt fra Tulinus 200 Rld., hvorledes — maa han selv bedst vide; dog, dermed er ogsaa Alt sagt, thi næste Dag afhentede Officeren selv Pengene hos Tulinus. Jeg maa derfor paa det Bestemteste bede Dem om at tage Deres usandsfærdige Beskyldning imod min Bens Hære tilbage.“

„Tor jeg gjøre Dem opmærksom paa, Hr. Baron, at jeg aldrig tager Ord tilbage, jeg engang har udtalt, af den Grund, at jeg aldrig siger Mere, end jeg kan forsvare. Mine Ord vare: „Tulinus tabte 200 Rld., han ikke kunde betale.“ De har

nylig selv tilstaaet, at han ikke havde Penge hos sig, Mere fordrer jeg ikke som Bekræftelse af mit Udsagn. Derimod maa jeg paa det Bestemteste fastholde, at jeg ikke med et Ord har hentydet til, at han ikke senere har betalt denne Gjæld. Men da De synes at kjende disse Herrer meget nøie, kan De da ikke ogsaa huske, hvad det var for en Dame, der maatte betale hans Gjæld?"

„Med Fornøielse, Hr. Kammerherre, med Hensyn til Alt, hvad der angaaer min Ven, svigter min Huskommelse mig aldrig. Den Dame, De nævner, er hans Pleiemoder; hun udbetalte den ældre Officeer de 200 Rd., da Tullinius endnu sølte sig syg efter den for ham saa uvante Maade at tilbringe Natten paa.“

„Seg takker Dem, Hr. Baron, for Deres venlige Oplysninger. Dog er der Eet endnu, som er mig dunkelt, nemlig hvorledes vore unge Eventyrere forvilde sig i den muddrede Grøft paa gamle Kongevei, af hvilken Politiet næste Morgen trak dem op. Havde de sovet der hele Natten?"

Seg sølte i dette Dieblis en dødelig Smerte i mit Bryst. Det var et gammelt Saar, der endnu var ulægt, han pludselig med hjerteløs Haand fik til at bløde.

„Er det sandt, er det virkelig sandt?" lød en svag og skjælvende Stemme tæt ved mig.

Det var Karen Nordans Røst.

Har jeg da ikke angret, dybt angret denne ubærlige Nat af mit Liv? Hvad der er angret, er jo tilgivet, — hvorfor skal jeg da atter straffes — og straffes saa haardt?

Hun havde spurgt, jeg maatte svare; kun Gud saae, hvad det kostede mig:

„Kammerherren har Ret, om det end havde været ædelmodigere af Dem at fordølge et Dieblisks Vildfarelse hos to unge livsglade Menneſſer, der netop, fordi de vare saa lidet vant til at have deres Frihed, misbrugte den en eneste Gang. Dog, jeg vil ikke forsvare dem, ſkjøndt den ene af dem er min kjæreste Barndomsven, da een Gang at ſynde — er een Gang for meget; men det tør jeg tage Gud til Vidne paa, at hvis Anger kan udflette en Brøde — saa er deres nu tilgivet i Himlen.“

„Og paa Jorden med,“ lød en ſvag taarebælt Stemme tæt ved mig, og Frøken Karen forlod Stuen. Gud være lovet, i Sorgens Time naaede jeg endelig hendes Hjerte.

„Deres Ven maa være et bravt og agtet Menneſſe, Kandidat Holst, siden han er saa lykkelig at have erhvervet sig et Venſkab ſom Deres. Jeg vilde, ſkjøndt ukjendt, hellere have ham til Søn end Officeren, der paa saa u hæderlig en Maade benyttede

sig af de unge Menneskers Bildfarelse. Det maa være tungt for Dem, Skovstrup, at have en saadan Ven."

Fru Nordan udtalte de sidste Ord med stærk Betonning og forlod ligeledes Bærelset.

Jeg saae, hvorledes Kammerherren bed sine Tæber for at holde sit Kæseri i Tømme, men Blodet løb atter frigjort gennem mine Arter; paa samme Tid blev det mig klart, at Kjærlighed og Had kunne banke i samme Pulsflag.

Jeg hadede ham. Derjom Blikket kunde legemligt dræbe, som det saa ofte har dræbt Livsglæden — da havde vore Dine baade kastet ham og mig til Jorden.

Han havde tilføiet mig et Saar, der aldrig kunde læges, han havde lært mig at hade — han havde stjålet min Hjertefred, thi Had og Fred kunne ikke rummes i samme Bryst.

Hvorfor skulde jeg atter træffe Fristeren paa min rolige Vej?

Blot jeg ikke dræber ham!

Først besluttede jeg, at udfordre ham. Men ved roligere Eftertanke foresatte jeg mig at vente, Tiden var ikke beleilig. Dræbte jeg ham, kjendte jeg mig nøie nok selv til at vide, at Reisen vilde have tabt sit Solskin for mig, jeg vilde ansee mig for en

Morder. Og faldt jeg —? Ja, saa var Alt godt, saa gif jeg elsket og elskende fra Døden over i det evige Liv. Men der var et Tredie, som ogsaa kunde hænde, jeg kunde blive saaret, haardt saaret. I det Tilfælde maatte jeg blive tilbage — jeg blev da skilt fra hende — og maaskee vi da aldrig saaes oftere. Nei, jeg vilde vente, min Arm var lang nok til altid at naae min Hævn.

Saa ilede jeg ud for at betvinge min Lyst til at tugte ham. Jeg følte, at der skal mere, langt mere Mod til at tøile sin Brede og lade sin Dødsfjende i Ro, end til at jage ham Kaarden gennem Hjertet, eller selv at styrte, truffen af hans Haand, til Jorden. Men for hende kan jeg gjøre Alt.

„Kan Du tilgive mig, det Hele var min Skyld?“ spurgte Oluf, da jeg traadte ud.

„Vi bære Begge Skylden, det var min Svaghed, der blev Marsag til vor nuværende Fornedrelse.“

„Men jeg var Tristeren.“

„Guldets Egtthed bliver først prøvet i Ilden. Uden Kamp er der ingen Seir. Jeg var for svag til at kæmpe, derfor faldt jeg, og Straffen har indhentet mig. Du veed, hvad jeg saa ofte har sagt Dig, Oluf, at Ynglingens Synder maa Manden udsone. Det er tungt, men sandt og naturligt. En

uordentlig og gjældbunden Ungdom, giver en fattig og angerfuld Familiefader."

"Det er sandt, Carl! men tænker det yndige, Inoprigte Foraar vel paa, at det skal afløses af Høsten?"

"Jo, Duf, Gud være lovet! Mange tænke i Saaetiden paa Høsten. See Landmanden, hvorledes han ploier, harver og saaer i sit Ansigts Sved, i Haab om en god Høst for det forgjængelige Legeme, skulde vi da ikke ogsaa arbejde og berede Veien for vor u dødelige Sjæl, som altid vil leve, leve af vort Jordelivs Tanker, Ord og Gjerning; det er Sjælens Saaetid, Duf, og det er det Eneste af Jordelivets Høst, vi tage med os i Evigheden."

"Ja vist, jeg veed det nok, men vi ere endnu saa unge; der er længe til Høsten, og før den Tid kommer, skal jeg nok faae, faae saa godt, at Kornet skal voxe og kvæle Ufrudtet. Men hvad siger Du om Skovstrup? Jeg hader ham. Det er godt, at vi ikke ere kjendte."

"Jeg vilde ønske det Modsatte, Duf. Gid vi aldrig havde antaget et fremmed Navn; det var min Skyld, nu angreer jeg det, for det forekom mig undertiden, at de kjendte os. Vi ville ved første Leilighed kaste Masketten."

"Det var som S ! Naar mærkede Du det?"

„Alt tidligere, og nu for et Dieblit siden; men jeg veed det ikke med Visshed, det er kun en Formodning.“

„Nu, jeg vilde næsten ønske det, saa slap vi for at demaskere os. Det er saa bandsat flaut at stige ned fra Baronen til Rjebmands sønnen.“

„Du skulde ikke have steget saa høit tilveirs — saa havde Faldet været mindre.“

„Nu, det faaer saa være. Men Kammerherren, hvad synes Du om den Skurk? Han eier hverken Hjerte eller Ære; jeg har besluttet at tugte ham. Jeg troer, jeg vil lige strax udfordre ham, før faaer vi dog ingen No.“

Han greb sin Hat for at gaae. Jeg holdt ham tilbage.

„Ikke nu, Oluf, Tiden er ikke beleilig; kan jeg vente, kan Du vel ogsaa give Stunder. Skovstrup er en farlig Mand.“

„Han er saa bidst som en arrig Hund.“

„Men alligevel farlig; han er intrigant og begreunde, naar han ikke bliver irriteret. Var han født i den simple Klasse, vilde han være bleven en stor Forbryder. Det er kun hans Forstand og Opdragelse, der holder ham indenfor Lovens Grændser.“

„Med andre Ord, han er en Skurk, og dertil en udannet Skurk, der ikke engang forstaaer at be-

herfle sig i Damers Nærværelse. Og faadan en Karl tør vove at frie til Frøken Karen! Han troer, at Penge gjøre Manden, lad ham reise til Hæffenfelt med sine Penge og Godser, hende skal han aldrig faae, før skal jeg jage ham min Kaarde gjennem Livet."

"Han elsker hende til Raseri, det føler jeg. Hendes Penge ere ham ligeghlbige, naar han kun faaer hendes Haand."

"Du siger, at hendes Penge ere ham ligeghlbige, Du kunde have sagt hendes Hjerte med. Han veed, at hun hader og affkyer ham, og dog forfølger han hende med sin uforskammede Paatrængenhed. Kalder Du det Kjærlighed?"

"Du taler med saa megen Varme, Oluf. Frhgyer Du maastee for selv at miste hende?"

"Jeg forstaaer Dig ikke, Tullinius, og ønsker heller ikke at forstaae Dig. Frøken Nordan er fri, og kun den af os, der eier hendes Hjerte, har Ret til at anholde om hendes Haand. Du har selv engang udtalt samme Anskuelse."

Og han styrtede hen imod Døren.

"Bliv Oluf, jeg har et Spørgsmaal at gjøre Dig. Kom kun rolig nærmere, det er i en heelt anden Anledning, jeg vil tale med Dig. Har Du nogenfinde lagt Mærke til Skovstrups Tjener?"

„Ja, forleden Dag saae jeg ham med Bøssen i Haanden; han tog Sigte, men lod pludselig Haanden falde mat ned og forsvandt i Buskadset. Da jeg vendte mig om, saae jeg Højjægermesteren gaae over Stien; vi fulgtes paa Hjemveien, og senere har jeg ikke lagt Mærke til noget Mistænkeligt hos Tjeneren. Forresten er han en smuk, kraftig Mand med et næsten ædelt Ansigt. Jeg kan godt lide den Tjyr, jeg havde Intet imod at have ham til Tjener; der er Mod i hans Dine og Kraft i hans Arm, og har Du seet, hvor han elsker Børn og Dyr? Jeg kan ikke fatte, at han vil tjene hos Skovstrup.“

„Jeg heller ikke, men det forekommer mig, som om en Hemmelighed lænker Løven til Ulven. Jeg forstaaer mig ikke paa det Kammeratskab.“

„Du troer altsaa . . .“

„Jeg troer Intet, min Ven, men jeg frygter Meget. Familien Nordan er bleven mig dyrebar, og jeg vil gjøre Alt, hvad en retsksffen Mand evner, for at vaage over den.“

„Du mener altsaa, at deres Hemmelighed gjælder Nordans.“

„Ja.“

„Hvorpaa grunder Du den Formodning?“

„Først paa Højjægermesterens forhen saa urolige Sindsstemning og paa hans Hustrues ængstelige

Blik, hvormed hun fulgte ham, dernæst paa Skovstrups paatrængende Opførsel ligeoverfor Nordans. Ethvert af hans Træk udtaler: „J maae taale mig.“ Og saa hans Tjener, kan Du ikke læse i de store, dybtliggende Dine, at han bærer en Ulykke ved sit Hjerte, en Ulykke, han vil hævne. Nu, hvert Menneſte har ſit Kors at bære, men hans forvolder ham Kamp, jeg har læst det i hvert Træk, i hver af hans Bevægelſer. Jeg har opfanget det mørke, hadefulde Blik, hvormed han følger Hoffjægermesteren, han er Ormen, der gnaver ham.“

„Hvor uhyggeligt! Jeg haaber, at det er Din egen mørke Stemning, der foregjøgler Dig diſſe Skrækkedilleder. Jeg vil haabe, at vi, naar Udbrudet kommer, ere langt fra dem, jeg holder ikke af Sorg og Ulykker, naar jeg kan løbe fra dem.“

„Og jeg haaber ogønſter, at Slaget maa komme til at ſtaaе, medens vi endnu ere i deres Nærhed, ſaa at vi i paakommende Tilfælde kunne ſtaaе Damerne bi.“

„Det er ſandt, dem glemte jeg. Men lad os nu ikke forbittre os Nutiden af Frygt for Fremtiden. Jeg har Noget at betroе Dig, Carl, jeg er i ſtor Pengеforlegenhed.“

„Du? Det er umuligt, der er jo endnu ikke hengaaet en Uge, ſiden Du hævede de ſidſte Penge.“

„Jeg veed det, men alligevel har jeg ikke Mere end fem Rigsdaler tilbage, og imorgen kommer Bærtens Regning.“

„Det er slemt, Oluf. Hvor er det muligt, at Du kan have brugt saa mange Penge? Men om Forladelse, det tilkommer ikke mig at kontrollere Dine Handlinger.“

„Du er min Hovmester, og derfor har og vil Du altid have Ret til at foreholde mig, hvad der ikke er rigtigt, og jeg haaber, at jeg altid vil have Hjerte til at takke Dig derfor.“

„Dor jeg da i Egenkab af Hovmester gjøre Dig det Spørgsmaal: Hvortil har Du i saa lille en By havt Anledning til at forøde saa stor en Kapital?“

„I Arles, min Ven, gif de fleste Penge. Jeg kunde ikke modstaae de deilige bedende Dine, som overalt mødte mit Blik.“

„Og den udstrakte Haand,“ supplerede jeg. „Tag Dig iagt, Oluf, man har Dig til Bedste; Du troer at vinde Hjerter, men Du mister kun Dit Guld. Det er Dit Guld, de søge at lokke fra Dig, og naar de have luffet Haanden over det, saa forlader Du dem med tom Pung, men med rig Høst, dog ikke af den, der bringer Fred i Livet og Fred i Døden, men en Høst, rig paa Smerte og Nag, med andre Ord, Oluf Polter — Du saaer Anger. Stakkels Ven,

hvor Du foruretter Dig selv og bedrøver mig, Din Broder!"

„Det er ikke saa galt, som Du troer, Carl. Jeg har givet Brudeudstyr til to unge Piger, der i flere Aar have været forlovede, men af Mangel paa Penge ikke kunde gifte sig. Det har været mig en sand Glæde, at see deres Jubel og Taknemmelighed."

„Have Brudgommene ogsaa Grund til at velsigne Dig?"

Han slog Dinene ned og svarede saa sagte, at jeg neppe kunde høre det:

„Jeg troer det."

„Og det er disse Penge, de bygge deres og deres Mands Fremtid paa? Det er forfærdeligt, Oluf, hvad vil dog Enden blive? Jeg tør ikke see ind i Fremtiden."

„Det skal Du heller ikke, Tullinius. Hav blot Tillid til mig, jeg vover mig ikke længer ud paa Søen, end at jeg kan roe hjem. Alt vil nok blive godt. Du skal see, naar vi først komme hjem, saa forandrer jeg mig. Jeg har lovet mig selv, at fra den Dag jeg atter betræder Toldboden, opgiver jeg alle gamle Vaner og Unoder fra Udlandet og bliver en fat og flittig Embedsmand. Er Du saa fornøiet? Men nu vil jeg more mig og nyde Ungdommen; Ungdommen er saa kort, jeg har ikke Naad til at

spilde kun et Aar af den, nei, ikke en Dag. Du seer saa mørk og bebreidende paa mig, som havde jeg fremkaldt en Ulykke. Naa, gamle Dreng, smil nu atter til mig og skaf mig Penge, jeg er i en bandsat Forlegenhed. Vi blive ikke Alle stobte i samme Form, jeg har jo lovet at forbedre mig. Vil Du have, at jeg skal tilsværge Dig det?"

„For Guds Skyld, ingen Ed, Oluf, — den vilde gjøre Dig til Meeneder. Du har gode Forfætter, men Du holder dem ikke. Du siger, at Du vil begynde et bedre Liv, naar Du er kommen hjem, men der er endnu lang Tid, til vi naae Hjemmet, Du kan synde mere i den Tid, end Din Fremtid kan udsone. Begynd strax, Oluf Polter! Enhver Synd slukker en Stjerne paa Din Fremtidshimmel; Natten vil blive saa lang, saa usigelig lang, fordi den er mørk og angerfuld. Vær vaagen om Dagen, min stakkels, svage Ven, for at Du kan sove Fredens herlige Sovn, naar Solen gaaer ned og Natten kommer.“

Han slyngede sine Arme om min Hals, jeg saae Taarer i hans kjække Øie, Gud give, at disse Taarer maatte slukke Synden i hans Hjerte!

„Og nu maa Du love mig, min Ven, altid at beregne Dine Udgifter efter Dine Indtægter, ellers gaaer det galt. Her har Du Penge, og her ligger

en Bog, Du kan benytte til at opgjøre Dit Regnskab, paa den Maade vil Du altid kunne holde Balance mellem Indtægter og Udgifter, og det er en vigtig Betingelse for Livet. Dine Forældre have ved Flid og Savn samlet deres Formue i den Tro, at gjøre Dig lykkelig; lad nu ikke deres Belsignelse blive til Forbandelse for Sønnen. Penge have gjort flere Mennesker ullykkelige end lykkelige! Vid Du var fattig, saa maatte Du arbejde — arbejde flittigt; Arbeide adler Sjælen og Hjertet. Arbeide dræber flette Tanker og forringer Syndernes Antal. Der, tag nu Bogen, eller kom og lad mig begynde; godt begyndt er halvt fuldbendt. See, paa denne Side staaer Din Indtægt, — her Din Udgift. Hver Maaned opgjør Du begge Dese, og Du vil da see, om der er Balance i Dit Regnskab. Vil Du love mig det, Oluf? Og bærer Du ikke Nag til mig for mit Formynderskab?"

„Du straffer mig for haardt ved at gjøre mig saadanne Spørgsmaal. Jeg foretrækker at udnævne Dig til Kassierer, Du faaer alle Pengene, saa slipper jeg for Regnskabet og Fristelsen.“

„Det kan jeg ikke gaae ind paa, Oluf. Kun et feigt Menneske gjør sig umyndig for at undgaae Fristelsen. I Din Alder er det uærdigt at have en Formynderskab, det er ikke alene for Diebliffet, jeg taler,

men for Din Fremtid. Du maa kæmpe for at seire, og Du har Kraft og Hjerte nok til at gaae seirrig ud af Kampen. Regnskabsbogen tjener til Din egen Underretning, Ingen uden Du bør kjende dens Indhold. Men skulde Du atter komme tilfjort, saa gjennemblad Din lille Beiviser og see, i hvilken Retning Du har ødslet, for at Du den næste Maaned kan gjøre de fornødne Indskrænkninger. En rettskaffen Mand maa ikke gjøre Gjæld, undtagen han veed, naar han kan betale den. Men en Mand med Din Formue maa aldrig gjøre Gjæld, det er ligefrem en Synd. Var jeg i Dit Sted, saa inddeelte jeg min Formue, der beløber sig til 5000 Rd. om Aaret, i visse Klaser. Først vilde jeg hver Maaned lægge en passende Sum tilside for i paakommende Tilfælde at have et Fond, dersom et eller andet uventet Tilfælde skulde indtræde, saa at jeg, uden at laane eller forringe min Kapital, havde Penge til min Raadighed. Dernæst vilde jeg fratage en bestemt Sum, og ikke for lille, til at betale mine Kreditorer, jeg mener mine fattige Medmennesker, der med god Foie have Ret til en Deel af min Overflod, som jeg efter Guds og Hjertets Lov er dem skyldig. Resten er Din Eiendom, og efter Din Indtægts Størrelse bør Du indrette Dit Liv. Paa den Maade kommer der Orden i Dine Affairer, i Din Tanke og i Dit Hjerte, med andre Ord, Gud

lægger da sin Velsignelse dertil, thi Orden er allerede i og for sig en Guds Velsignelse."

„Du har Ret, jeg vil gjøre, som Du siger, jeg ærgrer mig selv over den evige Underbalance. Men knibe vil jeg dog ikke, jeg faaer jo Intet af min Rigdom med i Graven, og troer Du, at mine Arvinger ville takke mig for, hvad jeg efterlader dem? Nei, Du, de ville kun sige, det er Loven, der efterlader os det."

„Knibe, fh, det er langt fra min Tanke, at Du skulde forvandle Dig til en Gnier. Der er Intet paa Borden, jeg foragter saa dybt som Gjerrighed, fordi den gjør egenfjærlig, smaalig, ja endog tilintetgjør enhver ædel Følelse i vort Bryst. Jeg tilraader Dig kun Orden i Pengesager og Fornuft i Godgjørenhed. Vær gavmild imod Din Familie og de Fattige, medens Du lever og kan nyde Glæde af Dine Gaver; thi det er netop Egenfjærligheden og Gjerrigheden, der først vil give efter Døden, naar Gnieren ikke mere har Brug for sine Penge; der er saa Faa, der ville undvære i levende Live. De berolige deres Samvittighed med den Løgn: „Vi spare for at efterlade vor Familie Pengene," og imidlertid lade de den undvære Alt. Men Du forstaaer nok, hvad jeg mener, ikke sandt? Nu har jeg prædiket længe nok. Jeg vil gaae en Tour; jeg trænger til Luften, til Tensomhed. Farvel, Duf,

tænk over, hvad jeg har sagt. Jeg kommer snart tilbage."

Jeg var bleven frænklet dybt, ved atter at blive mindet om hiin Nats Medværdighe, og det i deres Selskab, som jeg elskede over Alt og hvis Agtelse, var mig meget magtpaaliggende at vinde. Derfor var min Gang tung, thi mine Tankers Vægt thyngede den.

Da jeg vendte tilbage, hørte jeg en bekjendt Stemme sige:

„Ja, jeg kjender ham meget godt, han har en ualmindelig ædel Charakter, og jeg veed med Visshed, at han dengang, der var den eneste Gang i hans Liv, blev forført af Polter, som vedblev at overtale ham til at følge med. Det var en kold Vinteraften, Punschen duftede dem imøde, og saa . . . saa drak de for at varme sig . . ."

„Og Mere, end de kunde taale! Ja, saaledes gaaer det Alle. Th, hvor den Polter dog maa være et daarligt Menneſke! Ikke sandt, Hr. Baron?"

„Om, jeg veed ikke, jeg troer ikke, han er værre end alle vor Tids unge Menneſker."

„Da troer jeg det, Hr. Baron Polter! Om Forladelse, jeg tog feil og gav Dem et saa daarligt Menneſkes Navn, ikke at tale om, hvor simpelt Navnet Polter lyder imod Gyldekrone."

„Finder Frøkenen, at Navnet lyder saa simpelt?"

„Finder De det ikke ogsaa, Hr. Baron?“

„Opriktigt talt, nei, jeg synes nok saa godt om det, det er nettere end mange andre Navne, som dog blive baarne af begavede og dannede Mænd.“

„Begavede Mænd, ja deri har De Ret. Det er ikke Navnet, der giver Manden Anseelse, men derimod hans Begavelse, der adler Navnet; men saa vidt mig bevidst, har den Herre, vi tale om, ingen synderlig Begavelse, og derfor maa han finde sig i, at jeg finder hans Navn simpelt. Tænk Dem, hvis vi foiede Barontitelen til Polter: Baron Polter, hvilken ynkelig Person faae vi ikke ud af dette Fællesskab! Hvor jeg seer ham tydeligt for mine Dine. Seer De ham ikke ogsaa, Baron Gyldekrone?“

„De er grusom, Frøken Karen, jeg troer bestemt, jeg forlader Dem og overgiver Naturen til Deres skarpe Sværd.“

„De vil forlade mig? Naar De straffer, Hr. Baron, saa straffer De meget haardt.“

„Paa Ære, Frøken, var det for min Hensigt at straffe mig selv ved at forlade Dem, saa vil jeg nu straffe Dem ved at blive; jeg lover ikke at vige et Skridt fra Deres Side, før vi naae Hotellet.“

„Godt, min Herre, jeg maa finde mig i min haarde Skjæbne, i vor Tid er det altid Overmagten,

der har Ret. Hvor er Deres Hovmester henne? Har han atter forladt Hotellet?"

„Ja han kommer nok ikke tilbage før om nogle Dage?"

„Før om nogle Dage? Hvor er han reist hen?"

„Jeg troer, han har lovet at ledsage de kjøbenhavnske Damer paa en Udflugt. De skulle være meget elskværdige og begavede, han kan ikke noksom rose dem; ja, jeg troer, han er paa Vei til at faae en lille Faible for den Yngste, en smuk Blondine. De tabte Deres Parasol, Frøken Karen, tillad mig at give Dem den tilbage. Skade, den er gaaet istykker, det skete formodentligt i Faldet."

Jeg kunde see dem Begge, uden at de saae mig. Jeg saae Olufs skadefroe Ansigt og hendes mørke, skyfulde Træk.

Hun svarede ham, men saa sagte, at jeg ikke opfangede Ordene; jeg hørte kun Oluf sige:

„Som De behager, Frøken."

De fjernede sig hurtigt; jeg skjød derimod Gjenvei over Marken og saae dem først igjen, et Dieblif før vi skulde gaae tilbords.

Da jeg traadte ind, sad Frøken Karen ved Vinduet, hendes Ansigt var bortvendt, hun saae sig hurtigt om, og en dyb Rødme forskjønnede de fine Træk.

Var det Glæde eller Brede?

Den Aften talte jeg ikke meget, men tilbragte Tiden med at tegne.

Oluf læste høit for Damerne, og Hofjægermesteren og Skobstrup spillede Piquet.

Jeg følte flere Gange, at Frøken Nordans Dine vare fæstede paa mig, medens hun syntes at lytte til Olufs Foredrag, men jeg hævede ikke en eneste Gang mit Blik; thi nu vidste jeg, at der bankede et Kvindehjerter under den haarde Skal, og jeg takkede Gud.

Senere paa Aftenen, efter Theen, satte Frøken Karen sig uopfordret til Pianoet. Hun sang min Yndlingsfang, men jeg fortsatte tilshyneladende min Bestjæftigelse. Jeg veed ikke, hvad der feilede mig, jeg følte kun, at reiste jeg mig, eller blot saae op og mødte hendes Blik, var jeg fortabt, Kjærligheden vilde overvinde Fornuften, Løftet var da brudt. Nu følte jeg, hvorfor Ordholdenhed bliver skattet saa høit, som Alt, hvad der er sjældent. Naar Løftet forvolder os saa stor en Kamp, som jeg udkæmpede i mit Hjerter, skal der Mod og Kraft til at seire over Eidskaben, der vil forføre os til at brude vor Ed, vort Løfte.

„Paa Jorden med,“ løb atter og atter i mit Hjerter og gjorde mig saa veemodig, saa bevæget, at jeg ofte maatte gjentage for mig selv: „Giver Du efter

denne Gang — og bryder Dit Løfte, saa har Du tabt for hele Livet, Manden er stødt fra Thronen, og hun vil med Rette blive Herre i Huset.”

Saa lagde jeg atter den kolde Maske over det varme Hjerte. Hun havde jo gjort det Samme!

Sangen var endt. Hun vendte Hovedet imod mig, min ligegyldige Stilling behagede hende vist ikke — hun indtog atter hurtigt sin Plads og opfordrede, efter at have præluderet smukt, men stormende, Olf til at hente sin Floite for at akkompagnere hende.

Under det smukke Foredrag faldt mit Blik paa Hofjægermesteren, han var en stor Under af Musik, men hans Blik var denne Aften mørkt, og hans Farve bleg.

Kammerherren sad skjult i en Binduesfordybning og havde uafbrudt sit Blik fæstet paa Godseieren, som vilde han gjennemtrænge hans Sjæls Hemmelighed.

Hvor jeg sølte mig uhyggelig tilmode; jeg sølte, at der var noget Skjult, som omgav os; der var saa Meget, saa mange Løb, som greb ind i hinanden, nu da Diet engang var aabnet. Havde ikke Fru Borgaard omtalt Hofjægermesterens hyppige Reise fra Godset, uden at Nogen kjendte Grunden. Jeg veed ikke, hvoraf det kom, men pludselig dukkede Carolines Historie om Godseieren og Karen, atter — efter saa mange Mars Forløb — op i min Sjæl. Det var

Jo ogsaa en blid og yndig Hustru, han forte hjem til sit Gods, som han senere maatte sælge for at bosætte sig i Syssland. Saaledes fortalte Caroline. Og hun fortalte Mere om Karen, den stakkels Karen og hendes lille Barn, hvorledes de forsvandt. Og saa om Bæveren. Ja, det mindedes jeg nu Alt, jeg saa det for mine Dine. Jeg blev varmere og varmere, min Pande brændte, Haaret reiste sig, jeg vilde...

Da aabnedes Døren, jeg saa op — men den lukkede sig atter, og Froken Nordan var forsvunden.

Om Natten laa jeg med aabne Dine og bankende Hjerter og drømte en frygtelig Drøm. Himlen være lovet, det var kun en Drøm. Dog, lad hende, hvad der vil, hun skal blive min Hustru, og hendes Moder skal være min Moder.

Treogtredivte Kapitel.

Jeg var oppe, før Solen naaede mit Leie.

Den Første, jeg mødte paa min Morgentour, var Hoffjærgermesteren, han gik med Hænderne paa Ryggen og røg sin Cigar.

I den senere Tid havde hans Opførsel ligeoverfor mig været temmelig fornem og kold, Grunden vidste jeg ikke, men jeg tog bestemt ikke feil.

Denne Morgen gjengjældte han min Hilsen paa en hjerteligere Maade, og neppe var han gaaet mig forbi, før han standsede og udtalte mit Navn. Han nærmede sig fortroligt, men dog nedladende og begyndte med hverdagsagtige Spørgsmaal og Svar, indtil han endte med Hovedformaalet for vor Samtale, nemlig at udspørge mig om Dlus.

„Er Deres Elev ligesaa god, som han er elsteværdig, Hr. Hofmester, da vil han i Sandhed gjøre stor Lykke paa Verdensmarkedet. Det forekommer

mig, at de Dine ikke kunne lyve, han er bestemt et meget lovende ungt Menneske."

„Hofjægermesteren bedømmer min Ven retfærdigt, han er ligesaa god, som han er elskværdig, smuk og rig."

„Det glæder mig at høre en saa fordeelagtig Dom, udtalt af den unge Mands Hovmester, der har Leilighed til at kjende ham fra Grunden. Jeg har i Almindelighed et skarpt Blik, jeg tager sjældent fejl. Sig mig, Hr. Holst, har Deres Glev gode Kundskaaber, og er han stadig og flittig?"

„Saus Kundskaaber og Flid staae paa samme Trin som de fleste rige unge Menneskers, der besidde Forstand og Dannelse. Jeg holder af ham som af en Barndomsven, man elsker for hele Livet, hvad enten han forvolder os Glæde eller Sorg, Lykke eller Ulykke."

„De er en trofast Ven, Hr. Kandidat, jeg gratulerer den unge Baron til en saadan Hovmester."

„Hofjægermesteren behager at roie mig, fordi jeg er trofast og retskaffen?"

„Nei, Hr. Holst, kun fordi De hører til de saa Mennesker, der offrer Venstabet Alt."

„Undtagen Grev, Hr. Hofjægermester! Den beholder jeg som en hellig Arv."

Her saae jeg stift paa ham.

„Det er ret, unge Mand, Vren bør altid blive i vort Børge; det er en Skat, der ikke bør være tilfals, hverken for Kjærlighed, Vensteb, Guld eller Høiheid. Hvorledes har De tænkt Dem Deres Fremtid, har De alt søgt Embede?“

„Jeg er ansat som Auditeur i Armeen.“

„En god Begyndelse, unge Mand, jeg ønsker Dem til Lykke; De er traadt ind paa den slagne Bei til en lys og hæderlig Fremtid. Det er vel Baronen, Deres Ven, der har forskaffet Dem denne sjældne Lykke i saa ung en Alder?“

Han saae mig smilende ind i Diet. Det forekom mig, som laae der noget Skjult bag hans skjælmste Blik, der for første Gang mindede mig om Frosen Karen.

„Nei, Hr. Hoffjægermester, jeg skylder først og fremmest Lykken, der rimeligviis har staaet Fadder til mig, mit Held, dernæst troer jeg nok, at Flid og Dygtighed har gjort Resten.“

„Men sig mig, Hr. Auditeur, hvorledes lader Deres Embede og Deres Stilling som Hovmester sig forene?“

Au, der havde jeg forløbet mig, hvorledes skulde jeg nu faae denne mislige Sag ordnet? Jeg maatte lyve paany; det er dog forunderligt, hvorledes den ene Usandhed altid drager en Kjæde af Sødskende

efter sig. Jeg troer, han faae min Forlegenhed, og at den glædede ham.

„Min Stilling som Hovmester er kun interimistisk. Naar min Permission er udløben, er Hovmesteren dethroniseret, jeg har søgt at forene Nyttten med Fornøielsen.“

„Ah, saaledes, meget fornuftigt. Nu, jeg ønsker Dem til Lykke. Det glæder mig at høre, at Deres Elev er en brav Mand, der ikke alene hører til en agtet og anseet Familie, men har en Charakter, der gjør ham værdig til at blive en god Egtemand.“

Her saae han atter stibt paa mig, løstede sin Hat og dreiede uden videre ind paa en Mark og lod mig ene paa Landeveien, — hvor han endnu ti Minuter senere kunde have seet mig paa samme Plet, dersom han havde gjort sig den Uleilighed at see tilbage.

Var Oluf alt forlovet med hans Datter? Hvortil alle disse Spørgsmaal?

Jeg løsnede mig fra det Sted, hvor jeg stod, saa stormede jeg frem, jeg vilde bort, langt bort! Men i næste Dieblif stod Joden atter stille, uden at Tanken havde kastet Anker; den foer affted uden Rist eller Ro, snart op paa det høieste Fjeld, saa ned i den dybeste Afgrund, gjennem Regn og Slud.

Et Dieblif, men ogsaa kun et Dieblif gjennem-

foer den Tanke mig: „Hvorfor gav Du Skjæbnen Leilighed til at gjøre Indgrib i Dine Rettigheder? Hvorfor optraadte Du ikke under Dit virkelige Navn, saa havde Baronnen ikke dræbt Din Fremtid?“ — Dog Tanken var neppe udtænkt, før jeg med Foragt stødte den tilbage. Vare hendes Følelser for mig saa kolde, saa ustadige, at Marlene havde udslukket dem — eller at Barontitelen — jeg hader Titler — kunde kjolne dem, saa havde jeg jo bundet ved at blive befriet fra saa tvivlsom en Sykke. Det var med roligt Sind, jeg fattede den Beslutning, at jeg vilde prøve, om Guldet var ægte eller ikke. Jeg havde Træk for Træk studeret hendes Ord og Handlinger, hendes Dies skjulte Sprog, jeg havde seet en forædlet Sjæl gennem dette Blik.

Jeg har en fast udholdende Villie. Hvad jeg vil, det skeer; maaskee min Styrke ligger i min Fornuft, da jeg aldrig vil Noget, der er umuligt at gennemføre.

Hendes Nie havde forraadt mig hendes nyfødte Sjæls frygtfomme Pulsflag, mit Hjerte havde alt forlængst forstaaet det, om det end som en Gnier havde skjult det af Frygt for atter at miste det. I Afstedens Dieblik havde jeg sagt, at hun selv frivillig skulde række mig den kjære Haand, naar hun vilde være min Hustru; men hun forkastede min Bøn

med Harme og Foragt. Skulde vi da aldrig naae hinanden? Hvorfor udtalte jeg hine skjæbnsvangre Ord? Jeg har udtalt dem, og jeg maa og vil holde dem, men jeg raader Alle og Enhver til aldrig at aflægge saa overilet et Løfte, eller rettere, at sælde saa streng en Dom. Et Løfte maa altid holdes. Et brudt Løfte er en æreløs Sag, en ufuldbgyrdet Dom er en Falsiterklæring for Dommeren. Var jeg ikke uheldigt stillet?

Hiin Aften, jeg stod ved Vinduet og lyttede til Alpehornet, da mit Die ved at see ned sænkede sig saa dybt i hendes Sjæl og den lille Haand laae mig saa nær, at jeg kunde gribe den — da randt det uhyksalige Løfte mig i Hu, det kom tidsnok til, at Kampen blev udkampet, Vren seirede. Et saadant Dieblif kommer maaskee aldrig tilbage.

Som Gulbgraveren, der forsigtigt lader hver Haandfuld Jord glide igjennem sine Fingre for at opdage hvert lille Korn Guld, saaledes vil jeg taalmodig arbeide mig frem; jeg vil ikke skæ Klipper eller Skjær. Min Villie er fast som Klippen, og min Kjærlighed er et bundløst Hav.

Nu, Karen Nordan, nu er Kampens Dag begyndt, træd indenfor Skranken, Dit Baaben er Rist, mit Kjærlighed. Du vil aldrig, aldrig see mig for Dine smaa, nydelige Fodder, men jeg vil føle Din

lille bløde Haand skjælvende lægge sig i min, hvor jeg vil elske den og varme den ved mit Hjerte.

Neppes havde jeg fattet min Beslutning, før jeg hørte Olufs friske, ubundne og Karens selvklare Latter bag mig. Jeg vendte mig pludselig om, og vi stod Ansigt til Ansigt.

Baade hun og han rødmede for mit Blik, jeg smilte derimod venligt til Dem, idet jeg bød Dem Godmorgen.

„Og hvad var det saa, der fremkaldte den muntre Latter?“ spurgte jeg.

„Du selv,“ svarede Oluf — „Du stod saa dybsjindigt og stirrede frem, som var Du ligeved at falde i Staver. Hvad tænkte Du paa?“

„Ja, hvad tænkte De paa, Hr. Holst, vor Latter har sikkert afbrudt en meget vigtig Tankerække.“

„De have Begge gjættet fuldkomment rigtigt, mine Tanker dreiede sig om en Angrebs- og en Forsvarsplan.“

„Altsaa om Krig; maa man ikke høre lidt om den store Feltherrers vise Planer?“

„Det er en daarlig Feltherre, der aabenbarer sine Planer for det nødvendige Dieblis. Tillad mig, Froken, at fortie mine, Tiden vil nok afflore dem.“

„Spiller jeg maaskee en Rolle i dem?“

Her saae hun skjælmst paa mig, som ønskede

hun, jeg skulde svare ja; men pludselig var jeg bleven drillesyg. Var det, fordi jeg nu vidste, at hun elskede mig? Jeg svarede i en tilskyndende ydmyg Tone:

„Det vilde være for dristigt, Frøken Rordan.“

Mit Svar fornærmede hende, men jeg lod, som jeg ikke saa det.

„Gaaer Du med, Carl?“ spurgte Oluf.

„Nei, jeg har lovet Frøken H. og D. at ledsage dem paa en lille Udflugt.“

„Er det aldeles nødvendigt?“

„Tildeels, Frøken H. stødte igaar sin Fod, idet jeg hjalp hende over en Kløft, hun trænger til min Arm.“

„Stakkels Frøken H. Vil De, skjøndt ukjendt, hjælpe hende fra mig. Dersom jeg kan være hende til nogen Tjeneste, skal det være mig en Fornøielse.“

Det var Frøken Karen, der udtalte disse velvillige Ord med deeltagende Stemme og smilende Bine, der hvissede:

„Jeg er slet ikke jaloux.“

„Tak, Frøken, jeg skal overbringe Deres venlige Hilsen. Frøken H. er en sjældent dannet og begavet Dame, jeg har aldrig tidligere truffet paa saa mange Kundskaaber i saa ungt et Hoved. Dertil forener hun Bæstedenhed og Godhed — Dyder, man ikke altid finder hos unge Damer.“

„Har De havt megen Leilighed, Hr. Hovmester, til at opdage denne store Mangel hos vort Røn? Har De i Deres Selskabsfredse truffet mange Damer?“

Hun lagde en stærk Betonning paa Ordet „Damer,“ men jeg overhørte Fornærmelsen og svafuldkomment rolig:

„Det tør jeg ikke rose mig af, Frøken Nordan. I den Kreds, hvor jeg kommer, har jeg truffet mange Bæsnere, der ikke alene kalde sig selv Damer, men ogsaa gjøre Fordring paa at blive kaldte Damer af Andre, skjøndt de mangle den første Betingelse, Kvindelighed og Aandsdannelse. Dog har jeg ogsaa, nu og da, været saa heldig at træffe virkelige Damer — som f. Ex. Frøken S.“

Den sidste Sætning udtalte jeg sagte, som for mig selv. Jeg saae op i den Tro at møde et vredt, hovmodigt Blik, men jeg blev ubehageligt skuffet, hun rystede smilende sit yndige Volkehoved, bøiede det henimod mig og saae mig skjælmst ind i Diet, affkurat som om hun vilde sige: „See, jeg er aldeles uskaaret.“

Jeg har aldrig seet Mage til hendes overmodige, talende Dine; men jeg behandlede hende efter Fortjeneste. Hvor forvovent, saaledes at stirre en forelsket Mand i Dinene, jeg fængslede hendes Blik og aabnede Hjertets lange skjulte Vulkan for hende,

hun rødmede — hvor hun dog rødmede nydelig, som Morgensolen, naar den stiger frem af sit Taageflør; men endnu stod hun paa samme Plet, Ansigt til Ansigt mod mig. Et Blik er en Magnet, det fastholder. Saaledes stod vi en Stund. Det forekom mig, som om et dybt Suk stjal sig over hendes Læber og gav Ekko i Olufs Bryst.

„Godmorgen, Frøken Nordan, god Fornøielse! Kammerherren, som kommer der, maa være min Stillingsmand. Godmorgen, Oluf.“

Og før jeg fik Svar, var jeg borte.

Min Gud var saa let. Biblen var begravet i hendes Dies Dyb, men idet jeg straffede hende, straffede jeg mig selv, — det vil være længe, før hun atter fører mig ind i sin Himmel.

Og jeg streifede om, snart vuggede jeg mig paa Rhones Bølger, saa skød jeg en Fugl i Flugten.

Det er en forunderlig Tilintetgjørelseslyst, der ligger hos os Menneffer. Jeg var saa jublende glad, saa rastløs, og derfor skød jeg Fuglen, — ikke for at gavne mig eller nogen Anden — ikke for at skade den, jeg skød — jeg veed ikke hvorfor. Var det maaskee, fordi Lykken var saa rig, saa fuld, at den trængte paa for at faae Luft? Havde jeg været ulukkelig, da havde jeg — ogsaa dræbt den for at give Sorgen, maaskee Raseriet Luft. Altid skal vort

Overmaal af Glæde og Smerte gaae ud over den Ufkyldige.

Da jeg atter vendte tilbage, spredte Maanen sit klare Lys over Arles. Kvinderne sad paa østerlandst Bliis udenfor deres Gadedøre for ret at nyde Aftenens lundige Ro. Jeg turde hverken see til Høire eller Venstre for ikke at blive misfjendt af de aarvaagne Fædre og Egttemænd, der gjenkjendte mig som Dufcs Ven. Salousien er en streng Herfker over disse Folk, et Dolkeftod horer til Nattens Orden. Jeg fortsatte hurtig min Gang, til jeg naaede Høtellet.

Alle syntes at fove, kun jeg fólte mig lysvaagen; jeg greb min Guitar og ilede ud; jeg satte mig under Vinduerne paa Bænken ved det høie Træ og fang:

„Flyv Fugl, flyv over Juresøens Bænde,
Nu kommer Natten faa fort.“ — —

Neppe havde jeg funget det første Vers, for det næfte blev ledsaget af de fskønneste Fløitetonér; de kom fra vort Sovestammervindue. Aldrig har jeg hort Toner, der fom disse trængte til mit Hjerte. Stakkels Ven, de talte faa gribende om hans Veemod, hans Sorg, at de loffede Taarer i mit Die. Jeg fólte, han gjennte Noget derinde, i den skjulte Braa, der fógte Luft og Lys.

Saaledes kan kun et sorgfuldt, et veemodigt Hjerte spille.

Min Sang var endt, men hans Fantasi legede med Floiten. Snart græd den, jeg syntes at see Taarer i den hele Natur, saa lo den foragteligt over sine bløde Taarer, som om den hele Verden ikke var en Taare værd.

Findes der noget Overjordisk her paa Jorden, maa det være Musik. Det forekommer mig, som om Tonerne aabenbare Alt, hvad der er ædelt og stort, for vort Dø. Musik kan faae mig til at skjælve, til at græde — til at bede. — Jeg skammer mig ikke ved at tilstaae den Guddomsagt, Musikken har over min Sjæl og mit Hjerte.

Og Dufes Floitetoner bølgede langt, langt udi Natten.

Men en Mandsskygge reiste sig pludselig, den havde været skjult for mig, nu gjenkjendte jeg Kammerherrens Tjener, der listede sig bag om Hotellet, hvor han forsvandt.

Hvad gjorde han her ved Nattetid?

Fireogtredivte Kapitel.

Vi besøgte for sidste Gang alle de kjendte Steder, hvor vi saa ofte havde glædet os, og næste Morgen forlod vi under Solskin, Fuglesang og Munterhed Arles, vort lille Paradiis, hvor vi havde tilbragt saa mange lykkelige Timer.

Aftenen forinden tog jeg Afsked med mine to Veninder, hvor jeg blev og drak Thee. Jeg sølte ret, hvor kjær jeg havde faaet dem.

Ved Afskeden gav den ældste af Damerne mig en Pæsse, som jeg ikke maatte aabne før jeg havde forladt Byen. Jeg gjorde, som hun bød mig, og blev ikke lidet overrasket ved at finde et lille Svøbelsebarn titte frem af Bomuldet.

Vi tog med Jernbanen til Tarascon, der ligger ved Rhone, og fortsatte Reisen, til vi naaede Nismes, hvor vi gjorde Holdt.

Nismes gjorde sig i 1815 bekendt ved sin Hengivenhed for Bourbonerne og sit Sværmeri for

Katholicismen, der havde sørgelige Følger for Napoleonisterne, Protestanterne og Republikanerne.

Rædselsscenerne i Marseille, Toulon, Nismes og Avignon ville altid minde om Revolutionen i 1790, de vare lige fanatiske og rædselsfulde. Dog, Nutiden giver den Tid Intet efter i Barbari og Hjerteløshed.

Vi besluttede at opholde os her i nogle Dage, deels for at gjøre os bekjendte med de gamle Minder, deels for at gjøre nogle faa Udkast af Naturscenerne til at opbevare i vort Album; nu kom det an paa, hvem af os der fandt de smukkeste Steder, Frosken Nordan eller jeg.

Endnu samme Dag forlod jeg Hotellet med min Mappe for at opføre mig en smuk Plads, som jeg snart fandt; det var en lille, en ganske lille Plet, der laa affides, ligesom skjult blandt Træerne, men hvorfra jeg havde en rig og smuk Udsigt.

Da jeg var færdig med Skitsen, syntes jeg, der ligesom manglede Noget i den smukke Scene, som vel var rig paa Træer, Blomster og Himmel, men paa hvilken der ikke fandtes noget levende Væsen. Hvorfor jeg netop idag savnede det i Naturen, veed jeg ikke, kun det veed jeg, at jeg Sneise Gange tidligere havde tegnet lignende Scener uden at have følt eller blot opdaget Savnet.

Altfaa satte jeg mig [atter ned for at tegne en Mand og en Kvinde.

Nu vil vel Ingen undres over, at jeg gav hans Ansigt mine Træk, ligesom Kvinden fik Frøken Nordans, det var jo ganske naturligt!

Jeg sad paa en Træstub, netop en lignende Stub som den, hvorpaa jeg sad hiin Morgen ved Krattet, da jeg trak alle de smukke og bethydningsfulde Ord, jeg følte, paa en Traad, men der spredtes som Avner for Vinden, da Solshyet kom. Min Hest stod som dengang og græssede i Grøften, medens jeg drømte om Kjærlighed, den lille Haand laa igjen paa min Skulder, jeg saae op, og Frøken Nordan stod for mig i Ridedragt.

En lille Forandring havde jeg foretaget, vi vare Begge gjorde ældre end dengang; jeg havde givet Portraiterne vort nuværende Ydre.

Neppe var jeg færdig og ret tilfreds med mit Arbeide, før jeg hørte Nogen eller Noget rasle bag mig i Krattet.

Jeg reiste mig for at see, hvem Fjedsforstyrrelsen var, men lod min Mappe ligge opslaaet.

Det forekom mig, som søgte Bedkommende at undgaae mig; jeg fulgte derfor Sporet, og først da jeg naaede Udkanten af Krattet, saae jeg Kammer=

Herrens Tjener ile hen ad Veien med sin Bøsse, der altid fulgte ham, over Skulderen.

Noget gnaven vendte jeg tilbage for at gjemme mit Arbeide og gaae hjem; men nu opdagede jeg pludselig gjennem nogle Buske en kvindelig Skikkelse, der sad i Græsset — netop paa samme Plet, jeg nylig havde forladt — og tegnede.

Jeg blev staaende for useet at iagttage hende og faae nu til min Forundring, at det var min Mappe, hun havde paa Skjødets, og saavidt jeg kunde see, min Tegning, hun arbeidede paa.

„Den lille Forræderiske, hvilken Driftighed!“

Jeg var saa taus og rolig, som . . . ja, jeg maa vel tilstaae det — som en Spion, jeg trak Knap mit Veir.

Nu var hun færdig. Hun saae sig ængstelig om til alle Sider og stjal sig derpaa ind i Krattet med sit skjælmste Smil; jeg saae tydeligt, hun skjulte sig i Nærheden, formodentlig for at være Vidne til min Forundring, min Brede.

Men jeg var paa Post.

Jeg traadte rolig frem og indtog min gamle Plads, hvor hun tilfældigvis havde glemt sit Sommerklæde. Jeg undersøgte det først for at finde et Navn, men da jeg havde fundet det, sagde jeg halvhøit til mig selv:

„Hvorfra har jeg faaet dette Tørklæde? Det tilhører Froken Mordan. Naa, jeg er vel kommen til at putte det i minomme istedetfor mit eget. Hvor Olsuf vil blive glad, naar jeg forærer ham det!“

Derpaa gav jeg mig atter rolig til at arbejde uden at vise, at jeg bemærkede den Forandring, min Tegning var undergaaet.

Forandringen bestod i, at hun havde givet mig mine atten Aar tilbage; jeg var igjen Studenten, den Samme, hun gav den Advarsel — ikke at drømme vaagen.

Hvorfor var hun saa uheldig at være rig? Af, hvilken Kunstnerinde berøvede Pengene Verden!

Jeg havde altsaa ikke taget feil, hun havde gjenkjendt Studenten i Hovmesteren.

„Naa, hvor hun ærgrer sig!“ tænkte jeg og lo saa smaat, medens mit Hjerte bankede lydeligt mod det skjulte Tørklæde, hun nylig havde indesluttet i den varme Haand.

Jeg hørte, hun fjernede sig, en Elsker hører skarpt. Da den sidste Lyd var forsvunden, lukkede jeg min Mappe og forlod den lille yndige Plet, der nu var bleven mig kjær.

Hvor det var en kjedelig Aften, der fulgte paa denne behagelige Dag! — Froken Mordan befandt

sig ikke vel, vi maatte savne hende ved Theen. Men aldrig har jeg nogen Aften tilshneladende været mere oprømt end netop paa denne.

„Har Du ikke straffet for haardt?“ spurgte jeg mig selv.

Dog, den Nat drømte jeg atter vaagen.

Femogtredivte Kapitel.

Næste Dag var mørk og regnfuld og enhver Udflygt umulig.

Oluf og jeg opholdt os hele Formiddagen i vore egne Bærelser. Han var i et overordentligt slet Humeur; jeg troer, jeg læste de voxende Tanker i hans Sjæl.

Han havde besluttet at overlade Frøken Nordan til mig, maaskee fordi han følte, hun elskede mig, dog ogsaa for Venskabets Skyld, som han altid til vort Livs Aften blev tro.

Men der var endnu en tredie Følelse, der gjorde sig gjældende hos ham, han elskede ikke mere Karen, Interessesen var kun tilbage.

Var det Savnet af den bortdunstede Kjærlighed, der gjorde ham saa veemodig, fordi den efterlod en tom Plads i det store Hjerte? Var det Skuffelsen over ikke at føle sig gjenelsket, medens han ellers altid var vant til at seire? Eller var det Synet af

vor Kjærlighed, der gjorde ham taus og længselsfuld?

Jeg troer, det var et gammelt, længe skjult Minde, en visnet Blomst, der atter havde faaet Liv i hans letbevægede Sjæl.

Jeg gif saa sagte, saa sagte over Gulvet og forlod Værelset, jeg vilde ikke ved min Nærværelse dræbe den svage, gjenfødte Livsfire.

Saa skrev jeg et Brev til mit elskede Hjem. Jeg fortalte dem Alt, hvad der havde glædet mit Die og mit Hjerte, jeg lod dem ane, hvilken skjult Skat det rummede. Jeg var overbevist om, at de forstod min svage Hentydning, skjøndt jeg ikke gav dem tydelige Ord, men saa Meget fik de at vide, at Haabet lyfte for mig med sit Solskin.

Jeg fortalte dem, at jeg snart vendte hjem til den kjærlige Urne, hvor jeg bad dem at modtage mig som deres Søn, hvilket jeg, følte jeg, gennem hele Livet vilde vedblive at være.

Først ved Middagsbordet samledes vi atter.

Froken Nordan viste sig i et straalende Humeur; om det var Natur eller Kunst, var umuligt at opdage.

Hadde jeg taget Feil? Hengav jeg mig maaffee til Illusioner? Hadde hun nu, som oftere, gjættet mine virkelige Følelser og opdaget mit dramatiske Talent?

Jeg tog mig uvilkaarlig til Hjertet, hvor det fine, duftende Kammerbug nu havde fundet Plads; jeg troer, jeg rødmede over min egen Daarskab, men hun saae det ikke.

Diablen gjorde mig ondskabsfuld, jeg nærmede mig for at tage hende tilbords; det var første Gang, jeg bød hende min Arm. Hun modtog den ligegyldig, men for vi naaede vor Plads, spurgte jeg hende deeltagende:

„Hvorledes befinder Frøkenen sig idag, er den stemme Hovedpine gaaet over?“

Hun lo, hun besvarede mit ondskabsfulde, men med tilsyneladende Deeltagelse fremsatte Spørgsmaal med Latter!

Jeg saae forundret, næsten fornærmet paa hende, jeg følte, hun havde mig tilbedste.

„Undskyld, jeg leer, Hr. Hovmester, af Deres overordentlige Deeltagelse for en Hovedpine, der slet ikke har existeret. Jeg foregav den kun for at skjule min Dovenskab. Frøken Nordan tilbragte igaar en høist interessant Eftermiddag ved at ligge paa Sofaen og læse en god Roman. Men hvorledes har De det, De synes ikke at være i godt Humeur idag, Hr. Hovmester?“ Og hun tilføiede drillende: „Er der gaaet Dem Noget imod?“

Al Diabol var forsvunden, hun havde gennem-

Stuet mig. Der er Intet, vi optage værre, end naar
Nogen drifter sig til at gennemskue os.

Hvad skulde jeg svare?

Seg saae paa hende, og derpaa brast jeg i Latter.

Og hun — ja tænk Dem, hun fulgte mit
Eksempel.

Da vi havde leet, leet saa længe, indtil Taarerne
kom os i Øinene, bøiede hun sig hen imod mig og
hvissede:

„Egnede det godt?“

„Fortræffeligt! Hvor hans Træk dog maae have
gjort et dybt og varigt Indtryk paa Dem, siden De
efter saa mange Aars Forløb endnu mindes dem saa
tydeligt.“

Nu var det hende, der rødmede, og en mørk
Sky drog over hendes Pande. Hun tilfaste mig et
stolt Blik og svarede:

„Jeg holder af at tegne Karikaturer.“

„Hvor vor Smag i dette Tilfælde stemmer
overens, ogsaa jeg er en stor Ynder af Karikatur-
tegning, derfor vælger jeg altid mine Emner i den
Retning. Sandt De ikke Scenen hoist latterlig?
Tænk Dem, en Yngling paa atten eller nitten Aar
forelsker sig i en Frøken, han kun kjender af Ydre,
men hvis Følelser og Tænkemaade er ham aldeles
fremmed, han sidder der og drømmer og sukker efter

sin indbildte Kjærlighed. Er det ikke rørende, saa rørende, at man kunde briste af Latter over hans maaneshge Hjerte? Hvor De gjorde en god Gjering, da De saa grundigt kurerede ham!"

Denne Gang spillede jeg min Rolle godt; hun troede mig, hendes Dine stod fuld af tilbagetrængte Taarer, ikke af Brede, men af dyb Bevægelse.

Vi reiste os fra Bordet, jeg sølte hendes Haand skjælvende i min Arm.

„Velbekomme, Frøken Nordan!"

Hun vilde svare, men kunde ikke faae et Ord over sine Læber.

Gud være lovet! Kjærligheden havde seiret over Fordommen, Kvinden var vaagnet til Liv, til Bevidsthed.

„Hvor have vi Kammerherren idag, igaar var han ogsaa usynlig, jeg troer, han gaaer paa Jagt." Det var Hofjægermesteren, der talte.

„Det troer jeg ogsaa," tilføiede Fru Nordan skjælmst.

„Jeg synes, Karen er i daarligt Humeur, mon hun savner ham?"

Dette Udfald gjaldt mig, men Ruglen prellede af uden Virkning.

„Troer Hofjægermesteren? Saa vil jeg gaae

paa Sagt efter ham igjen, maaskee jeg da bringer ham tilbage."

Og jeg forlod Stuen, ikke for at opsoøge Kammerherren, men for at betro min Lykke, min usigelige Livsglæde til Himlen, til Blomsterne, til hele Naturen.

Naar man er sorgfuld, saa skjuler man Smerten dybt under sit Bryst, for at Ingen uden Gud skal see den. Men er man glad, sjæleglad, saa aabner man Hjertet paa vid Gab, saa at Glæden kan strømme ud og faae Luft, at ikke Lykken skal sprænge det snevre Bryst; man føler Trang til at tilraabe Alle og Alt: „Hvor jeg er lykkelig, hvor jeg er glad, og hvor jeg gjerne vilde omslutte den hele, hele Verden i mit livsglade Favntag!"

Saaledes vare mine Følelser, da jeg stormede ud med Hatten i Haanden, Haaret flagrende i Luften, og Hjertet lykkeligt.

Sexogtredivte Kapitel.

„Stop Mand! hvor vil De hen, seer De ikke, De løber mig over Ende?“

„Undskyld, min gode Mand, det kan jeg ikke see, derimod seer jeg klart og tydeligt, at De staaer mig i Veien.“

Det var Kammerherren, der paa saa uhøflig en Maade standsede mig, hvorfor jeg ogsaa i samme Tonart besvarede hans uhøflige Spørgsmaal. Nu stod vi altsaa ene og ligeoverfor hinanden. Blot det gaaer godt.

„Er der hændet noget Nyt?“ spurgte han og fixerede mig paa en høist uforkammet Maade.

„Maaskee,“ var mit korte Svar, og jeg begyndte paaen at gaae frem for at undgaae et Sammenstød, men han indhentede mig hurtigt.

„Om Forladelse, min Herre, et Dieblif.“ Han var bleg og syntes at fryse, skjøndt Dagen var usædvanlig varm.

„Til Tjeneste, min Herre, selv to, om De behager.“

„De er i godt Humeur?“

„Fortrinligt. De ogsaa, kan jeg mærke.“

Han gjorde en Grimace, der betydelig forringede hans naturlige Skjønhed.

„De er Jurist og ansat som Auditeur i Armeen?“

„Hvortil disse Spørgsmaal?“

„Det er i Anledning af et retsligt Spørgsmaal, jeg ønsker at gjøre Dem, er De villig til at besvare det?“

„Med Fornøielse.“

„Og tør jeg haabe, at vor Samtale bliver en Hemmelighed imellem os?“

Beg maalte ham med Harm, han greb uvilkaarligt til Naarbesiden, men fattede sig igjen og vedblev:

„Det var kun som en Form, jeg fremsatte det.“

„Til Sagen, Hr. Kammerherre.“

„Har man Ret til at lade en Mand arrestere, naar man har ham mistænkt for Mord, eller i ethvert Tilfælde som den, der har foranlediget et Mord?“

Hans uventede Spørgsmaal forbausede mig. Var det Tordenskyen, der nu var nær ved at bryde?

„Tordensky?“ En Tordensky renser Luften —

men vilde den Sky, der saa længe havde truet os med sit Udbrud, ogsaa rense Luften?

„En Mistanke er ikke tilstrækkelig til at kunne fængsle en Person, man maa først have Visshed.“

„Men naar nu Mistanken er saa godt som stadfæstet, risikerer man da Noget ved en Arrestation?“

„Ja! I det Tilfælde, at det senere bevises, at Bestyrelsen har været usand, saa har Arrestationen ogsaa været ulovlig, og den Paagjældende maa da bære hele Ansvar.“

„Godt, min Herre! Jeg takker Dem.“

Og førend jeg endnu ret kom til mig selv, var Kammerherren forsvunden.

Jeg havde svaret ham uden Tanke, eller rettere, jeg havde svaret ham med den Tanke, foreløbig at forhindre en Arrestation. Jeg tvivlede ikke mere, jeg følte mig nu overbevist om, at Hofjægermesteren var Gjenstanden for hans Angreb, skjøndt han levede i hans Familiefreds og omgikkes ham som Ven.

Min Livsglæde var slutt, som et Stjerneflud; jeg følte mig syg og frygtfuld som et Barn, der ikke formaaer at hjælpe sig selv.

Vidste han, at Hofjægermesteren havde begaaet et Mord, da var det vel hans Pligt som retsskaffen Mand at oplyse Sandheden, men han burde have optraadt aabent og ærligt, og ikke som Ulven, der,

isført Faareklæder, byder sig selv til Gæst i det Huus, han vil lægge øde.

Og en saadan lav og uredelig Mand vovede at elske Karen og beile til hendes Haand!

Nu blev Alt mig klart. Han vidste, at hun ikke gjengjælbte hans Tølelser, og han var lav og nedrig nok til at ville tvinge Datteren til at ægte ham for at frelse Faderen.

Vilde hun gjøre det?

Hadde Hoffjægermesteren virkelig begaaet et Mord?

Og hvad vilde der da blive af min Kjærlighed, min Lykke?

Det var kun et Dieblif, at jeg opfastede disse Spørgsmaal, i det næste stod Alt klart for mit Blik.

Jeg følte, at Noget havde thyngt og tildeels endnu thyngede paa Hoffjægermesterens Samvittighed, men jeg var ogsaa overbevist om, at hans Egtefælle deelte denne Byrde, og kunde en Kvinde som hun, saa ædel, saa reen, bære en saadan Byrde og dog trykke den brødefulde, blodbestænkte Haand i begge sine? Nei, det var en Umulighed. Jeg havde seet hende smile, jeg havde hørt hende lee, jeg havde følt hendes lette Aandedrag paa min Kind. Nei, hendes Mand var ingen Morder, thi en Kvinde som hun kunde ikke

leve og glæde sig ved Livet, med Beridstheden om en
saa grusom, skjult Udaad, begaaet af den, hun elskede.

Karen vilde heller ikke troe paa hans forfærdelige
Udsagn, hun vilde ikke række sin Haand til saa lav
en Charakter, der vilde kjøbe sin Hustru med Blod=
penge; hun vilde have Tillid til sin Fader og bortvise
ham med al den Foragt, hans Opførsel fremkaldte.

Ja, lad der hænde, hvad der vil, kun Gud raa=
der; min skal hun blive, min i Glæde eller Sorg, i
Lykke eller Ulykke, Intet — Intet paa Jorden kan
skille os uden Gud.

Nu havde jeg klaret hvert et Skjær, med faste
og rolige Skridt vendte jeg tilbage til Hjemmet.

Syvogtredivte Kapitel.

„Hvor her er deiligt! Ah, Godmorgen Froken Norden, allerede ved Arbeidet! Vil De tillade mig at aftage samme smukke Scene, som Deres Blyant saa tro har gjengivet? Jeg skal ikke genere Dem, jeg vil kun indtage en stum Rolle.“

„Tilstaaet, Hr. Holst, men kun paa den omtalte Betingelse.“

„Kontrakten er sluttet, Froken Norden, jeg er stum.“

Jeg valgte en Plads, saa nær hendes som muligt, imellem os laae hendes Tegnemappe.

Saa begyndte jeg mit Arbeide, men det vilde ikke ret gaae; var Blyantet ikke tilspidsset paa vant Viis, var Papiret maaskee slet, eller var det Lusten, der var skyfuld?

Nei, Alt var i Orden, Solen udbredte fine Vinger over Jorden, det var ikke det, der var i Veien, det var Mappen, den lille hemmelighedsfulde Mappe, der fordunklede mit Blik, saa jeg ikke kunde see at

tegne, den vinkede, den loffede, og jeg? — — ja, det maa vel frem, jeg fulgte dens fortryllende Vink, jeg bemægtigede mig i al Hemmelighed den Smaa, jeg rystede — jeg saae mig ængsteligt om til alle Sider —, jeg aabnede den —, saae mig atter om og slugte nu glædedrukken dens rige Indhold.

Hvor forbuden Frugt dog smager fortræffeligt!

Først faldt mit Blik paa nogle Smaaskitser af Naturscener, hun hift og her paa vor Reise havde optaget.

Men da jeg aabnede et hemmeligt Rum opdagede jeg en lille Skitse, hvori jeg spillede en af Hovedrollerne, en Rolle, jeg paa ingen Maade ønskede at paatage mig, skjøndt det paany overbeviste mig om, at jeg optog nogle af hendes Tanker.

Scenen forestillede Frøken Nordan, siddende ved sit Broderi, der hvilede i hendes Skød, medens jeg i hele min store, uroffelige Værdighed laae paa Knæ foran den lille Roquette og holdt Garn for hende; mine Bine hævede sig bønfuldende til hendes. Hun derimod holdt den høire Pegesfinger truende imod mig, og et triumferende Smil opklarede hendes Træk.

Det morede og ærgrede mig paa een Gang; dog, jeg greb hurtigt Blyantet og Biskelæder og gav Helten Kammerherrens Træk. Det lykkedes mig over al Forventning; men da jeg atter vilde lægge Skitsen paa dens

skjulte Plads i Mappen, faldt mit Die paa en anden Tegning, der forestillede en Scene i Ellegaards Have. Det var en Aftenstund, Maanen begyndte at kaste sit Glor over alle Gjenstande, — hun sad paa Bænken med Rosen trykket mod sine Læber, jeg stod i Afstand og vendte mig om imod hende. Det var mit Farvel paa Valaasten.

Hun havde udført det med stor Omsorg og Kjærlighed og fuldkomment naturtro. Ak, hvor det tilbagefaldte hiin skjæbnesvangre Aften af mit Ungdomslev! Jeg glemte Alt om mig, selv hende, der var Livet i det Hele; jeg indpræntede mig Træk for Træk, Ord for Ord, jeg drømte atter den evigunge Drøm, da jeg pludselig blev vækket ved Godtrin, der kom nærmere og nærmere; hurtigt skjulte jeg Tegningen ved mit Bryst og lagde de andre, som jeg troede, tilbage i Mappen.

Et Dieblif efter udfyldte Kammerherren Pladsen imellem Frøken Nordan og mig. Han betragtede først hende og derpaa mig, som om han vilde læse vore skjulte Tanker i vore Træk; men da han troede at see, at vi uforstyrrede af hinanden fortsatte vort Arbejde, horte jeg ham sige til Frøken Nordan:

„De vover Dem for langt ud, Frøken Karen, Deres Forældre have savnet Dem.“

„Det gjør mig ondt, Hr. Kammerherre, men de

maae finde sig i deres Savn; jeg har besluttet at berige mit Album med et Minde om de behagelige Timer, jeg har tilbragt paa vor Udenlandsreise."

„Saa maa De idetmindste tillade mig at ledsage Dem paa disse Kunstudflugter. Det er ikke raadeligt for unge Damer at vove sig saa langt ud paa egen Haand i en aldeles fremmed Egn."

„Den Tilladelse vil jeg paa ingen Maade give Dem, Hr. Kammerherre, det vilde blive altfor trættende for Dem og mig. For Hr. Holst stiller Sagen sig derimod ganske anderledes, vi arbeide begge og genere derfor ikke hinanden, da vi ere enige om at være stumme."

„Jeg vil tage mig den Frihed at være Trediemand i Foreningen, Tallet tre veed De nok er helligt. Ah, hvad er det?"

Jeg havde hidtil ikke taget den mindste Notits af ham, nu saae jeg op og opdagede til min Skræk, at netop den Skitse, jeg troede at have gjemt saa godt, var gleden frem af sit Skjul og alt laae i Haanden paa Kammerherren; han stirrede paa den med glædestraalende Bine, boiede sig hen imod Frøken Nordan og hvisttede henrykt:

„Tak, kjæreste Frøken Karen, jeg har optaget en Deel af Deres Tanke og Tid, maa jeg beholde den?"

„Hvillen?" spurgte hun forundret.

Han viste hende Tegningen.

Først rødmede hun, men neppe havde hun fastet et Blik paa den, førend hun snappede den fra ham.

„Det er ikke mig, der har tegnet den,“ raabte hun harmglødende, „det er en Anden, der har dristet sig til at lægge den i min Mappe. Men hvem har givet Dem Nøt til at aabne den? Har jeg ikke ofte gjentaget for Dem, at kun jeg og ene jeg har Udgang til den?“

Hendes Brede var berettiget, men ufvindelig; det var ikke Ordene alene, men Stemmen og hendes hele Optræden, der berørte mig ubehageligt. Jeg betragtede hende alvorligt og bedrøvet; hun forstod mig, Stemmen blev roligere og Diet mildere, men endnu saae jeg, hvorledes Bredden jog Blodet op i hendes Kinder.

„Tilgiv mig, Frøken Nordan, jeg har ikke dristet mig til at angribe dens Helligdom, Tilfældet har givet mig den lille Tegning i Haanden, den laae her paa Græsset ved Siden af Mappen, min Glæde var saa stor, at jeg i Diebliffet glemte, at vi ikke vare alene, — her saae han til mig —, dog troer jeg ikke, at Nogen uden De og jeg kjender Tegningen.“

Nu formaaede jeg ikke længer at tie, hans Ufor-
skamethed overfired alle Grændser.

„Er det mig tilladt at see den omtalte Tegning?“
spurgte jeg ganske ligegyldig.

„Er det nødvendigt, Hr. Hovmester? Skulde De ikke tilfældigvis kjende den bedre end jeg?“ spurgte Fruen Nordan.

„Det kan jeg først afgjøre, naar jeg seer den.“

Hun rakte Kammerherren den, og han gav den triumferende til mig.

„Ah! tænkte jeg det ikke nok, det er min Tegning. Tilgiv mig, Fruen Nordan, at jeg har laant Damen Deres Ansigt, det var de Træk, jeg for Diebliffet bedst kunde mindes.“

Kammerherre Skovstrup saae først paa hende, saa paa mig, med et mørkt, misfornøiet Blik, jeg troer, han opdagede min Usandhed, derpaa reiste han sig og fjernede sig taus.

Da hans sidste Skridt vare hendede, rakte jeg Fruen Nordan Tegningen tilbage.

„Her Fruen, er Deres lille Skitse, tilgiv mig, at jeg uden Deres Tilladelse har byttet Stilling med Kammerherren, der er mere skikket til at ligge for Damernes Fodder end jeg.“

Hun saae op, de strenge, fortørnede Træk af-
løstes af et skjælmst, loquet Smil, hun rystede det lille
Koffehoved og svarede:

„Og dog ſkal De komme til at indtage den Plads, ſaaſremt jeg vil have det.“

„Ja, paa Papiret kan jeg vel ikke undgaae, at De lader mig knæle, men ikke i Virkeligheden. Jeg har alt tidligere ſagt Dem, at det er en Stilling, jeg aldrig onſker og aldrig vil indtage lige overfor nogen Kvinde.“

„„Aldrig“ er et Ord, man burde ſlette ud af Ordbogen; thi Intet er ſaa ydmhygende — iſær for en Mand, ſom naar man ſaaer Veilighed til at overbevise ham om, at hans „Aldrig“ har været ubestandigt.“

„Her troer jeg, De gjør Regning uden Vært, Frøken Nordan, jeg haaber med Tiden at godtgjøre min Berettigelse til at bruge Ordet „aldrig.““

„Nu, den Sag er mig ligegyldig, Hr. Hofmeſter, da jeg i ethvert Tilfælde ikke vil blive Vidne til Deres Nederlag eller Seir. Vort Samliv vil kun blive kortvarigt, naar vi naae Kjøbenhavn, ſkilles vore Veie, og vi mødes da neppe oftere i dette Liv. Men hvem gav Dem Tilladelse, til at aabne min Mappe?“

„Tilfældet, Frøken, den laae mig ſaa nær, og Erfaringen har lært mig, at Deres gamle Minder ikke ere uden Interesſe for mig.“

„Og det berettigede Dem til at bryde ind i fremmed Eiendom?“

„Ja, jeg tænkte som saa, den Bog vil dog en- gang blive Din Eiendom, lidt før eller senere gjør Intet til Sagen.“

Hun saae forundret op og gjentog:

„Deres Eiendom?“

Jeg saae ogsaa paa hende, men svarede Intet. Hvad hun saae i mit Blik, veed jeg ikke, men hun skænkede rødmenende sit og gjentog ikke oftere sit Spørgsmaal.

„Vil De tilgive mig, Frøken Karen, naar jeg siger som Smaa børnene: „Jeg skal aldrig gjøre det mere“?“

„Det vil beroe paa, om det var den eneste Tegning, De dristede Dem til at see?“

„Nei, Frøken, jeg kan ligesaa godt tilstaae den hele Udstrækning af min Forbrydelse, jeg . . .“

Her afbrød hun mig angstelig:

„De har . . .?“ hun standsede forvirret.

„Ja!“

Hurtig greb hun Mappen, aabnede det hemmelige Rum og søgte forgjæves.

Undseelsen gav Plads for Breden, hendes Dine lignede af Harme og krænket Stoltthed, men det varede kun et Dieblis, pludselig forandrede hendes Træk, hun fattede sig, og en ondskabsfuld Beslutning lyste

ud af det skjælmste Blik; hun bladede paany i Mappen og udbrød:

„De gjør Dem selv Uret, Hr. Hovmester, jeg savner Intet af Værdi.“

Jeg vidste, hvor hun vilde hen, jeg tog derfor ganske ligegyldig den skjulte Tegning frem og holdt den hen imod hende.

„Har De ikke savnet denne?“

„Den!“ svarede hun med en Tone, som naar man siger: „Ikke Andet.“

„Den har ingen Værd for mig, den taler om en Tid, der ligger langt, langt tilbage og nu er glemt.“

„Aldeles glemt?“

Hun sukede dybt og gjentog neppe hørligt:

„Aldeles glemt.“

„Og dog fandt hans stakkels Rose en Plads?“

Hun svarede ikke, men jeg hørte en dæmpet Graad.

Hvorfor rakte hun mig ikke dengang sin Haand, den kjære lille Haand, nu, da vi saa godt forstod hinanden?

Saaledes lade vi ofte Diebliffet gaae ubenyttet hen, hvor det var saa let for os at tale og handle. Og ofte vender et saadant helligt Dieblif aldrig mere

tilbage. — Et Minut er langt nok til at kunne afgjøre et Menneſſes hele Lykke eller Ulykke.

„Hofjægermesteren har paalagt mig at ledsage Dem hjem, Frøken Karen, Deres Fru Moder har ventet Dem i over et Kvarteer. Middagsbordet ſtaaer dækket.“

Det var Kammerherren, der atter ſaa ubeleiligt forſtyrrede os.

Øtteogtredivte Kapitel.

Vi vare nu i Schweiz, i Genf, Frihedens yndige Land, med dets Friskhed, dets Glæde, dets Liv og dets Lys.

Hvor Naturen her var skøn og storartet! De mest afvejlende Situationer af Lovskove, frugtbare Marker, Landsteder med Parke og Søer, i Baggrunden Jurabjergene, Genfersøen og Alperne foran sig.

Hotellet, vi tog ind i, var stort og hyggeligt og bekjendt for sin skønne Beliggenhed. Fra Vinduet i vort Sovestue kunde vi see Montblanc rødmee i Sollyset, og Genfersøen, Dronningen blandt alle Søer, af hvis Bover Byron, Voltaire, Rousseau og Stael Holstein drak Begeistring og Liv. Vi kunde see Rousseaus lille romantiske Ø, med den hvide Hytte tittende frem af de skønne Laurbærpopler. Vor første Udflugt var til denne lille Ø.

Næste Morgen stod jeg op med Solen for ret at nyde den ungdomsfriske Natur. Oluf sov endnu,

han var ikke den samme livsglade, muntre Sommerfugl; der var paa den senere Tid foregaaet en mærkelig Forandring med ham, han var ligesaa venlig som altid, men der var Noget, han ikke ret kunde klare, Noget, der paa een Gang gjorde ham rolig, skjøndt det paa samme Tid foraarsagede ham Uro. — Det var, som drømte han den hele Dag, men om Natten hørte jeg ham vende sig urolig og sukke; om det var vaagen eller i Drømme, det veed jeg ikke.

Kun Et saae jeg, Forglemmigeien, den lille blh, stakkels Forglemmigei, der saa længe havde været usynlig og glemt, havde nu atter indtaget sin gamle Plads, som den aldrig burde have forladt.

Ofte saae jeg ham dreie den hjærtegnende imellem sine Fingre; bad han den om Tilgivelse?

Da jeg om Morgenens vendte tilbage fra min Udflugt, traadte jeg uventet ind i Familien Nordans Dagligstue. Jeg saae nemlig, at Døren stod paa Klem, og jeg hørte Kammerherrens ubehagelige Stemme lyde ud til mig.

Fristelsen var stor, jeg traadte ind.

Froken Nordan stod med Ansigtet vendt mod Vinduet, han stod i samme Stilling, Ingen af dem saae eller bemærkede mig, skjøndt jeg traadte rask ind for at blive hørt.

„De nægter at modtage min Haand, Karen,

ffjøndt De fjender min brændende Kjærlighed, der i
 faa mange Aar er bleven uforandret og tro. Jeg er
 rig, meget rig, jeg vil Intet, slet Intet have af Deres
 Gods eller Guld, jeg vil kun have Dem, Dem alene,
 men Dem giver jeg ikke Afkald paa; vil De ikke
 selv frivillig række mig Deres Haand, saa vil Deres
 Fader tvinge Dem dertil."

„De taler et Sprog, Hr. Kammerherre, der er
 mig aldeles fremmed. Min Fader har givet sin
 Datter fri Raadighed over hendes Haand, og min
 Haand vil kun følge mit Hjerte."

„Deres Haand skal blive min, og Deres Hjerte
 vil jeg lære at følge Deres Haand. Deres Faders
 Fremtid . . ."

„Godmorgen, Frøken Nordan! allerede saa tid-
 lig oppe! Godmorgen Hr. Kammerherre!"

Det var paa høie Tid, jeg afbrød ham, et
 Dieblis endnu, og han havde betroet Datteren Fade-
 rens Brøde.

„De kommer som kaldet, Hr. Holst!" udbrød
 Frøken Nordan glad og rakte mig begge sine
 Hænder, som jeg lovede at kysse. „Udsigten her
 — hun pegede mod Vinduet — er høist ubehagelig;
 hvad om vi først drikke en Kop Thee og saa opsoge
 en mere tillokkende Udsigt?"

„Undskyld, Frøken Nordan, jeg kan ikke mod-

tage Deres fristende Tilbud, da mit Besøg gjælder Kammerherren. Jeg har nogle Ord af Bigtighed at meddele Dem, min Herre, vil De ledsage mig et Dieblis?"

Jeg bukkede for Kammerherren, der fulgte mig forbittret og modvillig.

Idet jeg naaede Døren, vendte jeg mig mod Frokenen:

„Hvis De ikke har angret Deres Godhed, Froken Karen, vil jeg tillade mig at ledsage Dem, naar jeg vender tilbage.“

Før hun fik Tid til at svare, havde Skovstrup og jeg lukket Døren efter os og vare traadte ud i det Frie.

„Hvad bethyder Deres forunderlige Opførsel, min Herre? Hvorfor forfølge De og Deres Ven mig med Deres ubehagelige Allestedsnærværelse?"

„Det er netop det, jeg ønsker at forklare Dem. Hvem er Morderen?"

Mit Spørgsmaal kom uventet, han foer sammen.

„Jeg forstaaer Dem ikke!"

„Tillad mig at hjælpe Dem med at forstaae mig, da jeg er saa heldig fuldkomment at forstaae Dem. De har Hoffjærgermester Mordan mistænkt for at have begaaet eller foranlediget et Mord, hvem er den Myrbede?"

„Hvem eller hvad giver Dem Ret til at gjøre mig disse Spørgsmaal? Vel er De Hovmester for en letfærdig, forelsket Nar, der latterliggjør sig ved sine Elskovseventyr, paa samme Tid som han vover at beile til en agtet Dames Haand, men min Hovmester er De ikke, vil De huske det.“

„Hvad Deres uhøflige Udtalelser om min Ven angaaer, saa skal jeg have den Fornøielse senere at svare Dem med min Naarde; nu derimod maa jeg paa det Bestemteste opfordre Dem til at forklare mig Sammenhængen af de Brudstykker, jeg tilfældigt hørte i aftes fra mit Kammervindue, hvor De og Deres Fortrolige, jeg mener Deres Tjener, holdt Statsraad. Det er deels som juridisk Embedsmand, deels som den Stærkeste af os, at jeg fordrer denne Forklaring.“

„De har meget Held med Dem, min Herre, De veed altid at træffe det beleilige Dieblis til at høre Andres Hemmeligheder og forsthyre Andres Planer. Deres ubeleilige Afbrydelse idag var . . .“

„Var Dem høist ubehagelig, ikke sandt?“

„Fuldkomment rigtigt, Deres Nærværelse har altid generet mig, Hr. Hovmester, fordi den altid er mig høist ubehagelig. Forøvrigt maa jeg bede Dem forklare Dem lidt nærmere om, hvad De mener med den

Stærkeres Ret. Hvori ligger Deres Styrke, min Herre?"

„Med Fornøielse, Hr. Kammerherre! Jeg giver Dem Valget imellem enten selv at forklare Dem strax, aabent og ærligt for Hofjægermesteren, istedetfor som hidtil at gaae paa Luur efter et beleiligt Dieblif til at angribe Deres Bytte, eller ogsaa vil jeg endnu idag, i denne Time, forberede ham paa Deres Angreb.“

„Tør jeg bede Dem, Hr. Hofmester, at forklare mig, hvad De underforstaaer ved at gaae paa Luur efter et beleiligt Dieblif?"

„Naar De fordrer det, tvinges jeg vel til at tale tydeligt, skjøndt jeg helst havde undgaaet det. Jeg meente til Exempel, at en Kurb af Datteren vilde hidføre det beleilige Dieblif til at give Faderen Valget mellem at tvinge sin Datter til at ægte Dem, eller, dersom han var for retsaffen dertil, at overgive ham i Rettens Hænder.“

Han bleguede af Brede, han følte, jeg havde gjennemskuet ham.

Næsten maalløs famlede han efter sin Kaarde, som ikke var der, hans Hænder vare knyttede frampagtigt i Naseri, og først efter længere Kamp formaaede han at udstøde:

„Hvem vover at paastaae, at jeg har angrebet Hofjægermester Nordans Ære? Hvem har sagt Dem,

at det ikke var min Agt netop at forsvare den. Det er Dem, der har kaldt ham en Morder!"

De sidste Ord raabte han mere, end han udtalte dem.

„Om Forladelse, Hr. Kammerherre, Deres Udtryk er ikke ganske korrekt, det var mig, der nylig opfordrede Dem til aabent at udtale for Hofjægermester Nordan den Bestydning for Mord, De og Deres Tjener nu i længere Tid skjult have rettet mod ham og hans Ære.“

„Her staaer Hofjægermester Nordan, hvem vover at angribe min Ære?“

Vi saa os forundret om. Hofjægermesteren stod bleg, men i sin fulde Høide, fast og værdig ligeoverfor os.

Der hvilede en Ro og Freidighed over hans Træk og Holdning, der fik mit Hjerte til at banke af Glæde, skjøndt jeg aldrig havde tvivlet om hans Ære.

„De tier, min Herre, har De været feig og uværdig nok til bag min Ryg at udslynge en saa frygtelig Bestydning som et Mord mod min Ære og derved berøbet mig Veiligheden til at forsvare mig, saa bør De ogsaa have Mod til at gjentage Deres Angreb ligeoverfor mig selv.“

Rammerherren havde hidtil staaet bleg og raadvild; Godseierens sidste Ord gav ham hans Dristighed tilbage, han hævede sig ligeledes i sin fulde Høide, hans smaa lynende Dine udtrykte hovmodig Seir, og hans sammenbidte Læber krusede sig til et foragteligt Smil.

„Jeg venter Deres Forklaring, min Herre.“

„De skal faae Deres Nysgjerrighed tilfredsstillet, Hr. Hofjægmester, min nuværende Tjener og Skovfoged . . .“

Her vilde jeg fjerne mig, men Hofjægmesteren forhindrede det.

„Jeg beder Dem, min Herre, om at blive; De har været Vidne til Rammerherrens Angreb paa min Tre, det er Deres Pligt at høre min Retfærdiggjørelse. Altsaa, Hr. Rammerherre?“

„Min nuværende Tjener tjente Dem det Aar, De holdt Bryllup, samme Aar da den smukke, findsfvage Karen og hendes lille Barn sporløst forsvandt.“

Her standsede han og saae stift paa Nordan, som atter var bleven bleg og drog et dybt Suk.

„Videre, min Herre, videre!“

„Det er denne Tjener, som fra Barn af elskede Karen, der nu paaستااer, at den unge vanvittige Pige, for hvis Skyld han blev jaget fra Deres Gods —, senere er bleven dræbt tilligemed sit Barn; thi Ingen

har siden hiin Dag i Skoven, hvor han fortalte Deres unge Frue Pigens sorgelige Skjæbne, seet eller hørt Noget om den Ulykkelige."

„Og hvem bestylder han for Mordet?"

„Hendes Forfører."

„Tal tydelig, min Herre! Navnet!"

„Hofjægermester Nordan."

En Dødsstilhed indtraadte. Jeg vovede at see op. Hvem skulde have troet, at den Historie, gamle Caroline fortalte mig som Barn, paany skulde opstaae levendegjort for mine Dine?

Et tungt, fra Sjælen hentet Suf fik mig til at see op, de to Modstandere stod endnu ligeoverfor hinanden, men hvor forskjellige vare deres Træk og Holdning; man skulde næsten troe, at Anklageren var den Domfældte og Hofjægermesteren Dommeren, der holdt Liv eller Død i sin Haand.

Der laa en adel Stoltthed over hans Pande, som med modig Ro tilbageviste enhver Bestyldning. Hans Diue hvilte ikke med Brede eller Foragt paa Kammerherren, men kun med dyb Medlidenhed og Sorg, der syntes at trykke denne til Jorden.

„Min Herre, Deres Anklage imod mig har i hoi Grad overrasket mig, deels fordi jeg hidtil har betragtet Dem som en Ven, hvilket Deres Opførsel ligeoverfor min Familie og mig, ligesom vor lige-

overfor Dem, gav sin fulde Berettigelse. Jeg seer, jeg har taget Feil, jeg har aabnet mit Familieliv for en Dødsfjende; thi den Mand, der vover at angribe min Ære og tillægge mig den største af alle Forbrydelser uden først at have indhentet fuldkommen Visshed, den Mand er min Dødsfjende. Skjøndt jeg ikke for Diebliffet staaer for nogen Dommer, som med Rette kan affordre mig Forklaring, saa har jeg dog her ved min Side en Ven, der fra vort første Møde har havt min udeelte Agtelse. Hr. Auditeur Tulinus, for Dem vil jeg i Kammerherre Skovstrups Nærværelse blotte de skjulte Traade af min Ungdoms Letsindighed, min Manddoms og Alderdoms Sorg og Anger.

„Som ganske ung var jeg munter og letsindig, men jeg har aldrig været slet, skjøndt jeg var svag nok til at begaae en forkastelig Handling, der har baaret sorgelige Frugter. Der laae noget Haardt paa Overfladen af mit Hjerte, men Frøet fik neppe Spirekraft, før en kjærlig Haand dræbte det i Væxten, det var min Hustrues kjærlige Haand, men vor Forening tilintetgjorde en Andens Lykke. Den første unge Pige, hvis hvidlige Smil og smukke Dine vakte Kjærligheds Anelse og Længsel i mit Bryst, var en Gaardmandsdatter paa min Faders Gods. Hun var saa god, saa smuk og dydig, hun stod saa

høit over sine Ege, at jeg i ungdommelig Letfind glemte Fremtiden for Diebliffets Ulykke. Men der kom en Dag, hvor det gik op for mig, at mine Vølelser for hende kun havde været Hjertets første Pulsflag, en Trækfugl, der havde varslet om den kommende Vaar, og Karen, stakkels Karen blev glemt. — Jeg gjenfaae hende først paa min Bryllupsdag, da alle mine Bønder vare til Dands paa Godset; dog af min Tanke havde hun aldrig været, og der vil hun altid blive. Jeg bød hende op til Dands, og jeg anede ikke hendes Ulykke; jeg vidste, mit Bryllup bragte hende Sorg, jeg saae det paa den blege Kind, det glandsløse Die, men jeg døsede min Anger isøvn med det Forsæt, at give hende en Egtefælle, der passede for hendes Dannelsse, og søge ved Godhed og Omfjorg at formindske min Brøde. Saa fvingede jeg hende i Dandsen, mit Hjerte bankede saa uroligt — det har aldrig siden været roligt — indtil hun segnede afmægtig i mine Arme, og jeg lagde hende dødbleg paa det bløde Græs. Og dog anede jeg endnu ikke den fulde Udstrækning af mit Letfind.

„Fortsættelsen er piinlig, min Herre, men Straffen retfærdig. Hun blev Moder, men Tanken laae i Lænker, den blev først atter fri i Dødsdiebliffet. Jeg besøgte hende flere Gange om Aaret paa Sinds-

fygeanstalten i Slesvig, hvorfra jeg for nogle Uger tilbage fulgte hende til det sidste rolige Hvilested.

„Nu staaer det hvide Kors paa Graven, Roser og Lilier voxe over det stakkels Hjerte, og den hjemløse Tanke har fundet Fred. Men Angeren vil aldrig faae Fred, den lader sig ikke skrinlægge, den følger Sjælen paa den lange, den ukjendte Vandring.“

„Og Barnet, hvor er Barnet?“ spurgte en svag, skjælvende Stemme tæt ved os.

„Barnet er min elskede Datter, Karen Nordan, men hun veed det ikke.“

„Saa tilgiv Gud Dem, som jeg nu har tilgivet Dem!“

„Hvem er Du, der taler om Tilgivelse, jeg kjender Dig ikke?“

„Jeg? Hvem jeg er? Jeg er den Tjener, som hiin Dag fulgte Dem og Deres Frue paa Sagt i Skoven. Det er mig, der Aar for Aar har fulgt Dem for at fuldføre den Hævn, jeg svor Dem i Skoven; min Bøsse har ofte hvilet i min Haand, medens Lobet var rettet mod Deres Hjerte, men jeg manglede altid Kraft til at trykke af. Kampen har været stor, Hr. Højjægermester, see, mit Haar er blevet hvidt og min Ryg kroget, men aldrig fik jeg Mod til at blive Morder. Saa vilde jeg anklage

Dem for Domstolene, jeg vilde overgive Dem til den retfærdige Straf, men jeg kunde ikke ramme hende, der lignede Karen, hun deelte Deres Navn, Deres Ære, det havde jeg ikke Hjerte til. Ak, hvor jeg har kæmpet, det kan De vel ikke forstaae? Det er haardt at kæmpe mod det Onde, som er voget op i Hjertet, men det er endnu stridere at kæmpe mod det Gode herinde; thi han, som skabte det Gode, staaer selv ved Roret for at værne og vogte det. — Saa det er hendes Datter, nu Gud velsigne hende, hun har betalt mig for den Kjærlighed, hvormed jeg omfattede hendes Moder, hun har frelst mig fra det Onde. Det er et hvidt Kors, „og Roser og Lilier voge over det stakkels Hjerte.“ Farvel Hr. Hofjægermester, Gud være lovet, jeg manglede Kræften, nu reiser jeg hen til hendes Grav, jeg finder den sikkert, — bliver Diet end blændet af Taarer, saa vil Hjertet dog altid finde Korset.“

Niogtredivte Kapitel.

„Er Du færdig, Oluf?“

„Ja. Jeg tager mine Vaaben med.“

„Gjør det, skjøndt Du neppe faaer Brug for dem; det vilde være feigt af os at udfordre ham efter en overstaaet Duel; overlever han den, er han udmattet, og vi maae da opsætte Fortsættelsen til næste Dag.“

„Som Du vil, nu kunne vi gaae.“

Jeg afhentede Hofjægermesteren, Oluf Kammerherren. Vi naaede omtrent paa samme Tid Rouseaus O, hvor Duellen imellem Nordan og Skovstrup skulde finde Sted; jeg var den Førstes, Oluf den Andens Sekundant.

Solen stod høit paa Himlen, den udbredte Liv og Varme over hele Jorden; vilde dens brændende Straaler ogsaa kunne give det brustne

Die Glands, det stivnede Hjerte dets Barme, dets Slag?

Vi havde afmaalt Afstanden, Alt var i Orden, Diebliffet kommet.

„Et Ord endnu, Hr. Hofjægermester, forinden Spørgsmaalet om Liv og Død skal afgjøres.“

„Jeg hører, min Herre.“

„Jeg har elsket Deres Datter, jeg har elsket hende til Banvid, til Raseri. To Gange har hun nægtet mig sin Haand, to Gange berøvede hun mig næsten Forstanden. Jeg vilde have hende, jeg kunde ikke undvære hende, Himlen vilde ikke hjælpe mig, saa tog jeg Helvede paa Raad, men Helvede har forraadt mig. Alt er forskjertset, Alt er tabt. Leve uden hende, mangler jeg Kraft og Mod til, dræber jeg Dem, saa lever jeg med hendes Had og Forbandelse. Min Kjærlighed var min Ulykke, jeg har elsket meget, af, saa usigelig meget; den, der elsker meget, vil Gud tilgibe meget, saa være han da min Sjæl naadig.“

Et Skud lød over Genfersjøens blaanende Bover, Fuglene fløi angst til Røden, men Solen skinnede lige rolig og mild, skjøndt dens Straaler oplyste den forfærdeligste Dødsstund, thi

Sjælen traadte ved egen Haand og ufaldet for sin
Dommer.

Ved Bredden af den hndige Genfersø hviler
nu hans trætte Legeme, hendes Haand har plantet
Cypresfen over Graven.

Syrgetyvende Kapitel.

Den stærke Sindsbevægelse, jeg i den sidste Tid havde været underkastet, fremkaldte en Nervefeber, som i over tre Uger holdt mig fængslet til Sengen.

Fru Nordan pleiede mig med en Moders varme Kjerlighed, hun vaagede over mig ved Dag og Nat, hendes Godhed blev aldrig træt.

Oluf deelte trolig hendes Omforg; han forlod mig aldrig, han meente at være den egentlige Op-
havsmænd til min Sygdom, og kun Fru Nordans blide Ro formaaede at dæmpe hans Fortvivlelse.

En Eftermiddag, da jeg første Gang efter fjorten Dages Sygdom var vaagnet til klar Bevidsthed, hørte jeg Fru Nordan sige:

„Af, hvor han dog, seet i Profil, ligner Tante Catinka; det er hendes Vine, hendes Pande og hendes deilige bløde Haar. Finder Du ikke, jeg har Net, Børn?“

„So, Mama, han ligner meget Portraitet af hende.“

Seg følte en kærlig Haand let berøre mit Haar; men hvem af dem tilhørte Haanden?

„Hans kre Træk vække gamle sørgelige Min=der i min Sjæl, Minder, jeg forgjæves har forsøgt at forjage. Seg elskede hende ligesaa høit som min egen Moder.“

„Og hvoraf døde Tante Catinka?“

„Af et knust Hjerte, mit Barn.“

„Var hun ulffelig gift? Du har lovet at fortælle mig hendes Historie.“

„Den er meget sørgelig, min Pige, men ogsaa lærerig. Kom og sælg mig ind i den anden Stue, ellers frgter jeg, vi vække vor Patient; vi ville lade Døren staae hlvt aabent, at vi kunne høre, naar han vaagner.“

Seg gjorde en Bevægelse for at anthde min Opvaagnen, men de hørte det ikke; jeg udtalte Fru Nordans Navn, men min Stemme var for svag ti at blive hørt, og paa den Maade blev jeg uforskyldt Vidne til deres Samtale, som blev fort i en dæmpet Tone, men netop derfor lød klar og tydelig ind til mig.

„Sæt Dig der Barn, saa hører Du mig bedre;

det er første Gang i mange Aar, at jeg omtaler Tante Catinkas Historie til noget Menneſte."

„Bedrøver det Dig for meget, Mama, vil jeg ikke høre den."

„Jo, Karen, nu vil jeg fortælle Dig den, det er bedre, Du hører den af mine Læber end af fremmede, der ofte dømme uretfærdigt."

„Det er ikke min Hensigt at forsvare hendes dadelværdige Opførsel, men jeg vil kun fremhæve, at hun som Barn var meget ſvag og derfor meget for-
fjælet. Hun manglede baade aandelig og legemlig Kraft til at kæmpe mod Friſtelsen, men hendes Hjerte var blødt og modtageligt og ſtod altid aabent for Andres Sorg og Glæde."

„Da Tante Catinka var ſexten Aar gammel, var hun ualmindelig ſmuk og meget feteret, hun lo og ſpøgte med Alle, men hendes Hjerte var frit, og derfor beſtemte Faderen over hendes Haand, ſom han gav til en Koffardikapitain, der havde gjort ham væſentlige Tjenester, deels i pekuniær Henſeende, deels paa en Reife, hvor Skibet forliſte, og han frelſte hans Egtefælle fra at døe i Volgerne."

„Kapitainen var en ung, ſmuk og meget rig Mand, han var, ædel og god, hørte til en anſeet Familie, men var, ſom Sømænd, undertiden lidt uſleben, og Tante var derimod en ſjelden dannet Kvinde;

men han elskede hende lidenskabeligt. Hans muntre, godmodige Væsen kunde nu og da ved overordentlige Leiligheder gaae over til Strengthed, men det var kun sjældent og aldrig ufortjent.

„Efter deres Bryllup gjorde Tante Catinka en lang Soreise med ham; men Solivet og Søndagsproget harmonerede ikke med hendes forfinede Vaner, hun følte sig utilpas og længtes bestandig efter Hjemmet.

„Hans skarpe Die opdagede det snart, han følte sig krænkert, forurettet, men han taug og skjulte sin Smerte.

„Næste Gang lod han hende blive hjemme og reiste ene, men Haabet tog han med, hun var kun atten Aar og elskede ingen Anden.

„Saaledes gik to Aar, Tante Catinkas Tid var deelt imellem de moderlige Pligter og Selskabslivet, som hun især kastede sig med Liv og Sjæl ind i, hun var rig, smuk, hun var elsket af Alle og savnede sin Mands Veiledning og Omgang, som hendes svage Charakter ikke kunde undvære.

„Da Kapitainen atter vendte hjem fra en lang Reise, stod hans Huus øde og forladt, baade Kone og Datter vare sporløst forsvundne.

„Jeg husker ham saa godt, da han sthyrte ind til Moder, kastede sig paa Sofaen og brast i Graad.

Vi elskede ham Alle, han havde altid et Smil, et
fjærligt Ord til hver især. Hvor jeg glædede mig
til hans Hjemkomst; naar han traadte ind, vidste jeg,
at Glæden fulgte med, han opfyldte alle mine ung=
dommelige Ønsker, og de vare desto værre ikke saa faa.

„Min Moder kjendte ikke Ulykken, før han for=
talte hende den; af hvilken Dag — og hvilken Nat
fulgte ikke paa den tunge Dag!

„Kort Tid efter forlod Onkel Carl Byen. Han
esterlod hende Alt, ligesom hun havde forladt det, og
bad min Fader at forvalte det indtil videre, for det
Tilfælde, at hun skulde vende forladt og frændelos
tilbage; men han selv gif atter ombord, heisede Anker,
og vi saae ham aldrig oftere.

„Nogen Tid efter modtog vi et Brev, hvori
han underrettede os om, at han intetsteds havde fun=
det sit Barn; men han bad os, saafremt vi erfarede
Noget om dets Opholdssted, da at sende ham Under=
retning i et Brev, adresseret til den danske Konsul i
London. Han tilføiede, at han vilde tilgive den
ulykkelige Hustru hendes store Synd imod ham, naar
hun blot vilde tilbagegive ham hans Barn.

„Tante Catinka hørte vi Intet til, før mange
Aar efter hun havde ligget i Graven. Min Moder
traf tilfældigviis et gammelt Tyende, der havde fulgt
hende til det nye Hjem, og hun fortalte, at Tante var

flygtet til en lille Kjøbstad, hvor hun havde stiftet Navn, og hvor hun laa begravet. Hendes sidste Dage vare smertefulde, hun skjulte for Alle, selv for den lille Datter, sin Families Navn og sin sorgelige Stilling; de troede Alle, hun var en fattig Enke, men hendes Tanker vare altid i Barndomshjemmet og hos hendes Mand, som hun først i sin Ulykke lærte at staa og elske.“

„Men hvad blev der af Datteren, Mama, hvor er det stakkels Barn?“

„Hun kom ved Moderens Død i Huset hos en Kjøbmand, der senere gif Faltit, hvorfor hun forlod dem og reiste til Kjøbenhavn, hvor hun ægtede en Sømand; men Begge ere nu døde.“

„Har Du aldrig opsogt de Stakler for at komme dem til Hjælp, Mama, det ligner saa lidt Dit varme, kjærlige Hjerte.“

„Kjære Barn, derom maa Du aldrig tvivle; min Fader gjorde Alt, hvad en om Fader kunde gjøre, for at komme paa Spor efter hendes Opholdssted; han elskede hende endnu lige høit — om ikke høiere, thi nu var hun ulykkelig, og det ved egen Brøde; men Alt var forgjæves, og senere, da vi hørte om hendes Død og om Datterens Giftermaal, foretog vi paa ny Undersøgelser, men med samme Resultat, da Ingen kunde finde os Navnet paa Sømanden,

hun havde ægtet, og den gamle Kjøbmands Familie laa i Graven.

„Nei, Karen, den Synd hviler ikke paa mit Hjerte; selv om jeg ikke havde elsket Tante Catinka saa høit, som jeg gjorde, saa havde jeg dog forsøgt at komme hende til Hjælp i hendes Ulykke, om ikke for hendes, saa for det stakkels Barns Skyld.“

„Gud være lovet Mama, I gjorde det; men hvad blev der af Eiendommen? Hvor det var tungt! Og Barnet levede og døde vel ogsaa fattig og forskudt, skjøndt hun havde en rig Fader, der elskede hende saa høit?“

„Ingen veed, om han er levende eller død. Vi skrev til ham og sendte Brevet efter Adressen, men vi have aldrig faaet Svar eller hørt Noget til ham. Gaarden staaer endnu ubeboet og venter paa en Eiermand.“

„Nu har jeg fortalt Dig Tante Catinkas Historie; den er sørgelig, som Du har hørt, men har hun syndet, saa har hun ogsaa angret og bødet haardt for sin Brøde. Gud tilgive hendes Sjæl.“

„Paa oprigtig Anger følger Tilgivelse, kjære Mama; men jeg synes, der rørte sig Noget derinde, skulde han være vaagnet?“

Da Fru Nordan stod bøiet over mig, saae hun min Bevægelse; jeg var saa svag, og Tante Catinkas

Historie havde stærkt angrebet mig, jeg fattede ikke selv hvorfor, men det forekom mig, som om jeg ogsaa havde en Deel i hende og hendes uhyggelige Ægtemand.

„De er vaagen, min unge Ven, men hvad feiler Dem, De har jo grædt?“

„Alf, hvilken sørgelig Slutning paa et Familieliv, der kunde have været saa lykkeligt!“

„De har hørt, hvad jeg fortalte min Datter, og De har opfattet Indholdet? Gud være lovet, saa er Tanken atter klar og Faren øvre!“

Hun boiede sig ned imod mig og kyskede mig paa Panden.

„Hvor er Frøken Karen?“

Jeg havde neppe udtalt Navnet, før en blød skjælvende Haand greb min og Karen stod hos mig. Hun var saa bleg, hun sagde ikke et Ord, men da hun forlod mig, var min Haand vaad af hendes Taarer.

Fra den Dag kom jeg mig Time for Time; men endnu samme Dag forlod Hofjægermester Nordan med Datter Genf, hvorimod Fru Nordan blev tilbage hos Oluf og mig for at pleie mig, indtil vi i Tællesskab kunde forlade Byen. Ingen af dem sagde mig Levvel, men Fru Nordan bragte mig en

lille Buket duftende Roser, som jeg tryffede til mine Læber.

Olufs Glæde over min Helbredelse var lidenskabelig, ligesom hans Sorg over min Sygdom havde været det. Han fortalte mig, at jeg ofte havde fantaseret om mit Hjem og om Tante Sofie, at jeg stadig havde kaldt paa hende, hvorfor han besluttede en Aften, da jeg var meget syg, at skrive til Gregerfen for at underrette ham om Sandheden. Men endnu var der ikke indløbet noget Svar; han befrygtede, at de aldrig havde modtaget Brevet, da han rimeligviis i sin Sorg og Angst havde glemt at vedføie Adressen.

Hans Frygt glædede mig; jeg vilde hellere for en kort Tid blive dømt for Utafnemmelighed end forarsage dem den større Sorg, at vide mig syg, maastee døende; jeg kjendte jo Olufs Hestighed og var overthydet om, at han havde brugt de stærkeste Farver.

„Har jeg ellers forraadt Noget?“ spurgte jeg ængsteligt.

„Intet, uden hvad vi Alle vidste.“

Jeg gjorde ikke flere Spørgsmaal.

Cenogfyrgetyvende Kapitel.

Vi stod ombord i Skibet, der skulde føre os tilbage til Danmark. Fru Nordan havde strax ledsaget mig ned i Kabytten, da Morgenstunden var saa kold; men snart fortalte Skibets Slingring os, at Ankeret var heiset og Stevnen vendte hjemad.

Froken Karen kom ned til os, hun lo, saa Taarerne stod hende i Øinene.

„O, Mama, Du skulde blot see dem!“

„Hvem, Barn, hvem mener Du?“

„Det mærkværdige Selskab, som nylig kom ombord, det er nok en omreisende Trup, der fører et Menageri eller saadant Noget med sig; men jeg har aldrig før seet saa morsomme og forskjelligartede Figurer, jeg maa have fat paa mit Album for at tegne dem.“

„Tag Dig iagt Karen, at de ikke mærke den Munterhed, deres Optræden forarsager. Ere de oppe paa Dækket?“

„Ja, Mama, kom og see, eller bliv kun hernede, Du faaer dem nok at see, skjøndt deres røde og blaa-malede Kofferter antyde anden Pladses Passagerer.“

Jeg veed ikke hvorfor, men hendes Munterhed fandt ingen Gjenslang hos mig, hendes Ord og Latter fremkaldte en høist ubehagelig Følelse hos mig; men hun mærkede det ikke og vedblev:

„Der er iblandt dem en gammel Militair, saa stiv og stram som en Grenadeer og saa . . .“

Længere kom hun ikke; thi i det Samme fløi Døren op, og jeg laa i Tante Sofies trofaste Arme, men før jeg havde forladt hendes Favn, følte jeg de Andres Taarer og Kys paa mine Hænder.

Hvad ikke et heelt Livs Onsker og Længsel havde formaaet at fremkalde — havde min Sygdom strax virkeliggjort. De Gamle havde forladt den lune Rede for at opføge, pleie eller begrave den syge Søn.

Saa gik jeg fra Favn til Favn, og endelig stod jeg midt iblandt dem. Hvor følte jeg mig rig, og dog hvor bedrøvet! Hendes Latter lød endnu i mine Øren, og hendes Ord stod dybt prentede i mit Hjerte, hun havde leet ad dem, hvis rørende Opoffrelse havde fremkaldt mine Taarer.

Men kun Gud formaaer at maale Dybden af saa bundløs en Kjærlighed.

Og som jeg stod omringet af alle mine elskede Gamle, paa den trofaste Caroline nær, som jeg savnede inderligt, faldt mit Blik paa Karen; hvad det sagde hende, veed jeg ikke, men hun vendte sig hurtigt fra mig og skjulte sit Hoved ved Moderens Bryst.

I næste Dieblis stod Nuf hos dem, jeg hørte, at han fortalte, hvem mine Gamle vare; dog, før han fik sluttet, stod jeg ved dem.

„Maa jeg forestille for Dem, kjære Fru Nordan, mine dyrebare Mødre og Fædre, som jeg næst Gud skylder Alt. Og her see I — henvendte jeg mig til mine Gamle — min kjære Pleiemoder, Fru Nordan; med det Navn har De givet mig Ret til at kalde Dem, naar De i de lange, tunge Nætter sad ved mit Bæde for med moderlig Omhu at pleie mig.“

Da Gregersens Haand mødte Fru Nordans, var det, som et elektrisk Stød berørte dem Begge; de slap ikke Haandtaget, og deres Dine mødtes. Fru Nordan skjælvede, og Onkel Gregersen blev bleg.

Var det Sorg eller Ulykke, der havde sammenføiet eller brudt et Bånd imellem disse to Sjæle? Deres Fortid havde en Historie, men kun de kjendte den.

Froken Karen stod tæt ved mig, men jeg undgik at forestille hende for dem, hun havde nys bibragt mig et dybt Saar, som ene Tiden eller hendes forenbrede Opførsel kunde læge.

Jeg saae, hun følte sig baade frænket og bedrøvet; hun forlod hurtig Salonen.

Efter først at have besvaret de tusinde Spørgsmaal, der fra alle Sider strømmede ind paa mig, fik jeg anbragt Tante Sofie ved Fru Nordans Side, og snart efter hørte jeg dem i en fortrolig Samtale.

Onkel Gregersen fortalte mig, at de strax ved Modtagelsen af Oluks Brev havde pakket deres Kofferter og vare reiste til Gens, for, som de troede, at pleie mig, eller føre mit Liv med tilbage til Danmark. Men da de hørte, at jeg var reist, og at jeg altsaa maatte være rask igjen, besluttede de strax at vende tilbage til Kjøbenhavn, hvor de troede at træffe mig ved deres Hjemkomst.

Med Gregersen var der pludselig foregaaet en stor Forandring. For første Gang i vort lange Samliv saae jeg en tung, en smertelig Sky hvile over hans Pande; jeg saae, han kæmpede for at forjage den, men Kampen var forgæves. Han optraadte med større Værdighed end tidligere, og Sømanden var traadt tilbage for Verdensmanden.

Hoffjægermesteren og Borgen havde fordybet sig i Abiserne. Tante Thoras og Milles Strikkepinde vare allerede satte i jævn Bevægelse, men Frøken Karen var endnu ikke vendt tilbage.

Middagstimen kom, der blev ringet tilbords.

Gregersen stod pludselig foran Fru Nordan og bød hende Armen. Jeg blev saa overrasket ved at see det, at jeg ikke lagde Mærke til, at Hofjægermesteren fulgte hans Exempel og tog Tante Sofie tilbords.

Borgen kastede et veemodigt Blik efter hende, rakte derpaa Tante Thora Armen, og Oluf tog Tante Wille.

Jeg stod ene tilbage, da Frøken Nordan traadte ind, men det var mig umuligt at bide hende min Arm; jeg vilde netop ene forlade Salonen, da hun traadte hen imod mig.

Hendes Dine vare taarefyldte, de saae saa bedende paa mig, idet hun holdt sin Arm hen imod mig og hviskede:

„Støt Dem paa mig, jeg beder Dem derom.“

Jeg gjorde, som hun bad, men det var med tungt Hjerte, vi fulgtes tilbords.

Under hele Maaltidet veglede vi intet Ord; hun forshuede min Tallerken, jeg bukkede takkende, og derved blev det. Neppe havde vi reist os fra Bordet, hvor der, til Trods for Kapitainens usædvanlige Konversationstalent, hele Tiden herskede en spændt og trykket Stemning, før hun undseelig greb min Haand, lagde den i sin Arm og førte mig tilbage til Salonen; men før vi skiltes ad, sagde hun:

„Seg har faaret og bedrøvet Dem, men jeg angreer det dybt, vil De tilgive mig?“

„Seg har Intet at tilgive, Frøken Nordan, De har dybt bedrøvet mig, men ikke fornærmet mig.“

Hun rødmede, jeg saae paa hendes Brysts stærke Bevægelse, at mine Ord havde gjort et dybt Indtryk paa hende.

Saa kom Maanen og afløste Solen. Alle vare paa Dækket for at nyde den smukke stille Aften paa Havet.

Kun Fru Nordan, Tante Sofie og jeg opholdt os i Salonen. Tante Sofie var falden i Blund, og vi andre To sad og talte om min Barndom, som syntes at have stor Interesse for Fru Nordan, da pludselig Døren blev aabnet og Gregersen styrkede ind; han standfede ligeoverfor Hofjægermesterinden.

„Hvor er Catinka?“ spurgte han med skjælvende Stemme.

„Død.“

„Død!“ gjentog han klangløs og skjulte sit Ansigt i begge Hænder. Jeg hørte ham hulke som et Barn.

„Naar døde hun?“

„Fem Aar efter, hun havde forladt Dig.“

„Og Barnet, mit Barn, som hun berøvede mig, hvor er min Datter?“

„Din Datter blev gift med en Sømand, men Begge døde kort efter Brylluppet.“

„Ogsaa død! Min Gud, kunde Catinka ikke have noiesdes med at knuse min Hkke, min Fred, hvorfor tog hun min Alderdoms Støtte, min Eien-
dom, mit Barn fra mig, det var det eneste, jeg havde tilbage af min korte, indbildte Hkke.“

„Stakkels Onkel Carl, døm hende ikke for haardt, Gud har alt dømt hende; hun døde eensom, forladt, under store Smerter og bitter Anger. Først da hun havde forladt Dit Huus, følte hun hele Udstrækningen af sin Brøde og sin Kjærlighed til Dig, men hun manglede Mod til at vende tilbage. Hun arbejdede for at ernære sig og sit Barn, indtil hun bukkede under af Sorg og Savn. Fra den Dag, hun forlod Dig, gav hun Dig Dit Navn tilbage; Navnet Thorsen, bar Din Datter, til hun blev gift.“

„Thorsen,“ lød det paa een Gang fra Onkel Gregersens og mine Læber.

„Ja, Sofie Thorsen var Din Datter.“

„Min Datter søn!“ og han og jeg laae saa fastsluttede i hinandens Favn, som skulde vi aldrig mere adskilles.

Doogfyrgethvende Kapitel.

Vi nærmede os Hjemmet. Endnu kun en Nat, og Morgensolen vilde see os i vort gamle Hjem.

Hvorledes vilde Afsseden blive?

Vilde hun række mig den lille Haand til Gie — eller skulde vi skilles for bestandig?

Hadde jeg fordret for Meget, Mere end en Kvinde kunde give mig?

Nei, hun havde forsmaaet mig, ikke af Mangel paa Kjærlighed, men af Stolthed, hun kjendte jo ikke sin egen Oprindelse, — og af mine Læber skulde hun aldrig lære den at kjende. Og skjøndt mine ydre Forhold saa meget havde forandret sig, og vi nu vare Slægtninge, saa var jeg dog fremdeles min Faders Søn, og hun Hoffjægermester Nordans Datter.

Med hendes Opførsel var der foregaaet en stor Forandring, det var for mig, som om alt Hovmod og Stolthed havde sagt hende farvel, og Hjertet nu kun havde Rum for hendes Kjærlighed.

Endnu samme Aften, vi vare komne ombord paa Skibet, saae jeg hende svøbe sit eget Shawl om Tante Sofies Hals og ledsage hende op paa Dækket. Hun var bleven min Bedstefaders Yndling, og Tante Thora og Mille tillod hende at tage de tabte Maskeer op paa deres Strikkestømper, en Opmærksomhed, de ellers tog meget ilde op, da den mindede dem om deres Alder.

En Morgenstund hørte jeg Onkel Borgens glade „Trom, trommetrum, trommetrum,“ og til min store Forundring opdagede jeg Frøken Karen holdende ham under Armen, medens hun saae ham skjælmst op i de halvt modvillige Dine, saa marscherede hun atter videre frem og tilbage med ham, og jeg hørte nu og da en dæmpet Patter gaae over hans fjære, blege Læber.

Men Ingen viste hun saa megen Kjærlighed og Opmærksomhed som Tante Sofie, dog hvem kunde see Tante Sofie uden at elske hende? Det gjensidige Venskab, der var opstaaet imellem disse to for mig dyrebare Sjæle, gjorde mig glad og lykkelig.

Imod mig var hun altid venlig, men tilbageholdende, hun undveg mig vel ikke, men hun søgte mig heller aldrig, kun hendes Dies Solglimt, som undertiden mødte mit spørgende Blik, forraadte mig hendes Kjærlighed.

Saaledes vare mine Tanker, da jeg stod og saae ud over Havet. Det forekom mig, som havde jeg en svag, vaklende Karakter, der snart lod Hjertet — snart Forstanden raade. Var det den jernfaste Billie, som man fra Barndommen af saa ofte havde omtalt, stundom rost — hyppigst dadlet mig for.

Der gives Sjæle, der ere ligesom støbte i Malm, Intet rører dem, Intet svækker deres Styrke; saadanne Malm sjæle have aldrig følt Fristelse, enhver Kamp er dem fremmed, de ere ikke stort Andet end et sundt og stærkt Regeme, der taaler alle Vinde, de leve et materielt Liv, uden Aand — uden Bevægelse. De komme færdigstøbte ind i Livet og gaae usfordrede ind i Døden.

Jeg holder ikke af disse kolde, livløse Sjæle, jeg foretrækker Regn, Storm, Torden og Lynild, jeg foretrækker Kamp, Kamp paa Liv og Død! Kun den Sjæl er stor, der gjennem Fristelse og Kamp naaer Seiren.

Jeg stod der endnu og prøvede mit Hjerte og min Billie, da jeg hørte Høfjægermesteren sige til Nisf:

„Nu har De faaet Deres Straf for Baronen, en anden Gang, min unge Ven, raader jeg Dem til at lade ham blive hjemme.“

Mere hørte jeg ikke; thi mit Dø var i det

Samme falden hen paa Bænken, hvor jeg opdagede Frøken Karen.

Hun havde den hele Dag været taus og alvorlig; følte hun maaskee ogsaa Afstedstimens Nærhed?

Jeg tog Plads paa samme Bænk, hun rødmede lige til Pofferne og saae baade ængstelig og forventningsfuld paa mig.

„Imorgen ere vi i Kjøbenhavn, Frøken Karen.“

„Ja, imorgen!“

Her blev vor Samtale afbrudt af Duf, der pludselig og ubentet stod foran os. Han saae rød og ophidset ud, jeg bemærkede, at han flere Gange aabnede sine Læber, som vilde han tale, men Ordet svigtede ham. Endelig udstødte han med Besvær:

„Hvorledes leve de hos Onkel Borgaard?“

„Nu have de det bedre; siden Sofie er bleven deres Adoptivdatter, troer jeg, de føle sig mere lykkelig.“

„Og Amalie?“

En mørk Sky gled hen over Karens Pande.

„Hun sover paa tredje Aar under Taarepilen paa Hjørring Kirkegaard.“

„Død!“

„Hvoraf døde hun?“ spurgte jeg sagte.

„Nogle sagde af for stort et Hjerte, men Lægen betroede mig, at det var af skjult Hjertesorg.“

Oluf saae op, han var dødbleg; han skjælvede, Taarerne styrte ned over Kinden, og han hvistede, idet hans Blik hvilte paa Glemmigeien:

„Alt, Alt hvad jeg har tilbage!“

Han stod henne ved Rattet og stirrede ud over Havet. Solen dalede længere og længere ned mod Horizonten, indtil dens sidste matte Straaler kyskede Bølgerne og forsvandt; dog endnu stod han paa samme Plet, og endnu stod jeg ham ganske nær.

„Kom, min Dreng, kom,“ lod Bedstefaders kjære Stemme lige ved mig, „her er saa koldt, de Gamle frygte for Dit Helbred og længes efter Dig.“

Jeg tog Oluf under Armen; han lod sig lede som et Barn, og Begge fulgte vi Gregerfen, som jeg fremdeles vil kalde ham.

Kapitainen ombord var en dannet og beleven Mand; han havde arrangeret en lille Fest i Anledning af, at det var sidste Aften, vi vare ombord.

Punschebollen afløste Theen; den dufte, den vinkede, den adspredte og samlede, fort, den forjog mangan en mørk Sky, som den nær forestaaende Afsked havde fremkaldt; men Oluf var den muntreste af os Alle, hans Overgivenhed grændsede til Raadhed.

Gregerfen stødte sit Glas mod mit, lukkede det ene Blik, og stlede til Frøken Mordan med det andet, idet han hvistede mig i Øret:

„Vind i Seilene, Gut, styr kjæft ind i Havnen.“

Hofjægermesteren havde holdt en kort, men smuk Affkedstale; Gregersen, der atter var den samme ukunstlede, hjertelige Gregersen som før, havde gjort nogle humoristiske Tilfoininger, der modtoges med almindeligt Bifald, og Onkel Borgen strøg sine Moustacher lige op mod Vinene, for atter at lade dem dale ned mod Hagen; han rødmede, saae sig ængstelig om, tog endelig Mod til sig og hævede Glasset, idet han fremmumlede halvt uforstaaeligt:

„Tak Fru Nordan, Tak for vor Dreng!“

Det kostede ham stor Anstrengelse, men var hans Stemme endklangløs og utheldig, saa talte hans Vine et Sprog, som Ingen kunde misforstaae, og Hofjægermesterinden stødte rørt sit Glas imod hans, og Tante Sofie tilkastede ham et taknemmeligt Blik, som bragte Blodet op i de blege Kinder og fik den svage Haand til at skjælve.

Men Tante Thora og Tante Mille brugte Kommetørklæderne omkaps for at skjule Deres Bevægelse.

Da Kapitainen havde sunget en munter Drilkevise om Viin og Kjærlighed, vendte han sig imod mig:

„Nu kommer Touren til Dem,“ sagde han, „syng os en Sang, en af Deres bedste, men en vi

kunne lee af, Alboren kommer tidsnok imorgen.“
 Og hans Dine saae hen til Karen.

Og jeg sang; jeg sang, som jeg troede til Latter,
 — men mine Dine vare ufravendte hæftede paa
 Sluf, der pludselig sad bøiet som livløs over det
 fyldte Glas, og jeg sang og jeg lo, men Ingen, slet
 Ingen lo med mig; thi jeg havde sunget Taarerne
 frem i Alles Dine.

„Det var en sørgelig Sang, den passer ikke
 til den dampende Punschebolle,“ udbrød Kapitainen
 og fyldte paany Glasene. „Syng De os en anden,
 Hr. Baron“ — saaledes blev Sluf for Spøg frem-
 deles kaldt — „syng De os en anden, De har et
 godt Forraad af muntre Viser.“

„Skal jeg synge, synge en munter Sang? Ja,
 De har Ret, jeg pleier jo altid at lee og synge
 muntre, kun muntre Sange, hvorfor da ikke ogsaa
 iaften, da jeg er saa glad, saa glad, at jeg troer,
 jeg kunde doe af Glæde.“

Og han sang:

„Gaa nu hen og grav min Grav!

„Jeg er træt, nu vil jeg slumre,

„Lægge ned min Vandbringsstav,

„Hvor de sidste Skygger slumre,

„Lægge mig til Hvile ned,

„Fare bort herfra i Fred.“

Da han havde endt det første Vers af Psalmen, brast han i en saa voldsom Graad, at hans kraftige Legeme rystede som et Barns.

En dødlignende Tausshed paafulgte.

Jeg stod bøiet over ham, men Tante Sofie lagde begge sine Arme om hans Hals og skjulte hans Hoved ved sit Bryst, hun klappede ham som et Barn; thi den, der er fortviolet, er kun et stakkels ullykkeligt Barn.

Saaledes endte den sidste Aften, vi vare samlede ombord.

Klokken slog tolv, Alt var stille.

Han stod ved Relingen som en udgaaet Stamme. Maanen gjorde sin Vandring, den lyfte saa mild og rolig. Ulykkelige Maane, Du er altid rolig, altid kold, medens mit Hjerte er saa tungt, saa uroligt og saa varmt.

Nu var der kommet Liv i de stivnede Lemmer; hvad var det, han spredte ud for de lette Nattevinde?

Rødt, Blaåt og Grønt! Endnu Gæt, endnu Gæt.

„Farvel Døgnfluer, Kjærlighedspanter, brudte Elfskovsløfter, Farvel! Jeg bryder med Eder for evig, min Ulykke, mit glade Hjerte har jeg tabt med Eder.“

Jeg hørte hans Graad, jeg stod i hans Nærhed,

min Haand var strakt ud imod ham, hvorfor veed jeg ikke.

Vil denne Kamp føre ham til Seir?

Da hørte jeg de gamle kjendte og elskede Floite-toner, den udstrakte Haand faldt mat ned, jeg traf atter frigjort Veiret.

Tonerne bølgede ud over Havet som et Smer=teskrig, der lidt efter lidt gik over til en stille Klage og endte som i Taarer.

Saadanne Toner trænge sig kun frem fra et sorgfuldt, ulykkeligt Hjerte. Saadanne Toner glemmer man aldrig!

Maanens sidste, matte Skin kyskede den rød= mende Morgenbrud. Da foldede jeg mine Hænder til en varm, taknemmelig Bøn, thi nu var den lange tunge Nat tilende, Faren var forbi, Angeren havde lagt en Bro mellem Himlen og ham, og Dagen, den velsignede Dag, smilte os sit Godmorgen imøde.

Lydløs og ubemærket listede jeg mig ned, som jeg var kommen op, og da Duf noget efter traadte ind i vor Kåhyt, fandt han mig i Roien, hvor han troede, jeg havde sovet, medens han vaagede og bad.

Treogfyrgetyvende Kapitel.

Jeg stod i Forstævnen, mine Dine vare rettede mod Trekroner, men Tanken fulgte ikke Diet, den laae skjult i Hjertets dybe Skafter.

Da følte jeg pludselig Noget røre ved min Arm, det kom frygtsomt nærmere og nærmere, nu saae jeg, det var en lille, varm og blød Haand, der skjælvende skjulte sig i min, jeg holdt den saa fast ved mit bankende Hjerter, for aldrig, aldrig mere at give den fri.

Og jeg lagde mine Læber tæt til den Elskedes Dre og hvissede:

„Naa, var det vel saa slemt?“

Det gav et Ryk i den lille Haand; dog, idet jeg vilde holde den fast, faldt hendes Handske lige ved hendes Fod, hurtig knælede jeg for at tage den op — hvor den Fod dog var nydelig, jeg saae op til

hende — hun faae ned — vore Dine mødtes, hendes
vare skjælmste og seirsstolte, thi: Adam laa nu
alligevel ved Evas Fodder.

Men Karen boiede sig ned og hvistede:

„Aldrig“ maa man aldrig sige, thi det
forudsætter en Umulighed.“

...and the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

...the ...
...the ...
...the ...
...the ...
...the ...

